

Трилогия за Старото кралство

Ифо ДАР

Абхорсен

КНИГА 3

ГАРТ
НИКС

„Задъхано темпо, драма,
живи описания, вълнение и хумор...
Какво още може да искате?“

– GUARDIAN

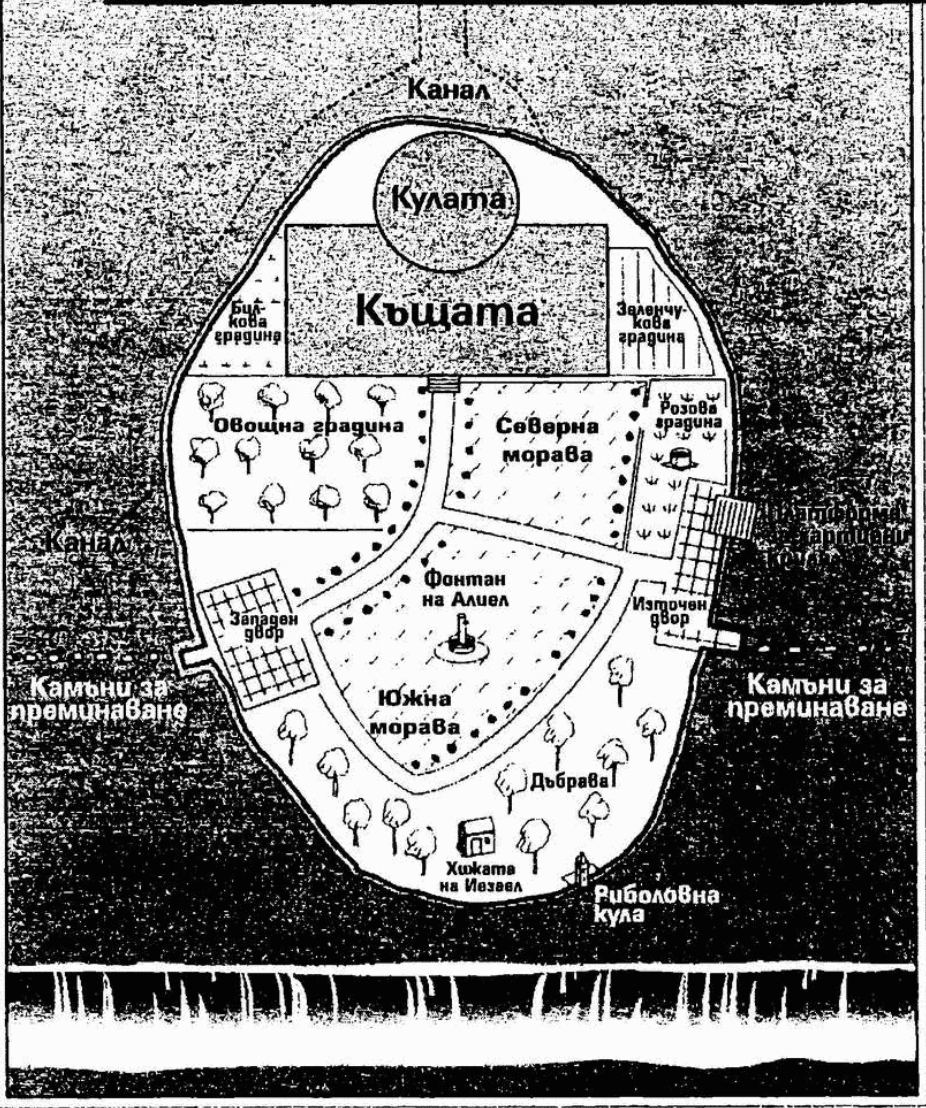
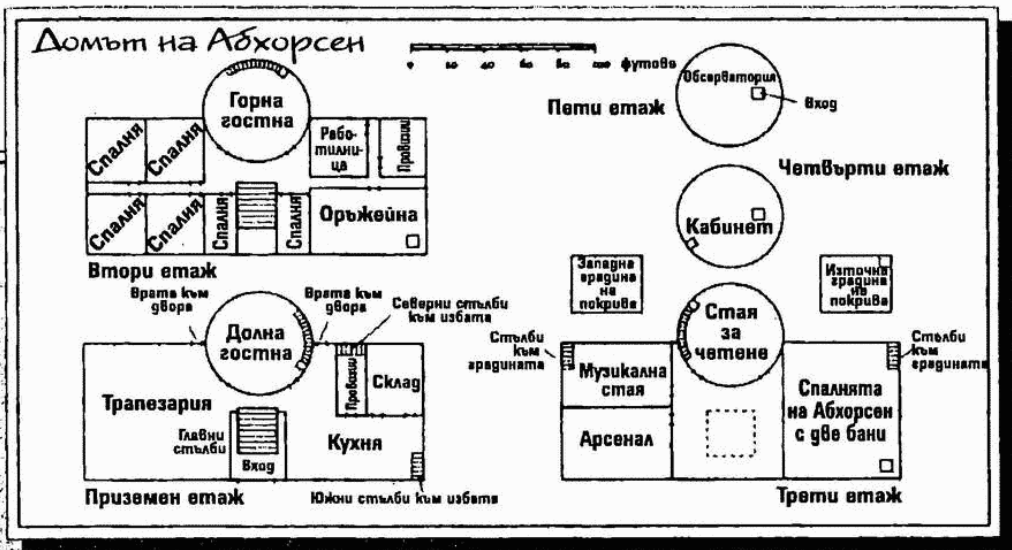
ГАРТ НИКС АБХОРСЕН

Превод: Александра Павлова

chitanka.info

Деветата порта?

Абхорсен е последната книга от вълшебната трилогия на Гарт Никс за Старото кралство, в която отново ще се срещнете с незабравимите Лираел, Сабриел, Моget и Падналото куче. Тя ще ви разкрие отдавна погребаните тайни на Старото кралство и Деветата порта. Оранис, Унищожителят, е освободен от своя подземен затвор и сега търси начин да си възвърне старите сили. Само Лираел, бъдещият Абхорсен, има шанс да спре врага на всички живи същества. Въоръжена само с видението на Клеър и с несигурната помощ на своите спътници — Сам Падналото куче и Моget, — тя се отправя на опасна мисия. Отговорът трябва да бъде намерен някъде в живота или в смъртта, но нима един бивш втори помощник-библиотекар може да открие начин да победи Унищожителя, преди да стане твърде късно?

ПРОЛОГ

От реката се издигаше мъгла на огромни бели талази, които се сливаха със саждите и дима на град Корвиър, за да се превърнат в онзи хибрид, който по-популярните вестници наричаха смог, а „Таймс“ — „миазмена мъгла“. Студена, влажна и зловонна, тя беше опасна, както и да я наричаха. Когато бе най-гъста, можеше да задушаваш и да превърне и най-леката кашлица в пневмония.

Ала най-голямата опасност на мъглата не идваше от нейната нездравословност, а от друга характерна особеност. Корвиърската мъгла беше параван, воал, който обгръщаше прословутите градски газови лампи и притъпяваше зрението и слуха. Когато се спуснеше над града, всички улици притъмняваха, разнасяше се странно ехо и отвсякъде дебнеха убийства и насилие.

— Няма изгледи мъглата да се вдигне — съобщи Дамед, главният телохранител на крал Тъчстоун. Гласът му издаваше неговата неприязън към мъглата, макар да знаеше, че е природен феномен — комбинация от промишленото замърсяване и речната мъгла. У дома, в Старото кралство, такива мъгли често бяха дело на заклинатели на Свободната магия. — Освен това, телефонът не работи, а ескортът е нов и в непълнен състав. В него няма нито един от офицерите, които обикновено участват в него. Мисля, че не бива да тръгвате, Ваше величество.

Тъчстоун стоеше до прозореца и надничаше през кепенците. Преди няколко дни се наложи да ги спуснат, когато част от тълпата отвън беше грабнала прашките. Преди това демонстрантите не можеха да замерят дори с тухли, защото замъкът, в който се помещаваше посолството на Старото кралство, бе разположен в заграден парк на цели петдесет метра от улицата.

Не за пръв път на Тъчстоун му се дощя да може да се обърне към Хартата и да почерпи от нея сила и магическа подкрепа. Ала те се намираха на петстотин мили южно от Стената и въздухът беше студен

и неподвижен. Само когато вятърът духаше много силно от север, можеше да долови най-слаба следа от магическото си наследство.

Тъчстоун знаеше, че Сабриел усеща липсата на Хартата още по-силно. Погледна съпругата си. Както винаги, тя беше зад бюрото и пишеше последното писмо до някоя приятелка от училище, прочут бизнесмен или член на парламента в Анселстиер. Обещаваше злато, подкрепа или препоръки, или пък отправяше прикрити заплахи за това, което би се случило, ако са достатъчно глупави да подкрепят опитите на Королини да засели стотици хиляди бежанци от Юга отвъд Стената, в Старото кралство.

На Тъчстоун все още му се струваше странно да вижда Сабриел, облечена в анселстиерски дрехи, и особено в техните дворцови одежди, които носеше и днес. Би трябвало да е със сребристосинята си пелерина, препасала звънците на Абхорсен на гърдите си и с меч отстрани. А не да носи сребриста рокля с хусарски ментик на едното си рамо и странна, малка кръгла шапчица, закрепена в наситеночерната ѝ коса. А и малкият автоматичен пистолет в сребрилата ѝ мрежеста чантичка не заместваше меча.

Не че и самият Тъчстоун се чувстваше удобно в дрехите си. Анселстиерската риза с колосана яка и вратовръзка доста го стягаше, а костюмът не му осигуряваше никаква защита. Някое острие би преминало през свръхфината вълна на двуредното палто като през масло, а ако ставаше дума за куршум...

— Да предам ли вашите съжаления, сир? — попита Дамед.

Тъчстоун се намръщи и погледна Сабриел. Тя беше учила в Анселстиер и разбираше хората и техните управляващи класи много по-добре от него. Тя оглавяваше дипломатическата им дейност на юг от Стената, както винаги.

— Не — каза Сабриел. Стана ѝ запечата последното писмо с рязък жест. — Парламентът ще заседава довечера и е възможно Королини да представи своя Законопроект за принудителна емиграция. Блокът на Доуфорт може да ни осигури гласовете, с които да провалим предложението му. Трябва да посетим градинското му парти.

— В тази мъгла? — попита Тъчстоун. — Как ще проведе градинско парти?

— Ще се абстрахират от времето — отвърна Сабриел. — Всички ще стоим прави, ще прием зелен абсент и ще ядем моркови, нарязани в

изящни форми, преструвайки се, че си прекарваме страхотно.

— Моркови?

— Една от маниите на Доуфорт, въведена от неговия свами — поясни Сабриел. — Според Сълин.

— Тя сигурно знае — отвърна Тъчстоун с гримаса, но заради перспективата за сурови моркови и зелен абсент, а не заради Сълин. Тя беше една от старите приятелки от училище, които им помагаша наистина много. Сълин, както и останалите от колежа „Уайвърли“ преди двайсет години, беше станала свидетел на събитията, когато Свободната магия се съживи и набра достатъчно сила, за да прекоси Стената и да се развилнее в Анселстиер.

— Ще отидем, Дамед — каза Сабриел. — Но би било разумно да приложим плана, който обсъдихме.

— Моля за извинение, милейди Абхорсен — отвърна Дамед, — но не съм сигурен, че той ще повиши вашата сигурност. Всъщност възможно е да усложни ситуацията.

— Но ще бъде по-забавно — заяви Сабриел. — Колите готови ли са? Само ще си облека палтото и ще сложа ботуши.

Дамед кимна неохотно и излезе от стаята. Тъчстоун избра едно тъмно палто от няколкото, които бяха преметнати на облегалката на един шезлонг, и го облече. Сабриел си сложи друго — мъжко палто — и седна да смени обувките си с ботуши.

— Притесненията на Дамед не са неоснователни — каза Тъчстоун, като ѝ подаде ръка. — А мъглата е много гъста. Ако си бяхме у дома, не бих се усъмнил, че е образувана със зъл умисъл.

— Мъглата е съвсем естествена — отвърна Сабриел. Те се приближиха един към друг и завързаха взаимно шарфовете си, завършвайки с нежна, лека целувка. — Но съм съгласна, че би могла да се използва срещу нас. Въпреки това съм много близо до създаването на съюз срещу Королини. Ако Доуфорт се включи, а фамилията Сейър се държи настрана...

— Това е малко вероятно, освен ако не ги убедим, че не сме отвлекли техния скъп син и племенник — изръмжа Тъчстоун, но вниманието му беше насочено към пистолетите му. Увери се, че и двата са заредени, че във всеки патронник има патрон, а петлето, както и предпазителят, са спуснати. — Ще ми се да знаехме повече за онзи водач, който Никълъс е наел. Убеден съм, че съм чувал името Хедж,

при това не в положителна светлина. Само ако ги бяхме срещнали на Големия южен път.

— Сигурна съм, че скоро ще има новини от Елимер — каза Сабриел, докато проверяваше пистолета си. — Или може би дори от Сам. Във всеки случай, трябва да поверим проблема на здравия разум на децата си и да се заемем с това, което ни предстои.

Лицето на Тъчстоун се изкриви в гримаса при мисълта за здравия разум на децата му и той подаде на Сабриел сива филцова шапка с черна лента, копие на неговата, като ѝ помогна да свали малката кръгла шапчица и да събере косата си под новата.

— Готова ли си? — попита, когато тя закопча колана на палтото си. С шапки на главите, вдигнати яки и високо препасани шарфове, двамата изглеждаха досущ като Дамед и останалите гвардейци. И идеята беше точно такава.

Отвън чакаха десет телохранители, без да се броят шофьорите на двата тежко бронирани автомобила „Хедън-Хеър“. Сабриел и Тъчстоун се присъединиха към тях и дванадесетимата се скупчиха заедно за миг. Ако зад загражденията ги наблюдаваха някакви неприятели, щеше да им бъде трудно да различат кой кой е в мъглата.

На задните седалки във всяка кола седнаха по двама души, а останалите осем застанаха на стъпалата. Шофьорите бяха оставили двигателите да работят на празен ход известно време, и ауспусите постоянно бълваха в мъглата струя от топли и леки газове.

При подаден сигнал от Дамед, автомобилите поеха по алеята с надути клаксони. Това беше знак за стражите на портата да я отворят, а анселстиерската полиция да разпръсне тълпата отвън. Напоследък там винаги имаше тълпа, състояща се главно от поддръжници на Королини: платени престъпници и агитатори, които носеха на ръкавите си червените ленти на неговата партия „Наша страна“.

Въпреки опасенията на Дамед, полицията си свърши добре работата и раздели множеството, така че двата автомобила да преминат. Замериха ги с няколко тухли и камъни, ала те не улучиха пътуващата стража, или рикошираха в заякченото стъкло или бронираното покритие. След минута тълпата остана зад гърба им — просто мрачно и крещящо множество в мъглата.

— Ескортът не ни следва — каза Дамед, който пътуваше върху стъпалото до шофьора на първата кола. Бяха възложили на един отряд

от конната полиция да съпровожда крал Тъчстоун и неговата кралица Абхорсен навсякъде из града, и досега те бяха изпълнявали задълженията си според очакваните стандарти на Полицейския корпус в Корвиър. Този път полицаите бяха останали на конете си.

— Може би са им дали противоречиви нареждания — каза шофьорът през отворения си прозорец. Ала гласът ѝ не звучеше убедително.

— Най-добре да променим маршрута — нареди Дамед. — Поемете по Харалд Стрийт. Направо и вляво.

Колите профучаха покрай два по-бавни автомобила, тежко натоварен камион и кон с каруца, рязко удариха спирачки и завиха наляво по широката Харалд Стрийт. Това беше едно от по-модерните места за разходка и по-добре осветено, с газови лампи, разположени на равни интервали от двете страни на улицата. Ала въпреки това, беше рисковано да се движиш с повече от петнайсет мили в час заради мъглата.

— Има нещо отпред! — съобщи шофьорът. Дамед вдигна очи и изруга. Когато фаровете прорязаха мъглата, той видя, че улицата е блокирана от огромна тълпа. Не успя да прочете надписите върху знамената, но не беше трудно да познае, че това е демонстрация на партия „Наша страна“. На всичко отгоре, нямаше полиция, която да ги контролира. Не се виждаше нито един човек със синя каска.

— Спрете! Назад! — каза Дамед. Помаха на колата зад тях, двоен сигнал, който означаваше „Проблем!“ и „Отстъпление!“.

Двете коли започнаха да се изтеглят. В това време тълпата се втурна напред. До този момент бяха запазили мълчание. Сега започнаха да крещят: „Чужденците въл!“ и „Наша страна!“ Виковете бяха придружени с тухли и камъни, които засега не улучваха целта си.

— Назад! — извика отново Дамед. Извади пистолета и го задържа до крака си. — По-бързо!

Предната кола почти се бе върнала на завоя, когато камионът и каруцата, които бяха задминали, застанаха напъряко и блокираха пътя. От задните седалки на двете превозни средства изскочиха мъже, които накараха мъглата да затрепти, докато тичаха. Въръжени мъже.

Още преди да види пушките, Дамед разбра, че се случва това, от което се бе опасявал през цялото време. Засада.

— Вън! Вън! — извика той, сочейки въоръжените мъже. — Огън!

Останалите гвардейци около него отваряха вратите на колите за прикритие. Малко по-късно откриха огън, а по-дълбокият тътен на пистолетите им бе съпроводен от отривистото тракане на новите, компактни картечници, които бяха много по-удобни от старите „Люин“ в армията. Никой от гвардейците не обичаше пушките, но бяха тренирали с тях постоянно, откакто пристигнаха на юг от Стената.

— Не в тълпата! — изрева Тъчстоун. — Само по въоръжени цели!

Но техните нападатели не бяха толкова предпазливи. Бяха легнали под автомобилите си, зад една пощенска кутия и по пътеката зад ниска стена със саксии и стреляха ожесточено.

Куршумите рикошираха в улицата и бронираните автомобили с яростно и оглушително свистене. Навсякъде беше шумно — носеше се пронизителен, неясен звук, изтъкан от викове и писъци, комбинирани с постоянното пукане и тракане на огнестрелните оръжия. Тълпата, която допреди малко изгаряше от нетърпение да се втурне напред, се бе превърнала в ужасена, хаотична блъсканица от хора, които се опитваха да избягат.

Дамед хукна към група гвардейци, приведени зад двигателя на задната кола.

— Реката! — провикна се. — Минете през площада и по стълбището на стражата. Там имаме две лодки. Преследвачите ще изгубят следите ви в мъглата.

— Можем да си проправим път до посолството! — отвърна Тъчстоун.

— Това е твърде добре планирано! Полицията ни е предала, или поне достатъчно много от нейните служители! Трябва да напуснете Корвиър. И Анселстиер!

— Не! — извика Сабриел. — Не сме довършили... Думите й секнаха, когато Дамед грубо събори нея и Тъчстоун и ги прескочи. С пословичната си бързина, той пресрещна голям черен цилиндър, който се носеше във въздуха, а след него се стелеше дим. Бомба.

Дамед я улови и я хвърли с бързо движение, ала дори той не беше достатъчно бърз.

Бомбата експлодира още във въздуха. Натъпкана със силен експлозив и парчета метал, тя уби Дамед на място. Взривната вълна счупи всички прозорци на половин миля и незабавно заглуши и заслепи всички на сто метра разстояние. Но най-сериозните поражения бяха нанесени от хилядите метални фрагменти, които прорязаха въздуха със свистене, рикоширайки в камъка или метала, или твърде често разкъсвайки нечия плът.

След експлозията настана тишина, като се изключеше бученето на горящия газ от счупените лампи. Дори и мъглата се беше разнесла от силата на взрива, оголвайки голям кръг към небето. През него се процеждаха слабите слънчеви лъчи, които осветяваха сцена на ужасна разруха.

Всичко наоколо беше осеяно с трупове, нападали дори под колите, а нито един от гвардейците не беше оцелял. Дори бронираните прозорци на автомобилите бяха счупени и пътниците им лежах мъртви.

Оцелелите атентатори изчакаха няколко минути, преди да изпъзят иззад ниската стена и да поемат напред, смеейки се и поздравявайки се, небрежно притиснали под мишница или метнали на рамо оръжията си, според тяхната представа за непринуденост.

Смехът и говорът им бяха твърде силни, но те не го забелязваха. Сетивата им бяха увредени, а самите те бяха в шок. Не само заради експлозията или страховитите гледки, които се приближаваха и ставаха по-реалистични с всяка крачка, дори не и заради облекчението, че са живи наред толкова много смърт и разруха.

Истинският шок бе причинен от прозрението, че от триста години насам по улиците на Корвиър не бяха убивани крал и кралица. Сега това се бе случило отново — и заслугата беше тяхна.

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

ОБСАДЕН ДОМ

Далече от смога на Корвиър бе паднала друга мъгла на шестстотин мили на север, отвъд Стената, разделяща Анселстиер от Старото кралство. Стената, откъдето започваше магията на Старото кралство, а модерните технологии на Анселстиер преставаха да действат.

Тази мъгла беше различна от своята южна посестрима. Не беше бяла, а тъмносива като буреносен облак, и съвсем не беше естествена. Беше изтъкана от въздух и Свободна магия и бе родена на върха на един хълм, далече от всякаква вода. Тя оцеляваше и се разстилаше, въпреки горещината на късния пролетен следобед, която би трябвало да я разсее.

Пренебрегвайки слънцето и лекия вятър, мъглата се спускаше от хълма и се носеше на юг и на изток, а пред основната ѝ част пълзяха тънки пипала. На половин левга от хълма, едно от тези пипала се превърна в облак, който се вдигна високо във въздуха и прекоси могъщата река Ратерлин. Вече оттатък, облакът се спусна и се настани като жаба върху източния бряг, а от него започна да струи нова мъгла.

Скоро двете разклонения на мъглата обвиха и западния, и източния бряг на Ратерлин, макар че слънцето продължаваше да грее над реката помежду им.

Реката и мъглата се носеха с различно темпо към Дългите скали. Реката се устремяваше напред, все по-бързо и по-бързо, поела към големия водопад, където щеше да се спусне надолу от над триста метра височина. Мъглата беше бавна и застрашителна. Сгъстяваше се и се издигаше по-нависоко, разстилайки се все по-надалеч.

На няколко метра от Дългите скали мъглата спря, макар че продължаваше да се сгъстява и извисява заплашително над острова, разположен в средата на реката и на ръба на водопада. Това беше остров с високи бели стени, издигнати около къща с градина.

Мъглата не се разстла над реката, нито отиде твърде далече, докато се издигаше. Имаше невидими защити, които я спираха и

караха слънцето да огрява белите стени, градините и облицованата с червени плочки къща. Мъглата беше оръжие, но беше само първият ход от битката, само началото на обсадата. Позициите бяха изяснени, а Домът — обграден.

Защото целият остров на сред реката беше Домът на Абхорсен. Той беше приютил Абхорсен, чието рождено право и задължение беше да пази границите на живота и смъртта. Абхорсен, който използваше некромантски звънци и Свободна магия, без да е нито некромант, нито заклинател на Свободната магия. Абхорсен, който изпращаше всеки мъртъв, преминал в живота, обратно там, откъдето бе дошъл.

Създателят на мъглата знаеше, че Абхорсен не е в къщата. Абхорсен и нейният съпруг, кралят, бяха примамени отвъд Стената, където най-вероятно щяха да се разправят с тях. Това беше част от плана на нейния господар, начертан отдавна, но едва наскоро започнал да се изпълнява сериозно.

Планът имаше много части и обхващаше много страни, макар че неговата първопричина се намираше в Старото кралство. Елементите му включваха война, убийство и бежанци, всичко манипулирано ловко от един интригантски и хитър ум, чакал поколения наред да го осъществи.

Ала както при всеки план, вече бяха възникнали усложнения и проблеми. Два от тях се намираха в къщата. Единият беше млада жена, изпратена на юг от вещиците, живеещи в покритата с глетчери планина при извора на Ратерлин. Клеър, които виждаха много бъдещи събития в леда и които несъмнено биха опитали да преиначат настоящето според собствените си цели. Жената беше една от техните елитни магове, и това лесно можеше да се познае по цветната жилетка, която носеше. Червена жилетка, която я определяше като втори помощник-библиотекар.

Създателката на мъглата я беше виждала, чернокоса и с бледа кожа, на не повече от двайсет години, една съвсем крехка възраст. Беше чувала името на младата жена, извикано в безнадеждна битка.

Лираел.

Другото усложнение беше по-добре познато, и вероятно по-тревожно, макар че данните си противоречаха. Един млад мъж, почти момче, къдрокос като баща си, с черните вежди на майка си и висок

като двамата. Името му беше Самет, благородният син на крал Тъчстоун и Абхорсен Сабриел.

Принц Самет трябваше да бъде бъдещият Абхорсен, наследник на силата на „Книгата за мъртвите“ и седемте звънци. Ала създателката на мъглата вече се съмняваше в това. Тя беше много стара и навремето беше научила много за странното семейство и техния Дом на сред реката. Беше се сражавала срещу Самет едва преди една нощ и той не се би като Абхорсен. Дори начинът, по който използваше магията на Хартата беше странен и не напомняше нито за кралското потекло, нито за Абхорсен.

Самет и Лираел не бяха сами. Помагаха им две същества, които на пръв поглед изглеждаха като малък и раздразнителен бял котарак и голямо, черно-кафяво куче с дружелюбен нрав. Ала и двете бяха много повече от това, което подсказваше видът им, макар че какво точно представляваха беше поредната несигурна информация. Най-вероятно бяха някакъв вид духове на Свободната магия, принудени да служат на Абхорсен и Клеър. Котаракът беше донякъде познат. Казваше се Могет и някои научни книги изказваха различни хипотези за природата му. Кучето беше нещо друго. Беше новосъздадено, или пък толкова старо, че всяка книга, посветена на него, отдавна се бе превърнала в прах. Съществото в мъглата предполагаше, че е второто. И младата жена, и нейното куче бяха дошли от Голямата библиотека на Клеър. Най-вероятно и двамата, подобно на библиотеката, криеха дълбоки тайни и притежаваха непознати умения.

Четиримата заедно можеха да бъдат страховити противници и представляваха сериозна заплаха. Ала създателката на мъглата не трябваше да се сражава с тях директно, нито би могла да го направи, защото Домът беше много добре охраняван от магия и бързотечна вода. Беше й наредено да се погрижи да останат в капан в къщата. Домът трябваше да бъде обсаден, докато другаде събитията се развиваха — и станеше твърде късно Лираел, Сам и техните спътници да направят каквото и да било.

Маскираната Клор просъска при мисълта за тези нареждания и около онова, което трябваше да бъде главата ѝ, се надигна мъгла. Някога тя беше жив некромант и не приемаше заповеди от никого. Беше допуснала грешка — грешка, за която заплати с робство и смърт. Ала нейният господар не беше допуснал да стигне до Деветата порта и

да я прекоси. Беше се завърнала в живота, макар и не под одушевена форма. Сега беше мъртво създание, в плен на силата на звънците, обвързано чрез тайното си име. Заповедите не ѝ допадаха, но нямаше друг избор, освен да им се подчини.

Клор отпусна ръцете си. От пръстите ѝ плъзнаха няколко пухкави пипала от мъгла. Навсякъде около нея имаше мъртви ръце, стотици поклащащи се, гноясващи трупове. Не Клор беше измъкнала от смъртта духовете, населяващи тези гниещи, полуразложени тела, ала онзи, който го бе направил, ѝ бе поверил властта над тях. Повдигна едната си тънка, призрачна ръка и посочи. С въздишки, стонове, клобочене и потракване на замръзнали стави и счупени кокали, мъртвите ръце поеха напред, а мъглата се виеше около тях.

— На западния бряг има поне двеста мъртви ръце и може би над осемдесет на източния — съобщи Самет. Изправи се иззад бронзовия телескоп и го наклони, за да не му пречи. — Не можах да видя Клор, но предполагам, че сигурно е някъде там.

Потръпна при мисълта за последната си среща с Клор, същество от злокобен мрак, надвесено над него, което се готви да стовари огнения си меч. Това се бе случило едва предишната нощ, макар че вече му се струваше много отдавна.

— Възможно е някой друг заклинател на Свободната магия да е предизвикал тази мъгла — каза Лираел, макар да не го вярваше. Долавяше същата мрачна сила, която бе почувствала и предишната нощ.

— Мъгла — каза Падналото куче, внимателно балансирайки върху стола за наблюдение. Като се изключеше фактът, че можеше да говори, и яркия нашійник от символи на Хартата около врата му, то изглеждаше досущ като всеки друг черно-кафяв мелез. От онези, които повече се усмихваха и размахваха опашка, вместо да лаят и ръмжат. — Струва ми се, че се е стъпила достатъчно, за да я наречем мъгла.

Кучето, неговата господарка Лираел, принц Самет и слугата на Абхорсен във формата на котка, Мовет, се намираха в обсерваторията, която заемаше последния етаж на кулата от северната страна на Дома на Абхорсен.

Стените на обсерваторията бяха съвсем прозрачни и Лираел се улови, че хвърля тревожни погледи към тавана, защото не можеше да разбере дали нещо го поддържа. Стените не бяха от стъкло, нито от някакъв познат за нея материал, което донякъде още повече влошаваше положението.

Ала тя не искаше притеснението ѝ да си проличи, затова превърна последния нервен спазъм в утвърждаващо кимане, докато кучето говореше. Чувствата ѝ се издаваха само от ръката ѝ, положена на врата на кучето, за да изпита утехата от топлата му козина и магията на Хартата в нашияника.

Макар че беше ранен следобед и слънцето все още огряваше директно къщата, острова и реката, на двата бряга имаше внушително количество мъгла. Тя се издигаше в отвесни стени, които продължаваха да се извисяват, въпреки че вече бяха достигнали десетки метри височина.

Очевидно произходът на мъглата беше магически. Тя не се издигаше от реката, както всяка нормална мъгла, нито се беше появила от някой надвиснал облак. Тази мъгла беше нахлула едновременно от изток и запад и се придвижваше бързо, независимо от вятъра. В началото лека, мъглата се съгъстяваше с всяка изминала минута.

На юг можеше да се види още едно доказателство за странната природа на мъглата — там тя рязко свършваше, тъкмо преди да се слее с естествената мъгла, образувана от големия водопад, където реката се спускаше над Дългите скали.

Мъртвите се бяха появили скоро след мъглата. Тромави трупове, изкачващи непохватно речните брегове, макар да се бояха от бързотечната вода. Нещо ги караше да се движат, нещо, скрито вътре в мъглата. Почти със сигурност това нещо беше Маскираната Клор, която някога беше некромант, а сега — една от Висшите мъртви. Лираел знаеше, че това е много опасна комбинация, защото Клор навярно бе съхранила голяма част от предишните си познания за Свободната магия, прибавяйки към тях новите умения, които бе придобила в смъртта. Умения, които най-вероятно бяха мрачни и странни. Лираел и кучето бяха прогонили Клор за кратко по време на снощната битка на брега на реката, ала това не беше победа.

Лираел долавяше присъствието на мъртвите и магическата природа на мъглата. Макар че Домът на Абхорсен бе защитен от

дълбока течаща вода и много стражи и гардове, тя продължаваше да трепери, сякаш някаква студена ръка бе покарала пръстите си по кожата ѝ.

Никой не коментира треперенето, макар че Лираел се смути от неговата очевидност. Никой не каза и дума, но всички я гледаха. Сам, кучето и Мовет, всички чакаха, сякаш тя щеше да изрече някаква велика мъдрост или прозрение. За миг Лираел бе обзета от пристъп на паника. Не беше свикнала да поема инициативата в разговора или в каквото и да било. Ала сега тя беше бъдещият Абхорсен. И докато Сабриел се намираше отвъд Стената, в Анселстиер, Лираел беше единственият Абхорсен. Мъртвите, мъглата и Клор бяха неин проблем. И това бяха дребни проблеми в сравнение с реалната заплаха — онова, което Хедж и Никълъс щяха да изкопаят край Червеното езеро.

„Ще се наложи да се преструвам, помисли си Лираел. Ще трябва да се държа като Абхорсен. Може би ако играя достатъчно добре, самата аз ще си повярвам.“

— Освен камъните за преминаване по реката, има ли друг изход оттук? — попита внезапно тя, извъръщайки се на юг, за да погледне камъните, които едва се подаваха изпод водата и водеха към източния и западния бряг. Камъни за преминаване не беше подходящото име, помисли си. Камъни за прескачане би било по-уместно, тъй като бяха разположени поне на два метра един от друг и се намираха много близо до ръба на водопада. Ако човек пропуснеше един подскок, реката щеше да го понесе, а водопадът да го запрати долу. Пътят по него беше много дълъг, под огромната тежест на смазващата вода.

— Сам?

Сам поклати глава.

— Мовет?

Малката бяла котка се беше свила на кълбо върху златистосинята възглавничка, която за кратко стоеше на стола за наблюдение, преди да бъде съборена от една лапа, за да намери по-добро приложение на пода. На практика Мовет не беше котка, макар да приличаше на такава. Нашийникът от символи на Хартата с миниатюрния си звънец — Ранна, Приспиващият — издаваше, че той е много повече от обикновена говореща котка.

Мовет отвори едното си яркозелено око и се прозина широко. Ранна издрънча от нашийника му и Лираел и Сам установиха, че също

се прозяват.

— Сабриел е взела Хартиеното крило, така че не можем да отлетим — каза той. — А дори и да можем, щеше да се наложи да минем покрай гарваните-убийци. Предполагам, че бихме могли да повикаме някоя лодка, но мъртвите ще ни последват по бреговете.

Лираел погледна стените от мъгла. Беше бъдещ Абхорсен едва от два часа, а вече не знаеше какво да прави. Като се изключеше абсолютната ѝ убеденост, че трябва да напуснат Дома и да побързат към Червеното езеро. Трябваше да открият приятеля на Сам, Никълъс, и да му попречат да изкопае онова, което беше заровено дълбоко под земята.

— Трябва да има и друг изход — каза кучето. Скочи от стола и започна да крачи в кръг около Моget, докато говореше, стъпвайки отвисоко, сякаш под лапите му имаше трева, а не студен камък. При думата „изход“ то внезапно се строполи на пода близо до котката и стовари тежката си лапа до главата му. — Макар че на Моget няма да му хареса.

— Какъв изход? — просъска Моget, извивайки гръб. — Не знам за никакъв изход, освен през камъните, по въздуха или по реката, а съм тук от построяването на Къщата.

— Но не си бил, когато реката е била разполовена, за да се построи островът — изрече спокойно кучето. — Преди Създателите на Стената да издигнат укрепленията, когато първата шатра на Абхорсен е била разпъната там, където сега расте голямата смокиня.

— Така е — призна Моget. — Но ти също не си присъствало.

Последните думи на Моget криеха някакъв въпрос или съмнение, помисли си Лираел. Тя внимателно наблюдаваше Падналото куче, но то само се почеса по носа с предните си лапи, преди да продължи.

— Във всеки случай, някога е имало друг изход. Ако все още съществува, е надълбоко и крие не една опасност. Някои биха казали, че ще бъде по-безопасно да прекосим реката по камъните и да си проправим път, сражавайки се с мъртвите.

— Но не и ти? — попита Лираел. — Мислиш, че има алтернатива?

Лираел се страхуваше от мъртвите, но не дотолкова, че да не може да застане насреща им, ако се наложи. Просто не беше съвсем убедена в новооткритата си самоличност. Може би някой Абхорсен

като Сабриел, в разцвета на своята възраст и сили. Щеше просто да прескочи камъните и да обърне в бягство Клор, прозрачните ръце и всички останали мъртви. Лираел си мислеше, че ако тя самата опита да го направи, в крайна сметка ще отстъпи назад по камъните и най-вероятно ще падне в реката, за да бъде разкъсана на парчета от водопада.

— Мисля, че трябва да го проучим — заяви кучето. Протегна се и едва не удари Мовет отново с лапата си, после бавно се изправи и се прозя, разкривайки многобройните си ужасно големи и невероятно бели зъби. Лираел беше сигурна, че прави всичко това, за да дразни котката.

Мовет погледна кучето с присвити очи.

— Надълбоко? — измяука той. — Дали това означава същото, за което си мисля? Не можем да отидем там!

— Нея отдавна я няма — отвърна кучето. — Но предполагам, че може да е останало нещо...

— Нея? — попитаха Лираел и Самет в един глас.

— Знаете ли кладенеца в розовата градина? — попита кучето.

Самет кимна, а Лираел опита да си припомни дали беше видяла кладенец, докато прекосяваха острова към Къщата. Смътно си спомняше, че успя да зърне розите, много рози, пълзящи по дървените решетки, които се издигаха край източната страна на поляната, разположена най-близо до Къщата.

— Можем да слезем в кладенеца — продължи кучето. — Макар че спускането ще продължи дълго, а вътре е тясно. Ще попаднем в още по-дълбоки пещери. През тях има път до основата на водопада. После ще се наложи отново да изкачим скалите, но предполагам, че ще успеем да го направим по на запад, за да избегнем Клор и нейните повереници.

— Кладенецът е пълен с вода — каза Сам. — Ще се удавим!

— Сигурен ли си? — попита кучето. — Поглеждал ли си в него?

— Всъщност не — отвърна Сам. — Струва ми се, че е покрит...

— Коя е онази „тя“, която спомена? — попита решително Лираел. Благодарение на досегашния си опит разбираше много добре кога кучето избягва някоя тема.

— Някой, който навремето живееше долу — отвърна кучето. — Някой, който притежаваше значителни и опасни умения. Възможно е

там да е останала част от нея.

— Какво ще рече това „някой“? — попита неумолимо Лираел. — Как е възможно някой да е живял дълбоко под Дома на Абхорсен?

— Отказвам да доближавам този кладенец — намеси се Мовет. — Предполагам, че Калиел е решил да проникне в забранената територия. Какъв е смисълът да прибавим костите си към неговите в някое мрачно кътче на дълбините?

За миг погледът на Лираел се стрелна към Сам, а после се върна на Мовет. Незабавно съжали за това, защото така разкри собствените си съмнения и страхове. След като вече беше бъдещ Абхорсен, трябваше да служи за пример. Сам бе споделил страха си от смъртта и мъртвите, както и желанието си да се скрие тук, в добре защитената къща. Ала той бе превъзмогнал страха си, поне засега. Как би могъл да запази кураж, ако тя не му дадеше пример?

А Лираел беше и негова леля. Не се чувстваше като леля, но предполагаше, че има задължения към своя племенник, макар той да беше само няколко години по-млад от нея.

— Куче! — нареди Лираел. — Поне веднъж ми дай ясен отговор. Кой... или какво... е там долу?

— Ами, трудно е да се опише с думи — каза кучето и отново размърда предните си лапи. — Особено след като най-вероятно долу няма никой. А ако има, предполагам, че би могло да се нарече остатък от създаването на Хартата, какъвто съм аз и много други създания от различна величина. Но ако тя, или някаква част от нея, е там, е възможно да е запазила предишната си същност, която е опасна по много... стихийен... начин, макар че всичко се е случило толкова отдавна и аз само предавам онова, което са казали, написали или мислели други хора...

— Защо да е долу? — попита Самет. — Защо под Дома на Абхорсен?

— Тя не е на конкретно място — отвърна кучето, което сега се почесваше по носа с лапа и съвсем избягваше да погледне някого в очите. — Част от силата ѝ витае тук, така че, ако беше някъде, щеше да е тук, а това е точното място, където би била, ако беше някъде.

— Мовет? — попита Лираел. — Би ли превел нещо от това, което каза кучето?

Мовет не отговори. Очите му бяха затворени. На някакъв етап от отговора на кучето той се бе свил на кълбо и заспал.

— Мовет! — повтори Лираел.

— Той спи — каза кучето. — Ранна го потопа в сън.

— Според мен той слуша Ранна само когато е в настроение — каза Сам. — Надявам се, че Керигор спи по-дълбоко.

— Можем да погледнем, ако искаш — каза кучето. — Но съм сигурен, че бихме разбрали, ако е буден. Ранна има по-лека ръка от Саранет, но държи здраво, когато се наложи. Освен това, силата на Керигор се дължеше на неговите последователи. Умението му да ги привлече го издигна, а упадъкът му настъпи, защото бе твърде зависим от това.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лираел. — Мислех, че той е заклинател на Свободната магия, който се е превърнал в един от Висшите мъртви?

— Той беше нещо повече от това — отвърна кучето, — защото имаше кралска кръв. Господството над останалите течеше във вените му. Някъде в смъртта, Керигор откри начина, по който да използва силата на онези, които му се бяха заклели във вяроност, като жигосваше плътта им. Струва ми се, че ако по някаква случайност Сабриел не бе използвала едно много древно заклинание, което го лиши от тази власт, Керигор щеше да възтържествува. Поне за известно време.

— Защо само за известно време? — попита Сам. Щеше му се изобщо да не бе споменавал Керигор.

— Мисля, че в крайна сметка той щеше да направи това, което в момента прави твой приятел Никълъс — каза кучето — и да изкопае нещо, което е най-добре да остане заровено.

Никой не коментира думите му.

— Губим време — каза най-накрая Лираел.

Отново погледна мъглата на западния бряг. Усещаше присъствието на много мъртви ръце там, повече, отколкото можеха да се видят, макар че и те бяха предостатъчно. Разлагащи се часовои, обвити в мъгла. Очакващи техния враг да се появи.

Лираел дълбоко пое въздух и взе решение.

— Щом според теб трябва да слезем в кладенеца, куче, ще поемем по този път. Да се надяваме, че няма да се натъкнем на онази

остатъчна сила, която се спотайва долу. Или пък тя ще е приятелски настроена и ще можем да поговорим...

— Не! — излая кучето, изненадвайки всички. Дори Мовет отвори едното си око, но когато видя, че Сам го гледа, побърза да го затвори.

— Какво има? — попита Лираел.

— Ако тя е там, което е малко вероятно, не бива да говориш с нея — каза кучето. — Не бива да я слушаш, нито да я докосваш по никакъв начин.

— Някой да я е чувал или докосвал някога? — попита Сам.

— Не и смъртен — каза Мовет и вдигна глава. — Нито пък някой е прекосявал покоите ѝ, струва ми се. Безумно е да опитваме. Винаги съм се питал какво е станало с Калиел.

— Мислех, че спиш — каза Лираел. — Освен това, може би тя няма да ни обърне внимание, ако и ние го направим.

— Не се страхувам от нейната злонамереност — каза Мовет. — Страх ме е от това, че ще ни обърне внимание.

— Може би трябва... — каза Сам.

— Какво? — попита злобно Мовет. — Да останем тук в безопасност?

— Не — отвърна тихо Сам. — Ако гласът на тази жена е толкова опасен, може би трябва да си направим тапи за уши, преди да тръгнем. От восък или нещо друго.

— Няма да помогнат — каза Мовет. — Ако тя проговори, ще я чуеш с цялото си същество. Ако запее... Да се надяваме, че няма да пее.

— Ще я избегнем — каза кучето. — Доверете се на моя нюх. Ще намерим пътя си.

— Можеш ли да ни кажеш кой е бил Калиел? — попита Сам.

— Калиел беше дванадесетият Абхорсен — отвърна Мовет. — Крайно недоверчива особа. Държа ме заключен години наред. Кладенецът трябва да е бил изкопан по това време. Внукът му ме освободи, когато Калиел изчезна и той наследи звънците и титлата на своя дядо. Не желая да ме сполети неговата участ. Най-малко в кладенец.

Лираел трепна, когато внезапно усети някакво помръдване в мъглата. Мрачното присъствие, което се спотайваше в далечината, се

движеше. Тя го усещаше, някакво същество, много по-могъщо от призрачните ръце, които започваха да проблясват сред мъглата.

Клор се приближаваше, беше стигнала почти до брега на реката. Или ако не Клор, някой със същата или по-голяма власт. Може би беше самият некромант, когото срещна в смъртта.

Хедж. Същият некромант, който бе обгорил Сам. Лираел още виждаше белезите по китките му през прорезите в ръкавите на туниката.

Тази туника беше поредната мистерия — помисли си отново уморено Лираел. Туника, украсена с герба на кралските кули и един инструмент, невидан от хилядолетия. Мистрията на Създателите на Стената.

Сам улови погледа ѝ и подръпна масивната златна нишка там, където символът на Създателите на Стената бе втъкан в лена. Той постепенно проумяваше, че привиденията не бяха сгрешили с туниката. Първо, тя беше нова, не някаква стара вещ, измъкната от мухлясал шкаф или многовековен кош с пране. Така че навярно, поради някаква причина, имаше правото да я носи. Той беше Създател на Стената и кралски принц. Но какво означаваше това? Създателите на Стената бяха изчезнали преди хилядолетия, въплъщавайки себе си в сътворяването на Стената и Великите камъни на Хартата. Доколкото знаеше Сам, съвсем буквално.

За миг си зададе въпроса дали го очакваше същата съдба. Дали трябваше да сътвори нещо, което да сложи край на живота му, поне като жив, дишащ човек? Защото Създателите на Стената не бяха съвсем мъртви, мислеше си той, припомняйки си Великите камъни на Хартата и Стената. Бяха по-скоро трансформирани и видоизменени.

Не че и това му се нравеше. При всички положения, имаше много по-голяма вероятност да го убият, помисли си, когато погледна мъглата и усети хладното присъствие на мъртвите в нея.

Сам отново докосна златната нишка на гърдите си и това го успокои, а страхът му от мъртвите намаля. Никога не бе искал да бъде Абхорсен. Беше много по-интересно да е Създател на Стената, макар да не знаеше какво означава това. То би му донесло и допълнителното предимство да подлуди сестра си Елимер, тъй като тя никога нямаше да повярва, че не знае и не може, не че не желае, да обясни какво е да си Създател на Стената.

Ако изобщо видеше Елимер отново...

— Най-добре да тръгваме — каза кучето, стряскайки Лираел и Сам. Лираел също се взираше в мъглата, потънала в собствените си мисли.

— Да — каза тя, отмествайки поглед. Не за пръв път ѝ се щеше да е отново в Голямата библиотека на Клеър. Ала това, както и доживотното ѝ желание да облече бялата роба и да сложи короната с лунни камъни на пълноправна Дъщеря на Клеър, трябваше да бъде пренебрегнато и заровено надълбоко. Сега беше Абхорсен и я очакваше голяма и важна задача.

— Да — повтори тя. — Най-добре да вървим. Ще минем през кладенеца.

ГЛАВА ВТОРА В ДЪЛБИНИТЕ

Беше им нужно малко повече от час да се подготвят за заминаването, след като взеха решението. Лираел за пръв път слагаше ризница след уроците си по бойни изкуства преди много години — ала тази, която привиденията ѝ донесоха, беше много по-лека от бронираните ризници, които Клеър държаха в училищния арсенал. Беше изработена от миниатюрни, застъпващи се плочки от някакъв непознат за нея материал, и макар че стигаше до коленете ѝ и имаше дълги, раздвоени ръкави, беше много лека и удобна. Освен това нямаше характерната миризма на добре смазана стомана, за което Лираел беше благодарна.

Падналото куче ѝ каза, че плочките са от керамика, наречена „гетър“, създадена с магията на Хартата, без самата тя да е магическа, макар че беше по-устойчива и лека от всеки метал. Тайната за нейната изработка беше изгубена отдавна и от хиляда години не беше създавана нова ризница. Лираел докосна една от люспите и с изненада установи, че си мисли: „Сам би могъл да направи такава“, макар да нямаше реални основания да го предполага.

Над бронираната ризница сложи туниката със златни звезди и сребърни ключове. Тя трябваше да бъде препасана с пояса със звънци, но Лираел още не го беше сложила. Сам неохотно бе взел панфлейтите, но тя остави тъмното огледало в кесията си. Знаеше, че има голяма вероятност да ѝ се наложи отново да погледне в миналото.

Снаряжението ѝ довършваше нейният меч Нехима, лъкът и колчанът от Клеър, както и една лека раница, предвидливо напълнена от привиденията с най-разнородни вещи, които тя не успя да види.

Преди да се присъедини към Сам и Могет на долния етаж, Лираел спря за миг, за да се погледне във високото сребърно огледало, окачено на стената в стаята ѝ. Образът срещу нея почти не приличаше на втория помощник-библиотекар на Клеър. Видя войнствена и сурова млада жена, завързала тъмната си коса със сребърна панделка, вместо да я остави разпусната, за да скрива лицето ѝ. Вече не носеше

жилетката на библиотекарка, и вместо библиотекарски кинжал, в ножницата беше затъкнала дългия Нехима. Ала не можеше да се раздели окончателно с предишната си самоличност. Хванала края на един измъкнат конец от жилетката, тя изтегли една червена копринена нишка, омота я няколко пъти около малкия си пръст, за да образува кръг, завърза я и я пъхна в малката кесийка на колана си при тъмното огледало. Може би вече нямаше да носи жилетката, но част от нея винаги щеше да я съпътства.

Беше станала Абхорсен, помисли си Лираел. Поне външно.

Най-очевидният символ на нейната нова самоличност и власт като бъдещ Абхорсен беше поясът със звънците. Същият, който Сабриел беше дала на Сам, след като предишната зима се бе появил мистериозно в Къщата. Лираел развърза кожените кесии една по една, пъхайки вътре пръстите си, за да усети хладното сребро и махагона, както и деликатното равновесие между Свободната магия и символите на Хартата в метала и дървото. Тя внимаваше да не изтръгне нито звук от звънците, но дори и допирът на пръста ѝ до края на някой от тях беше достатъчен да извика част от гласа и природата на всеки.

Най-малкият беше Ранна. Приспиващия, както го наричаха някои — гласът му представляваше мелодична приспивна песен, призоваваща слушателя да потъне в сън.

Вторият звънец беше Мозраел, Пробуждащия. Лираел го докосна съвсем леко, защото той балансираше между живота и смъртта. Ако се използваше правилно, връщаше мъртвия към живота и запращаше звънящия от живота в смъртта.

Кибет бе третият звънец, Пътешественика. Той даваше свобода на движението на мъртвите, или можеше да се използва, за да ги накара да отидат там, където звънящият реши. Ала той би могъл да се обърне и срещу него, като го накара да потегли нанякъде, където най-често той не желаше да отиде.

Четвъртият звънец се наричаше Дайръм, Говорителя. Според „Книгата за мъртвите“ това беше най-музикалният звънец, но и един от най-трудните за употреба. Дайръм можеше да възвърне на отдавна замлъкналите мъртви способността да говорят. Можеше също да разкрива тайни и дори даваше възможност да се четат мисли. Ала той притежаваше и по-зловещи способности, предпочитани от

некромантите, защото Дайръм можеше да накара един говорещ език да замълчи навеки.

Белгер бе името на петия звънец. Мислещия. Белгер можеше да преустанови разяждането на ума, което често настъпваше в смъртта, възстановявайки мислите и паметта на мъртвите. Освен това можеше да заличи тези мисли, както в живота, така и в смъртта, и некромантите го използваша, за да разединят мислите на враговете си. Понякога той разединяваше мисълта и на некроманта, защото Белгер обичаше звука на собствения си глас и опитваше да се възползва от възможността да пее по своя воля.

Шестият звънец беше Саранет, познат още като Ограничителя. Саранет беше любимият звънец на всички Абхорсен. Голям и благонадежден, той беше могъщ и предан. Саранет служеше да покори и ограничи мъртвите, като ги накара да се подчинят на волята и напътствията на звънящия.

Лираел не желаше да докосва седмия звънец, но усещаше, че ще бъде недипломатично да пренебрегне най-могъщия от всички, макар че при допира до него изпита студ и страх.

Астарел, Печалния. Звънецът, който запращаше всички свои слушатели в смъртта.

Лираел отдръпна пръста си и методично провери всяка кесия, уверявайки се, че кожените езици са по местата си, а каишите са затегнати, но и лесно могат да се развържат с една ръка. След това си сложи пояса. Звънците ѝ принадлежаха и тя бе приела оръжията на Абхорсен.

Сам я чакаше пред входната врата, седнал на стълбите. Носеше подобна ризница и снаряжение, макар и без лък или пояс със звънци.

— Намерих го в арсенала — каза той и вдигна един меч, накланяйки острието, за да може Лираел да види символите на Хартата, гравирани върху стоманата. — Не е някой от наименуваните мечове, но е омагьосан да унищожавя мъртвите.

— По-добре късно, отколкото никога — отбеляза Мовет, който седеше на първото стъпало с кисело изражение.

Сам не обърна внимание на котката, извади лист хартия от ръкава си и го подаде на Лираел.

— Това е съобщението, което изпратих с пощенски ястреб до Бархедрин. От местния гвардейски гарнизон ще го препратят до

Стената, а оттам ще бъде предадено на анселстиерците, които... хм... ще го изпратят на родителите ми в Корвиър с един уред, наречен телеграф. Затова е написано в телеграфен стил, който е доста странен, ако човек не е свикнал с него. В клетките имаше четири ястреба — без да броим този от Елимер, който няма да лети поне още седмица-две, — така че изпратих два до Велизар за Елимер и два до Бархедрин.

Лираел погледна листа и думите, написани с печатни букви с четливия почерк на Сам.

ДО КРАЛ ТЪЧСТОУН И АБХОРСЕН САБРИЕЛ
ПОСОЛСТВО НА СТАРОТО КРАЛСТВО КОРВИЪР
АНСЕЛСТИЕР
КОПИЕ ДО ЕЛИМЕР ЧРЕЗ ПОЩЕНСКИ ЯСТРЕБ

ДОМЪТ ОБГРАДЕН МЪРТВИ И КЛОР СЕГА
ВИСШ МЪРТЪВ ТОЧКА ХЕДЖ Е НЕКРОМАНТ ТОЧКА
НИК С ХЕДЖ ТОЧКА ТЕ ИЗКОПАВАТ ЗЛОТО БЛИЗО
ДО ЕДЖ ТОЧКА ЗАМИНАВАМ ЕДЖ С ЛЕЛЯ ЛИРАЕЛ
БИВША КЛЕЪР СЕГА БЪДЕЩ АБХОРСЕН ТОЧКА И
МОГЕТ И КУЧЕТО ОТ ХАРТАТА НА ЛИРАЕЛ ТОЧКА
ЩЕ НАПРАВИМ ВЪЗМОЖНОТО ТОЧКА ИЗПРАТЕТЕ
ПОМОЩ ЕЛАТЕ ЛИЧНО МНОГО СПЕШНО ТОЧКА
ИЗПРАТЕНО ДВЕ СЕДМИЦИ ПРЕДИ ДЕНЯ НА
СРЕДАТА НА ЛЯТОТО САМЕТ КРАЙ

Съобщението наистина беше написано странно, но имаше смисъл, помисли си Лираел. Имайки предвид ограничения интелект на пощенските ястреби, „телеграфният стил“ вероятно беше добра форма на комуникация, дори без употребата на телеграф.

— Надявам се ястребите да успеят — каза тя, когато Сам взе листа. Някъде в мъглата дебнеха гарвани-убийци, ято от мъртви птици, съживени от мъртъв дух. Пощенските ястреби трябваше да минат покрай тях, а може би и покрай други опасности, преди да полетят към Бархедрин и Велизар.

— Не можем да разчитаме на това — каза кучето — Готова ли си да слезем в кладенеца?

Лираел слезе по стъпалата и направи няколко крачки по настланата с червени тухли пътека. Метна раницата по-високо на гърба си и затегна каишите. После погледна слънчевото небе, което вече беше съвсем малка синя ивица, обградена от три страни от мъглата и изпаренията над водопада от четвъртата.

— Да, струва ми се — каза тя.

Сам взе раницата си, но преди да успее да си я сложи, Мовет скочи отгоре и се напъха под капака. От него останаха да се виждат само зелените очи и едно бяло ухо.

— Не забравяйте, че ви предупредих за този път — инструктира ги той. — Събудете ме, когато ужасното нещо, което предстои да се случи, се случи, или ако има вероятност да се намокря.

Преди някой да успее да отговори, Мовет се намести по-надълбоко в раницата и дори очите му и едното ухо се скриха.

— Защо аз да го нося? — попита обидено Сам. — Той е слуга на Абхорсен.

От раницата се подаде една лапа и във врата на Сам се заби нокът, но не разкъса кожата. Сам се сепна и изруга.

Кучето подскочи към раницата и я обгърна с предните си лапи. Сам политна напред и отново изруга, когато кучето каза:

— Никой няма да те носи, ако не си послушен, Мовет.

— А няма и да получиш риба — измърмори Сам, докато разтвиваше врата си.

Или някоя от заплахите подейства, или Мовет беше потънал в сън. Във всеки случай, нокътят не се появи отново, придружен от саркастичния глас на котката. Кучето слезе долу, Сам приключи с регулирането на каишите на раницата си и те пое по тухлената пътека.

Когато входната врата се затвори зад тях, Лираел се обърна и видя, че на всички прозорци се тълпяха привидения. Те бяха стотици, притиснати плътно до стъклото, така че робите им с качулки приличаха на кожата на някакво гигантско чудовище, а бледата светлина от ръцете им наподобяваше множество очи. Нито помахаха, нито помръднаха, но Лираел изпита смущаващото усещане, че се сбгуват. Сякаш не очакваха да видят завръщането на този бъдещ Абхорсен.

Кладенецът се намираше едва на трийсет метра от входната врата, скрит под гъста мрежа от диви рози, които Лираел и Сам трябваше да разкъсат, спирайки на всеки пет минути, за да смучат прободените си от тръни пръсти. Тръните бяха необичайно дълги и остри, помисли си Лираел, но опитът ѝ с цветята не беше голям. Клеър имаха подземни градини и огромни оранжерии, осветени от символи на Хартата, ала в повечето се отглеждаха плодове и зеленчуци, имаше само една розова градина.

Когато прочистиха розовите храсти, Лираел видя кръгъл дървен капак от дебели дъбови дъски, с диаметър около два метра и половина, закрепен здраво наред нисък кръг от светли бели камъни. Капакът беше завързан на четири места с бронзови вериги, забити директно в камъните и прикрепени с болтове към дървото, така че нямаше нужда от катинари.

Символите на Хартата за заключване и затваряне пълзяха из дървото и бронза — светещи знаци, които едва личаха на слънцето, докато Сам не докосна капака и те изведнъж лумнаха ярко.

Сам положи ръка върху една от бронзовите вериги, усещайки символите отдолу и изучавайки заклинанието. Лираел надникна над рамото му. Не познаваше дори половината от знаците, но чуваше как Сам си мърмори имената им, сякаш са му познати.

— Можеш ли да го отвориш? — попита тя. Знаеше много заклинания за отваряне на врати и порти и имаше практически опит с осигуряването на достъп до много места в Голямата библиотека на Клеър, където не би трябвало да влиза. Но инстинктивно разбираше, че нито едно от тях няма да подейства тук.

— Да, струва ми се — отвърна Сам колебливо. — Заклинанието е необичайно и има много непознати символи. Доколкото разбирам, може да се отвори по два начина. Единият ми е съвсем непонятен. Но другият...

Гласът му заглъхна, когато отново докосна веригата, а символите на Хартата напуснаха бронза и плъзнаха по кожата му, след което се разляха върху дървото.

— Струва ми се, че трябва да вдъхнем живот на веригите... или да ги целунем... само че трябва да го направи подходящият човек. В заклинанието се казва: „дъхът на децата ми“. Но не мога да разбера

чий деца, нито какво означава това. Предполагам, че става дума за децата на всеки Абхорсен.

— Опитай — предложи Лираел. — Най-напред с дъх, за всеки случай.

Сам изглеждаше разколебан, но приведе глава, пое дълбоко въздух и го изпусна над веригата.

Бронзът се замъгли от дъха му и изгуби блясъка си. Символите на Хартата проблеснаха и се раздвижиха. Лираел затаи дъх. Сам се изправи и се отдалечи, а Падналото куче се приближи и започна да души.

Внезапно веригата изскърца силно и всички отскочиха назад. След това от привидно твърдия камък се появи нова брънка, последвана от още една и още една, докато веригата се намотаваше на земята с дрънчене. След няколко секунди се натрупаха още около два метра верига, достатъчни, за да се повдигне крайчеца на капака на кладенеца.

— Добре — каза Падналото куче. — Ти се заеми със следващата, господарке.

Лираел се наведе над другата верига и издиша леко. Известно време не се случи нищо и я обзе неувереност. Нейната самоличност като Абхорсен беше толкова нова, и толкова несигурна, че лесно можеше да се усъмни в нея.

После веригата се заскрежи, символите светнаха и брънките започнаха да се измъкват от камъка с остро металическо дрънчене. Звукът почти незабавно се повтори и в отсрещния край, когато Сам издиша над третата верига.

Лираел изля дъха си над последната верига, докосвайки я за миг, докато си поемаше въздух. Усети как символите вибрират под пръстите ѝ, оживената реакция на едно заклинание на Хартата, разбрало, че часът му е настъпил. Като човек, напрегнал мускулите си в онзи застинал миг преди началото на надбягването.

Щом веригите се разхлабиха, Лираел и Сам успяха да повдигнат единия край на капака и да го отместят. Тъй като беше много тежък, не го свалиха изцяло, а само направиха достатъчно голям отвор, през който да слязат с раниците на гръб.

Лираел очакваше от отворения кладенец да я лъхне миризмата на влажно и застояло, макар кучето да ѝ беше казало, че не е пълен с вода.

Имаше миризма, достатъчно силна, за да надвие аромата на розите, ала не беше на стара и застояла вода. Това беше приятно ухание на билки, непознати за Лираел.

— Какво подушвам? — попита тя кучето, чийто нос често бе долавял миризми и аромати, които тя не можеше нито да усети, нито да извика с магия, нито да си представи.

— Почти нищо — отвърна кучето. — Освен ако напоследък не си се усъвършенствала.

— Не — изрече търпеливо Лираел. — От кладенеца се носи специфична миризма. На някакво растение или билка. Но не мога да определя точно.

Сам подуши въздуха и челото му се сбърчи в размисъл.

— Това е нещо, което се използва за готвене — каза той. — Не че съм кой знае какъв готвач. Но ми се струва, че съм усещал тази миризма в кухнята на двореца, когато печаха агнешко.

— Розмарин — каза лаконично кучето. — А има и амарант, макар че вероятно не го усещате.

— Любовна вярност — добави един тих глас от раницата на Сам. — С цвят, който никога не увяхва. И все още твърдиш, че тя не е тук?

Кучето не отговори на Мовет, а пъхна муцуната си в кладенеца. Поне минута души наоколо, като пъхаше муцуната си все по-навътре и по-навътре. Когато се изправи, кихна два пъти и поклати глава.

— Стари миризми и стари заклинания — каза. — Миризмата вече изчезва.

Лираел подуши въздуха, за да провери, но кучето беше право. Вече долавяше само розите.

— Има стълба — каза Сам, който също се взираше в кладенеца, а над главата му потрепваше една предизвикана от Хартата светлина. — Бронзова, като веригите. Чудно защо не виждам дъното — или вода.

— Ще слеза първа — каза Лираел.

Сам понечи да възрази, но се отдръпна. Тя не знаеше дали го прави от страх, или защото се бе примирил — със семейния авторитет на Лираел като негова новооткрита леля, или защото сега беше бъдещият Абхорсен.

Погледна в кладенеца. Бронзовата стълба проблясваше близо до горния му край и се губеше в мрака. Лираел се беше изкачвала, слизала и прекосявала много мрачни и опасни тунели и коридори в

Голямата библиотека на Клеър. Ала това се бе случило в едни по-непорочни времена, макар че тя бе понесла своя дял от опасността. Сега усещаше, че в света властват някакви могъщи зли сили, някаква ужасна съдба, която вече започваше да действа. Мъртвите, обградили Къщата, бяха само малка, видима част от всичко това. Тя помнеше видението, което ѝ бяха показали Клеър, с ямата край Червеното езеро и ужасната смрад на Свободна магия, разнасяща се от онова, което изравяха оттам.

Спускането в тази черна яма беше само началото, помисли си Лираел. Нейната първа стъпка по бронзовата стълба щеше да бъде първата ѝ истинска стъпка с новата самоличност, първата стъпка на Абхорсен.

Погледна слънцето за последен път, пренебрегвайки пълзящите стени от мъгла от двете страни. След това коленичи и предпазливо се спусна в кладенеца, а краката ѝ намериха сигурна опора в стълбата.

Последва я Падналото куче, чиито лапи се бяха удължили, образувайки яки пръсти, които стискаха стълбата по-здраво от всяка човешка ръка. Опашката му перваше лицето на Лираел през няколко стъпала, размахвайки се с такъв ентузиазъм, какъвто тя едва ли би могла да открие у себе си, ако имаше подобно нещо.

Последен вървеше Сам, неговата светлина на Хартата все още кръжеше над главата му, а Мовет бе закопчан сигурно в раницата.

Докато подкованите ботуши на Сам тракаха по стъпалата, отгоре се чу подобно тракане, докато веригите се връщаха по местата си. Той едва успя да прибере ръце, когато капакът бе премъкнат и стоварен на мястото си с дрънчене и оглушителен трясък.

— Е, няма да се връщаме по същия път — каза Сам с принудена веселост.

— Ако изобщо се върнем — прошепна Мовет с толкова тих глас, че едва ли някой го чу. Ала Сам се поколеба за миг, а кучето изръмжа тихо, и Лираел продължаваше да се спуска, наслаждавайки се на последния спомен за слънцето, докато слизаха все по-навътре в мрачните земни недра.

ГЛАВА ТРЕТА

АМАРАНТ, РОЗМАРИН И СЪЛЗИ

Стълбата се спускаше все по-надолу. В началото Лираел броеше стъпалата, но когато стигна до 996 се отказа. Продължиха да слизат. Лираел също си бе направила заклинание на Хартата за светлина. То се рееше над краката ѝ, като допълнение на онова, което трептеше над главата на Сам. Под светлината на тези две светещи топки и със сенките на стъпалата, танцуващи по стените на кладенеца. Лираел с лекота си представи, че са заседнали върху стълбата и непрекъснато тъпчат на едно място.

Това бе някакъв омагьосан механизъм, от който никога нямаше да се измъкнат. Тя свикна с тази фантазия и започна да я възприема като истинска, когато внезапно кракът ѝ докосна камък вместо бронз, а нейната светлина на Хартата подскочи чак до коляното ѝ.

Бяха достигнали дъното на кладенеца. Лираел изрече един символ на Хартата и светлината литна нагоре, за да се слее с произнесената дума, кръжейки около главата ѝ. На това осветление тя видя, че са попаднали в правоъгълна пещера, грубо изсечена в яркочервения камък. Един коридор водеше от пещерата към мрака. До него имаше желязна кофа, пълна с нещо като факли, най-обикновени дървени късове, покрити с парцали, напоени с газ.

Лираел пое напред, а Падналото куче скочи на земята зад нея, следвано по петите от Сам.

— Предполагам, че това е пътят — прошепна Лираел, сочейки коридора. Инстинктивно усещаше, че не бива да повишава тон.

Кучето подуши въздуха и кимна с глава.

— Питам се дали да взема... — каза Лираел, посягайки към една от факлите. Ала още преди да я докосне, тя се превърна в прах. Лираел се сепна и едва не падна върху кучето, което се удари в Сам.

— Внимавай! — извика Сам. Гласът му отекна в шахтата и проехтя покрай Лираел в коридора.

Лираел отново посегна, по-предпазливо, но и другите факли се превърнаха в прах. Когато докосна кофата, тя се разпадна на купчина

ръждиви отломки.

— Времето никога не спира напълно — изрече загадъчно кучето.

— Предполагам, че трябва да продължим — каза Лираел, но всъщност си говореше сама. Нямаха нужда от факлите, но би се чувствала по-добре, ако носеше една от тях.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — каза кучето. Отново душеше въздуха. — Нали не искаме да се мотаем тук долу.

Лираел кимна. Направи крачка напред, след това се поколеба и измъкна меч си. Символите на Хартата блеснаха ярко върху острието, когато се освободи от ножницата, и името на меч затрептя върху стоманата, мигом превръщайки се в надписа, който Лираел беше виждала преди. Или беше различен? Не може да си спомни, а думите трептяха твърде бързо, за да е сигурна.

„Клеър видяха меч и ето ме. Не забравяй Създателите на Стената. Не забравяй Мен.“

Каквото и да гласеше, тази допълнителна светлина успокои Лираел, или може би се дължеше на самото усещане на Нехима в ръката ѝ.

Чу как Сам изважда своя меч зад гърба ѝ. Изчака няколко секунди, докато тя продължи напред. Явно не искаше да препъне и да прободне кучето или Лираел откъм гърба — предпазна мярка, която тя напълно одобряваше.

През първите стотина крачки коридорът беше покрит с обработен камък. След това той изведнъж свършваше и се озоваха в тунел, който не беше проправен с инструменти. Червената скала бе заменена от зеленикавобял камък, който отразяваше светлините на Хартата и принуди Лираел да заслони очи. Изглежда тунелът бе възникнал в резултат от ерозия, а не от целенасочен труд, а таванът, дъното и стените бяха осяяни с множество кръгли и спираловидни шарки. Ала дори и те изглеждаха странно, противно на очакванията, макар че Лираел не знаеше защо. Просто усещаше, че са странни.

— Оттук никога не е текла вода — каза Сам. Сега и той шепнеше. — Освен ако не е текла едновременно напред и назад на различни нива. А и никога не съм виждал такъв камък.

— Трябва да побързаме — каза кучето. В гласа му имаше нещо, което накара Лираел да ускори крачка. Някакво безпокойство, което не бе чувала досега. А може би дори страх.

Започнаха да вървят по-бързо, възможно най-бързо, без да рискуват да се препънат или да паднат в някоя неочаквана дупка. Странният светец тунел изглежда бе дълъг няколко мили, след което преминаваше в пещера, също издълбана незнайно как в познатия отразяващ камък. Оттам започваха три тунела и Лираел и Сам спряха, докато кучето душеше внимателно всеки вход.

В единия ъгъл на пещерата имаше купчина от нещо, което Лираел взе за камъни, но когато се вгледа по-внимателно, осъзна, че това всъщност е куп със стари, стрити на прах кости, примесени с метални късове. Докосвайки купа с върха на ботуша си, тя отдели няколко късчета потъмняло сребро и фрагмент от човешка челюст, върху който още личеше един здрав зъб.

— Не ги докосвай — предупреди я Сам, шепнейки припряно, когато Лираел се наведе да разгледа металните късове.

Лираел се спря с протегната ръка.

— Защо?

— Не зная — отвърна Сам, а по врата му премина несъзнателна тръпка. — Но според мен това е метал за звънци. Най-добре го остави, както си е.

— Да — съгласи се Лираел. Изправи се и самата тя бе побита от тръпки. Човешки кости и метал за звънци. Бяха открили Калиел. Що за място беше това? И защо кучето толкова дълго не можеше да реши накъде да тръгнат?

Когато му зададе този въпрос, Падналото куче престана да души и посочи с дясната си лапа тунела в средата.

— Отгук — каза то, но Лираел забеляза, че му липсва ентузиазъм. Не беше отвърнало съвсем уверено и дори бе посочило колебливо. Ако участваше в състезание по посочване, щяха да му отнемат точки.

Тунелът беше значително по-широк от предишния, а таванът му беше по-висок. Освен това се стори различен на Лираел, и не защото имаше повече свободно пространство. В началото не можа да установи разликата; после осъзна, че въздухът наоколо става по-студен. Испита странно усещане около стъпалата и глезените, сякаш нещо заливаше

петите ѝ. Някакво течение, което се плискаше напред-назад, но тук нямаше вода.

Или пък имаше? Когато погледна право напред и надолу, Лираел видя камък. Ала щом надзърна с крайчеца на очите си, видя тъмна течеща вода. Идваше зад тях, носеше се напред, а после се извиваше назад, като вълна, разбила се в брега. Вълна, която опитваше да ги повали и да ги върне там, откъдето са дошли.

По някакъв много обезпокоителен начин, тя ѝ напомняше за реката в смъртта. Ала нямаше чувството, че са в смъртта, и с изключение на усилващия се студ и неясния изглед към реката, всичките ѝ сетива категорично ѝ казваха, че се намира в живота, макар и в някакъв много странен тунел дълбоко под земята.

После отново усети миризмата на розмарин, както и нещо по-ароматно, и в този миг звънциите от пояса на гърдите ѝ започнаха да вибрират в кесиите си. Понеже езиците им бяха приглушени с кожени каиши, те не можеха да извъннат, но тя усещаше как се движат и трептят, сякаш опитват да се освободят.

— Звънциите! — изрече задъхано тя. — Трептят... не знам какво...

— Флейтите! — извика Сам и Лираел чу кратък какофоничен звук, когато панфлейтите прозвучаха с гласовете на седемте звънци, преди да замлъкнат внезапно.

— Не! — извика един глас, който не можаха веднага да разпознаят като този на Мовет. — Не!

— Бягайте! — изрева кучето.

Сред викове, крясъци и ръмжене, светлината на Хартата над главата на Лираел внезапно се превърна в приглушено сияние.

После угасна.

Лираел спря. От символите по острието на Нехима долиташе светлина, но и тя избледняваше, а мечът се извиваше странно в ръката ѝ. Гърчейки се така, както нито един стоманен предмет не би могъл, той се бе съживил — вече не беше меч, а нещо като змиорка, която се извиваше и растеше в ръката ѝ. Зеленият камък върху ефеса се бе превърнал в ярко око без клепач, а сребърната нишка на дръжката беше станала низ от блестящи зъби.

Лираел затвори очи и прибра меча в ножницата, като здраво го натъпка вътре, преди да го пусне с облекчение. После отвори очи и се

огледа наоколо. Или поне опита. Цялата светлина на Хартата беше угаснала и беше станало тъмно. Пълният мрак на земните дълбини.

В черната бездна Лираел чу разкъсване на плат и Сам извика.

— Сам! — провикна се тя. — Насам! Куче!

Не последва отговор, но чу, че кучето изръмжа, а после прозвуча тих, приглушен смях. Ужасен, злорад кикот, от който космите по врата ѝ настръхнаха. Той звучеше още по-зле, защото в него имаше нещо познато. Смяхът на Мовет, преиначен и, по-зловещ.

Лираел отчаяно се опита да прибегне към Хартата, да направи ново заклинание за светлина. Ала там нямаше нищо. Вместо Хартата, тя изпита ужасно, студено присъствие, което позна незабавно. Смъртта. Това беше единственото, което усети.

Хартата беше изчезнала, или тя не можеше да се свърже с нея.

Започна да я обзема паника, когато злорадият кикот се усили, а мракът я обгърна плътно. Тогава очите на Лираел забелязаха малка промяна. Тя долови тънки сиви нишки в мрака и изпита мигновена надежда, че ще се появи светлина. После видя как една едва доловима светла ивица лумва със съскане и се разраства устойчиво, превръщайки се в кълбо от ослепителна, ярка бяла светлина. Светлината бе придружена от парливата, метална миризма на Свободната магия — миризма, която прииждаше на вълни, всяка от които предизвикваше спонтанен пристъп на гадене, докато стомашният сок се надигаше в гърлото на Лираел.

Сам се движеше със светлината и се появи до Лираел, сякаш бе долетял дотам. Раницата му беше отворена отгоре, с опърпани краища там, където някой се беше освободил от нея. Мечът му беше прибран в ножницата и той държеше панфлейтите с две ръце, закрил отворите им с пръсти. Флейтите вибрираха и издаваха тихо бръмчене, което Сам отчаяно се опитваше да прекрати. Самата Лираел беше притиснала с ръка пояса със звънците, в опит да ги заглуши.

Кучето стоеше между бялото огнено кълбо и Лираел, ала това не беше онова куче, което тя познаваше. Все още изглеждаше като куче, но нашийникът със символи на Хартата беше изчезнал и сега отново беше същество от наситен мрак, очертано със сребрист огън. Кучето погледна назад и отвори уста.

— Тя е тук! — избоботи един глас, който беше на кучето, но не съвсем същият, защото прониза ушите на Лираел, а челюстта ѝ бе

прорязана от остра болка. — Мовет е на свобода! Бягайте!

Лираел и Сам стояха като вцепенени, когато отзвукът от гласа на кучето проехтя край тях. Бялото огнено кълбо мятеше искри и прашеше, въртеше се обратно на часовниковата стрелка, докато се издигаше, за да придобие формата на издължен, твърде крехък хуманоид.

Ала зад съществото, което представляваше освобождения Мовет, имаше още по-ярка светлина. Нещо толкова ярко, че Лираел осъзна, че е затворила очи и го вижда през клепачите си, върху които беше дамгосан образа на жена. Една невероятно висока жена, привела глава дори в този висок тунел и протегнала ръце, за да помете съществото на име Мовет, кучето, Лираел и Сам.

Около и пред светещата жена течеше река. Студена река, която Лираел веднага позна. Това беше реката на смъртта, а съществото я приближаваше към тях. Нямахте да я прекосят, но тя щеше да ги залее и отнесе. Да ги поеме и подхвърля, насочвайки ги стремително към Първата порта и отвъд нея. Никога нямаше да успеят да се върнат.

На Лираел ѝ остана време, само колкото да си помисли няколко последни, ужасни неща.

Бяха се провалили толкова скоро.

Толкова много хора зависеха от тях.

Всичко беше изгубено.

Тогавя Падналото куче извика: „Бягайте!“ и изляя.

Лаят му беше пропит със Свободна магия. Без да отваря очи, без съзнателна умисъл, Лираел се завъртя и изведнъж осъзна, че тича, тича неудържимо, тича както никога досега. Тичаше, без да се замисля, към неизвестността, далече от кладенеца и Къщата, а краката ѝ откриваха завоите на тунела, въпреки че бялата светлина беше останала зад гърба ѝ и в тъмнината тя не можеше да разбере дали очите ѝ са отворени, или не. Тичаше из пещери и тесни пътища, без да знае дали Сам бяга с нея и дали я гонят. Не беше водена от страха, защото не се страхуваше. Беше някъде другаде, заключена в собственото си тяло, машина, която продължаваше да се движи, без да изпитва нищо, следвайки указания, които не идваха от нея.

А после, така внезапно, както се бе появил, импулсът да бяга изчезна. Лираел падна на земята, треперейки, опитвайки се да влее въздух в изтерзаните си дробове. Болката прорязваше всеки неин

мускул и тя се сви на кълбо от спазмите, френетично разтривайки мускулите на прасците си, докато сподавяше виковете си от болка.

До нея имаше някой, който правеше същото, и когато разумът ѝ се завърна, Лираел видя, че това е Сам. Някъде пред тях отгоре падаше бледа светлина, но и тя бе достатъчна, за да го познае. Естествена светлина, макар и доста разсеяна.

Лираел колебливо докосна пояса със звънциите. Той беше притихнал, а звънциите не помръдваха. Ръката ѝ се спусна към дръжката на Нехима и с облекчение усети твърдостта на зеления камък в ефеса, а сребърната нишка си беше просто сребърна нишка.

Сам изохка и се изправи. Опря се на стената с лявата си ръка и подреди панфлейтите с дясната. Лираел гледеше как тази ръка трепна в старателно движение и в дланта ѝ грейна светлина на Хартата.

— Беше изчезнала, знаеш ли — каза той и се плъзна по стената, за да седне срещу Лираел. Изглеждаше спокоен, но очевидно беше в шок. Лираел осъзна, че това важи и за нея, когато опита да се изправи, но не успя.

— Да — отвърна тя. — Хартата.

— Където и да се намирахме — продължи Сам, — Хартата не беше там. И коя беше тя?

Лираел поклати глава, както да проясни мислите си, така и да изрази неспособността си да отговори. Веднага я поклати още веднъж, опитвайки се да накара мозъка си да проработи.

— Най-добре... най-добре да се връщаме — каза тя, мислейки си за кучето, останало само срещу Мовет и онази светеца жена в мрака. — Не мога да изоставя кучето.

— Ами тя — попита Сам и Лираел разбра за кого говори. — А Мовет?

— Няма нужда да се връщате — каза един глас от мрачните дълбини на коридора. Лираел и Сам мигом скочиха на крака, внезапно открили нови сили и воля. Мечовете им бяха извадени и Лираел установи, че едната ѝ ръка е върху Саранет, макар че нямаше представа какво да прави със звънеца. В главата ѝ не изплуваха никакви знания от „Книга за мъртвите“ и „Книга за забравата и спомените“.

— Аз съм — каза гласът с огорчен тон и Падналото куче бавно излезе на светлината с опашка между краката и наведена глава. С изключение на тази нехарактерна поза, изглеждаше отново нормално

— или поне в рамките на нормалното за него, — с наситения, силен блясък на многобройните символи на Хартата около врата му и пепелявозлатистата къса козина, освен на гърба, където беше черна.

Лираел не се двоуми. Свали Нехима и се хвърли към кучето, като зарови лице във врата на своя другар. Кучето облиза ухото ѝ без обичайния си ентузиазъм и дори не понечи да я ухапе нежно.

Сам стоеше отзад, все така с меч в ръка.

— Къде е Могет? — попита той.

— Тя пожела да говори с него — отвърна кучето и натъжено се хвърли в краката на Лираел. — Сгреших. Изложих те на ужасна опасност, господарке.

— Не разбирам — отвърна Лираел. Изведнъж се почувства невероятно уморена. — Какво стана? Хартата... Хартата сякаш внезапно... престана да съществува.

— Заради нейното появяване — каза кучето. — Такава е участта ѝ, съзнателната ѝ половина да бъде навеки извън онова, което е решила да създаде, Хартата, част от която е несъзнателната ѝ половина. И все пак тя спря ръката си, макар че толкова лесно можеше да ви притегли в своите обятия. Не зная защо, нито какво ще рече това. Мислех, че е изгубила интерес към нещата от този свят, затова се надявах да преминаем оттук невредими. Ала когато се обезпокоят древните сили, се пробуждат много неща. Трябваше да се досетя, че ще стане така. Прости ми.

Лираел никога не беше виждала кучето толкова смирено и това я плашеше повече от всичко случило се. Тя го почеса зад ушите и по брадата, стараяйки се да успокои и двамата им. Но ръцете ѝ трепереха и почувства, че всеки момент ще избухне в сълзи. В опит да не допусне това, започна бавно да си поема въздух, като броеше вдишванията и издишванията.

— Но... какво ще стане с Могет? — попита Сам с разтревожен глас. — Той се освободи! Ще се опита да убие Абхорсен... мама... или Лираел! Не разполагаме с пръстена, с който да го обвържем отново!

— Могет дълго я отбягва — промърмори кучето. Поколеба се, а после изрече тихо: — Мисля, че вече не бива да се тревожим за Могет.

Лираел издиша, без да поеме отново въздух. Нима беше възможно Могет да не се върне?

— Моля? — попита Сам. — Но той е... ами, не знам, но е силен... дух на Свободната магия...

— Коя е тя? — попита Лираел. Тонът ѝ беше неумолим, когато хвана кучето за брадата и се взря в дълбоките му, тъмни очи. То понечи да се извърне, но Лираел го държеше здраво. Животното затвори очи с надеждата да се откъсне, ала опитът му се провали, когато Лираел духна в носа му и те се отвориха отново.

— Не ти трябва да знаеш, защото няма да разбереш — каза кучето, а гласът му бе натежал от умора. — На практика тя вече не съществува, като изключим случайната ѝ поява на разни места, с дребни прояви и незначителни действия. Ако не бяхме поели по този път, тя нямаше да се съживи, а след като отминахме, отново ще потъне в забрава.

— Кажи ми!

— Знаеш коя е, поне до известна степен — каза кучето. Опря нос в пояса със звънци на Лираел, оставяйки влажна дيريا върху кожения език на седмия звънец, а една сълза се търкулна бавно по муцуната му и намокри дланта на Лираел.

— Астарел? — прошепна Сам с изумление. Най-страховитият от всички звънци, който дори не беше докосвал за краткото време, през което те бяха под негова опека. — Печалния?

Лираел пусна кучето и то незабавно притисна глава в скута ѝ с тежка въздишка.

Тя отново го почеса зад ушите, ала въпреки че усещаше топлата кучешка козина под ръката си, не можеше да не зададе въпроса, който беше задавала и преди.

— Тогава кой си ти? Защо Астарел те освободи?

Кучето я погледна и отвърна протичко:

— Аз съм Падналото куче. Верен служител на Хартата и твой приятел. Винаги ще бъда твой приятел.

При тези думи Лираел заплака, но избърса сълзите си и повдигна кучето за нашияника, за да го премести и да се изправи. Сам взе Нехима и безмълвно ѝ го подаде. Символите на Хартата върху острието му се раздвижиха, когато Лираел докосна дръжката, ала надписът не се появи.

— Ако си сигурен, че Мовет няма да дойде, обвързан или свободен, трябва да продължим — каза Лираел.

— Предполагам, че е така — каза Сам скептично. — Макар че се чувствам... чувствам се някак странно. Бях свикнал с Моget, а сега просто... просто го няма? Искам да кажа, тя... тя убила ли го е?

— Не! — отвърна кучето. Изглеждаше изненадано от това предположение. — Не.

— Тогава какво? — попита Сам.

— Не ни е отредено да знаем — отвърна Падналото куче. — Нашата задача ни очаква, а Моget вече е зад гърба ни.

— Напълно ли си сигурен, че той няма да преследва мама или Лираел? — настоя Сам. Добре познаваше близкото минало на Моget и още от дете беше предупреден колко опасно е да свали нашияника му.

— Сигурен съм, че майка ти не е застрашена от Моget отвъд Стената — отвърна кучето, отговаряйки половинчато на въпроса на Сам.

Сам не изглеждаше напълно убеден, но кимна бавно, неохотно приемайки уверението на кучето.

— Не започнахме добре — промърмори Сам. — Надявам се всичко да се оправи.

— Пред нас има слънце и изход оттук — каза кучето. — Под слънчевите лъчи ще се почувстваш по-добре.

— Вече трябва да се е стъмнило — отвърна Сам. — От колко време сме под земята?

— Най-малко четири или пет часа — отвърна намръщено Лираел. — Може би и повече, така че едва ли има слънце.

Тя ги поведе из пещерата, но щом доближиха входа ѝ, установиха, че слънцето грее. Не след дълго забелязаха тясна пролука отпред, а през нея се виждаше ясно синьо небе, замъглено от струята на големия водопад.

Щом прекосиха пролуката, се озоваха на неколкостотин метра западно от водопада, в подножието на Дългите скали. Слънцето се намираше по средата на небето в западна посока, а лъчите му образуваха дъги сред огромните облаци от водни пръски, надвиснали над водопада.

— Следобед е — каза Сам, засенчвайки очи, за да погледне нагоре. Огледа очертанията на скалите, а после вдигна ръка, за да премери на колко пръста над хоризонта е слънчевият диск. — Някъде преди четири.

— На практика сме изгубили цял ден! — възкликна Лираел. Всяко забавяне увеличаваше вероятността да се провалят и сърцето ѝ се сви при мисълта за това ново препятствие. Как беше възможно да са прекарали почти цяло денонощие под земята?

— Не — каза Падналото куче, което гледаше слънцето и душеше из въздуха — Не сме изгубили цял ден.

— Нима е повече? — прошепна Лираел. Не и това. Ако по някакъв начин бяха прекарали седмици или дори повече под земята, щеше да бъде твърде късно да направят каквото и да било...

— Не — продължи кучето. — Все още е същият ден, в който напуснахме Къщата. Навярно е изминал час, откакто слязохме в кладенеца. А може би по-малко.

— Но... — Сам понечи да каже нещо, но млъкна. Поклати глава и погледна назад към пролуката в скалата.

— Времето и Смъртта спят рамо до рамо — каза кучето. — И двете са във владението на Астарел. Тя ни помогна по свой начин.

Лираел кимна, макар да нямаше усещането, че са ѝ помогнали. Чувстваше се зашеметена и уморена, а краката я боляха. Щеше ѝ се да се свие на кълбо под слънцето и да се събуди в Голямата библиотека на Клеър, със схванат врат, задето е спала на бюрото си и смътен спомен за тревожни кошмари.

— Не долавям никакви мъртви тук долу — каза тя, след като се прости с мечтата си. — След като ни подариха този следобед, предполагам, че е най-добре да се възползваме от него. Как ще се върнем през скалите?

— На левга и половина западно оттук има пътека — каза Сам. — Тясна е и се състои предимно от стъпала, така че не се използва често. Горният ѝ край трябва да е доста отдалечен от мъглата и слугите на Клор. Отвъд нея, Западният път се намира поне на дванайсетина левги. Оттам преминава пътят.

— Как се нарича тази пътека със стъпала? — попита кучето.

— Не зная. Мама я наричаше просто Стъпалата, струва ми се. Всъщност е доста странна. Широка е само колкото за един човек, а стъпалата са ниски и дълбоки.

— Познавам я — каза кучето. — Три хиляди стъпала, проправени само заради сладката вода в подножието им.

Сам кимна.

— Там има извор и водата е хубава. Искаш да кажеш, че някой е направил цялата пътека, само за да се напие с хубава вода?

— Вода — да, но не за пиене — отвърна кучето. — Радвам се, че пътеката още съществува. Да вървим нататък.

При тези думи кучето се втурна напред, прескачайки пръснатите камъни, които скриваха пролуката и пещерите зад нея.

Лираел и Сам го следваха по-бавно и с мъка си проправяха път между камъните. И двамата бяха още разстроени и трябваше да обмислят много неща. Самата Лираел размишляваше върху думите на кучето: „Когато се обезпокоят древните сили, се пробуждат много неща.“ Знаеше, че онова, което Никълъс разкопава, е могъщо зло, и беше очевидно, че неговата поява поражда много събития, включително и възкръсването на мъртвите из цялото Кралство. Ала не беше предвидила, че ще се пробудят и други сили, и как това ще повлияе на техните планове.

Не че имаха истински план, мислеше си Лираел. Просто се втурнаха презглава, за да опитат да спрат Хедж, да спасят Никълъс и да задържат онова незнайно нещо заровено на сигурно в земята.

— Трябва да си съставим конкретен план — прошепна си тя. Ала не я осениха никакви гениални идеи или стратегии, и се наложи да се съсредоточи върху катеренето по камъните, докато следваше Падналото куче из подножието на Дългите скали, а Сам вървеше по петите ѝ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЗАКУСКА ЗА ГАРВАНИ

Слънцето почти беше залязло, когато Лираел, Сам и кучето пристигнаха в подножието на Стъпалата, а силуетът на Дългите скали се простираше надалече из долината на Ратерлин. Лираел лесно откри извора — един бистър, бълбукащ вир, широк десет метра, но ѝ отне повече време да намери началото на Стъпалата, защото пътеката беше тясна, изсечена надълбоко във фасадата на скалата и скривана от множество надвиснали и издадени подпори от назъбени камъни.

— Ще успеем ли да я изкачим през нощта? — попита неуверено тя, гледайки мрачната скала над главите им и поел едните бледи слънчеви лъчи на триста метра по-нагоре. Скалата се издигаше още по-нависоко и връхът ѝ не се виждаше. Лираел беше изкачвала много стълби и тесни пътеки в Глетчера на Клеър, ала нямаше много опит в пътуването на открито, под лъчите на слънцето и луната.

— Ще се наложи да рискуваме и да използваме светлина — отвърна кучето, което беше учудващо мълчаливо. Опашката му все така висеше отпуснато, без обичайното игриво помахване и подскачане. — Бих могъл да ви водя, макар че ще бъде опасно в тъмното, ако някои от стъпалата са се срутили.

— Луната ще свети ярко — каза Сам. — Снощи беше в трета фаза, а небето е доста ясно. Но тя ще изгрее едва в ранната утрин. Поне час след полунощ. Ще се наложи да изчакаме дотогава, ако не и цяла нощ.

— Не искам да чакам — промърмори Лираел. — Имам предчувствие... някаква тревога, която не мога да изразя с думи. Видението, за което Клеър ми разказаха, в което двамата с Никълъс сме край Червеното езеро... Усещам как се изплъзва, сякаш ще пропусна момента. Че ще се превърне в минало, вместо във възможно бъдеще.

— Ако паднем от Дългите скали в тъмното, няма да пристигнем по-бързо — каза Сам. — А и ми се ще да хапна малко и да отпочина няколко часа, преди да започнем да се изкачваме.

Лираел кимна. И тя беше уморена. Прасците я боляха, а раменете ѝ бяха ожулени от тежката раница. Ала изпитваше и друг вид умора, каквато бе сигурна, че и Сам усеща. Това беше душевна умора. Дължеше се на шока от загубата на Мовет и Лираел наистина искаше да полегне край хладния извор и да заспи с напразната надежда, че новият ден ще бъде по-добър. Познаваше това чувство от детските си години. Тогава изпитваше напразната надежда, че ще заспи, а на сутринта ще се събуди със зрението. Сега знаеше, че новият ден няма да донесе нищо хубаво. Нуждаеха се от почивка, но не твърде дълга. Хедж и Никълъс нямаше да почиват, нито пък Клор и нейните мъртви ръце.

— Ще изчакаме да изгрее луната — каза тя, свали раницата от раменете си и седна до нея върху един удобен камък.

В следващия миг отново беше на крак, с меч в ръка, без дори да осъзнае, че го е извадила, когато кучето изхвърча покрай нея, надало внезапен лай. Беше ѝ нужна секунда да разбере, че лаят нямаше магически оттенък, и още една, за да забележи обекта на кучешката атака.

Един заек криволичеше между падналите камъни, отчаяно опитвайки се да избяга от преследващото го куче. Надпреварата приключи на известно разстояние, но не беше ясно с какъв резултат. После се вдигна огромен облак от пръст, прах и камъни, и Лираел разбра, че заекът се е скрил в земята, а кучето е започнало да копае.

Сам все така седеше до раницата си. Беше се понадигнал няколко секунди след Лираел, разбра какво става и отново седна. Сега се вираше в съдрания отвор върху капака на раницата си.

— Поне сме живи — каза Лираел, взела безмълвното виране в съдраното място за угризения, породени от загубата на Мовет.

Сам я погледна изненадано. В ръката си държеше комплект шевни принадлежности и се канеше да го отвори.

— О, не мислех за Мовет. Поне не сега. Чудех се как най-добре да се справя с дупката. Мисля, че ще се наложи да сложа кръпка.

Лираел се разсмя, с някакъв странен, колеблив смях, който неволно се изтръгна от нея.

— Радвам се, че можеш да мислиш за шиене — каза тя. — Аз... не мога да спра да мисля за случилото се; Звънците, които опитвах да звънят, бялата дама... Астарел... присъствието на смъртта.

Сам избра голяма игла и откъсна със зъби малко черен конец от една макара. Намръщи се, докато вдяваше иглата, а после заговори към залязващото слънце, а не директно на Лираел.

— Знаеш ли, странно е. Откакто разбрах, че ти си бъдещият Абхорсен, а не аз, не съм изпитвал страх; Тоест, страхувал съм се, но не по същия начин. Вече не нося отговорност. Всъщност имам отговорности като принц на кралството, но те са свързани с нормални неща. Не с некроманти, смърт и създания на Свободната магия.

Замълча, за да направи възел в единия край на конца и този път погледна Лираел.

— А привиденията ми дадоха тази туника. С мистрията. Мистрията на Създателите на Стената. Дадоха я на мен, и все си мисля, че сякаш моите предшественици ми казват, че няма нищо лошо в това да създаваш разни неща. Това ми е писано да правя. Да сътворявам и да помагам на Абхорсен и краля. Затова ще го правя, и ще давам всичко от себе си, а ако това не е достатъчно, поне ще съм направил всичко възможно, всичко, което е по силите ми. Няма защо да опитвам да бъда някой друг, някой, който никога няма да съм.

Лираел не отвърна. Вместо това извърна очи в посоката, откъдето кучето се връщаше, понесло един отпуснат заек между зъбите си.

— Вечеря — обяви кучето и го повтори по-ясно, когато пусна заека в краката на Лираел. Опашката му отново се размахваше весело, само в крайчеца. — Вечеря. Ще уловя още един.

Лираел взе заека. Кучето беше прекършило врата му, убивайки го на мига. Лираел усещаше как духът му приближава смъртта, но се отърси от това чувство. Той се отпусна тежко в ръката ѝ и ѝ се доця просто да бяха изяли хляба и сиренето, крито привиденията им бяха приготвили. Но кучетата са си кучета, помисли си, и щом зайците ги привличат.

— Аз ще го одера — предложи Сам.

— Как ще го сготвим? — попита Лираел и с радост му даде заека. И преди беше яла зайци, но или сурови, когато си слагаше кожа на Хартата на лаещ бухал, или приготвени и поднесени в столовата на Клеър.

— Няма да има проблем, ако запалим малък огън под някой от тези камъни — отвърна Сам. — Поне след известно време. Димът

няма да се вижда, и можем добре да прикрием пламъка.

— Ще го поверя на теб — каза Лираел. — Сигурна съм, че кучето ще изяде своя суров.

— Трябва да поспиш — каза Сам, докато пробваше с палец острието на един къс нож. — Можеш да полегнеш за час, докато приготвя заека.

— Грижиш се за старата си леля — каза Лираел с усмивка. Беше едва две години по-голяма от Самет, но веднъж му беше казала, че е много по-възрастна и той ѝ повярва.

— Помагам на бъдещия Абхорсен — отвърна Самет и се поклони, не съвсем на шега. После се наведе и с опитен жест направи разрез и смъкна кожата на заека отведнъж, сякаш сваляше калъфка на възглавница.

Лираел го погледа известно време, а после се извърна и легна върху каменистата земя, положила глава върху раницата си. Не ѝ беше никак удобно, особено след като още беше с ризница и не си бе свалила ботушите. Но това нямаше значение. Лежеше по гръб и се вираше в небето, наблюдавайки как последните сини отблясъци избледняват, докато чернотата плъзва наоколо и звездите започват да блещукат. Не долавяше присъствието на мъртви създания наблизо, нито никакви следи от Свободна магия, и умората, стаена в нея, се стовари върху ѝ със стократна сила. Примигна два-три пъти; после очите ѝ отказаха да стоят отворени и тя мигновено потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, беше тъмно, с изключение на звездната светлина и приглушения червен блясък на добре скрития огън. Видя силуета на седналото наблизо куче, но в началото нямаше и следа от Сам, докато не забележа някаква тъмна, безформена маса с размерите на човек, просната на земята.

— Колко е часът? — прошепна, а кучето се размърда и дойде при нея.

— Почти полунощ — отвърна то тихо. — Решихме, че е най-добре да те оставим да поспиш, а след това убедих Сам, че и за него ще бъде добре да подремне, докато аз съм на пост.

— Обзалагам се, че не е било лесно — каза Лираел, надигна се и изохка заради схванатите си мускули. — Нещо да се е случило?

— Не. Спокойно е, като изключим обичайните нощни шумове. Предполагам, че Клор и мъртвите все така наблюдават Къщата, и ще продължат да го правят още много дни.

Лираел кимна, докато си проправяше път между камъните и предпазливо пристъпи към извора. Това беше единственият светъл участък в спокойната, тъмна нощ, и сребрилата му повърхност отразяваше звездната светлина. Лираел изми лицето и ръцете си, а шокът от студената вода я разсъни напълно.

— Изяде ли моя дял от заека? — прошепна тя, връщайки се при раницата.

— Не, не съм! — възкликна кучето. — Как бих могъл! Освен това Самет го прибра в тенджерата. И сложи капака.

Това едва ли би спряло кучето, помисли си Лираел, когато откри малката туристическа тенджера от чугун край гаснещия огън. Парчетата заешко месо бяха къкрили на огъня твърде дълго, но задушеното беше още топло и много вкусно. Или Сам бе намерил подправки, или привиденията ги бяха сложили в багажа му, макар че Лираел беше доволна, че не долавя миризмата на розмарин. Не желаше да я усеща.

Докато приключи със заека и изми ръцете си, почиствайки тенджерата с шепя пясък край извора, луната беше започнала да изгрява. Както бе казал Сам, тя беше преминала третата си фаза и приближаваше пълнолуние, а небето беше ясно. На нейната светлина Лираел ясно различаваше детайлите по земята. Щеше да бъде достатъчна, за да изкачат Стъпалата.

Сам се събуди бързо, когато го разтърси, а ръката му се спусна към меча. Не си казаха нищо — имаше нещо в нощната тишина, което потискаше всякакви разговори. Лираел угаси огъня, докато Сам плискаше лицето си с вода, и двамата си помогнаха взаимно да нарамат раниците. Кучето препускаше напред-назад, докато те се приготвяха, и размахваше опашка, изгарящо от нетърпение отново да тръгне на път.

Стъпалата започваха с дълбок прорез, който продължаваше направо в скалата на разстояние от двайсет метра, така че в началото изглеждаше, че ще прерасне в тунел. Ала той беше открит към небето и не след дълго започна да се издига нагоре по скалата, поемайки на запад. Размерът на всяко стъпало беше съвсем като този на

предишното, на височина, широчина и дълбочина, така че катеренето беше равномерно и сравнително лесно, макар и изтощително.

Докато се изкачваха, Лираел започна да осъзнава, че скалата не е единична, почти отвесна фасада от груб камък, както си беше мислила. Всъщност се състоеше от лицевите части на стотици срутили се камъни, сякаш е бил изправен сноп листа и от него са се откъснали много отделни листове. Пътеката от стъпала беше проправена главно между и върху лицевите части, продължавайки напред, докато се наложеше да завие и да бъде връзана по-навътре в скалата, за да достигне до следващата по-висока фасада.

Луната се издигаше по-високо, докато се катереха, и небето стана много по-светло. Вече имаше сянка и всеки път, щом спираха за почивка, Лираел се взираше в далечината, към далечните хълмове на юг и окъпаната в сребро дияря на Ратерлин на изток. Често беше прелитала, преобразена като бухал, над Глетчера на Клеър и планините близнаци Стармаунт и Сънфол, но сега беше различно. Сетивата на бухала не бяха същите и по онова време винаги знаеше, че когато се съмне, ще се пъкне на сигурно в леглото си, в защитената крепост на Клеър. Онези полети бяха истинско приключение. Това тук беше нещо далеч по-сериозно, и тя не можеше просто да се наслаждава на прохладната нощ и ярката луна.

Сам също се взираше в далечината. Не виждаше Стената на юг — тя беше отвъд хоризонта, — ала позна възвишенията. Едното от тях беше Бархедрин, някогашният Разполовен хребет, където имаше камък на Хартата, а след възстановяването на монархията и кула, в която се помещаваше южният щаб на гвардията. Зад Стената се намираще държавата Анселстиер. Тя беше странна, дори и за Самет, който бе учил там. В нея нямаше магия на Хартата, нито Свободна магия, освен в най-северните части, близо до Старото кралство. Самет се замисли за родителите си, които се намираха там, далече на юг. Опитваха се да намерят дипломатичен начин, по който да попречат на анселстиерците да изпращат бежанци от Юга на сигурна смърт отвъд Стената, след което да преминат под командването на некроманта Хедж. Едва ли беше съвпадение, помисли си Сам мрачно, че проблемът с бежанците от Юга бе възникнал по времето, когато Хедж ръководеше изкопаването на древното зло, заровено край Червеното езеро. Всичко това приличаше на дългосрочен, добре обмислен план от двете страни

на Стената, което беше много необичайно и не вещаеше нищо добро. Какво би се надявал да получи един некромант от Старото кралство от света зад Стената? Според Сабриел и Тъчстоун планът на техния враг беше да преведе стотици хиляди южняци отвъд Стената, да ги убие с отрова или магия и да ги превърне в армия от мъртви. Ала колкото повече Сам мислеше за това, толкова повече се озадачаваше. Ако това беше единственото намерение на врага им, какво изравяха от земята? И каква беше ролята на неговия приятел Никълъс във всичко това?

Почивките зачестиха, когато луната бавно започна да се спуска по небето. Макар че стъпалата бяха изсечени през равни интервали и добре направени, пътят беше стръмен, а и те по начало бяха уморени. Кучето все така подскачаше напред, а от време на време се извъръщаше, за да се увери, че господарката му го следва, но Лираел и Сам вървяха неуверено. Стъпваха механично и отмерено, привели глави. Дори едно гнездо край пътеката, пълно с малки скални бухалчета, привлече само за кратко погледа на Лираел, а Самет го отмина равнодушно.

Все още се катереха, когато от изток се появи червено сияние, което обagri студената лунна светлина. Скоро след това стана достатъчно светло и луната избледня, а птиците запяха. От пукнатините в скалата наизлизаха дребни птички и отлитаха на лов за насекомите, появили се с утринния вятър.

— Сигурно сме близо до върха — каза Сам, когато тримата спряха за почивка, наредени в колона по тесния път: кучето беше най-отпред, над главата на Лираел, а Самет стоеше под нея и главата му стигаше до нивото на коляното ѝ.

Сам се опря в скалата, докато говореше, но след миг се отдръпна с вик, когато един притаен трън го убодеше по крака.

За миг Лираел реши, че ще падне, но той запази равновесие и се извърна назад да извади бодлите.

На дневна светлина Стъпалата изглеждаха много по-страховито, помисли си Лираел, когато погледна надолу. Ако направеше само една крачка вляво, щеше да падне, може би не чак долу, но поне до следващия скален къс. Той се намираше на двайсет метра под тях — достатъчно, за да си счупи костите, ако не и да умре незабавно.

— Изобщо не знаех! — каза Сам, който беше приключил с ваденето на тръните и се беше навел да изчисти праха и камъчетата от стъпалата пред него. — Стъпалата са направени от тухли! Така или иначе, се е наложило да издълбаят камъка, тогава защо са го облицовали с тухли?

— Не зная — отвърна Лираел, преди да разбере, че всъщност Сам задава въпроса на себе си. — Има ли значение?

Сам се изправи и изгупа колената си.

— Не. Предполагам, че не. Просто е странно. Трябва да им е струвало огромни усилия, особено след като не виждам никакви следи от магическа помощ. Вероятно са използвали привидения, макар че те са склонни да оставят по някой символ тук-там...

— Хайде — каза Лираел. — Да вървим към върха. Може би там ще открием някакво обяснение за създаването на Стъпалата.

Ала много преди да достигнат върха на Стъпалата, Лираел бе изгубила всякакъв интерес към почетни знаци или паметници, увековечаващи строители. Някакво ужасно предчувствие, което се беше спотайвало в дъното на съзнанието ѝ ставаше все по-силно, докато изкачваха последните петдесет-шейсет метра, и постепенно придобиваше конкретни измерения. Тя усещаше студенина в стомаха си и знаеше, че онова, което ги очаква на върха, е свърталище на смъртта. Не на скорошна смърт, не и от последния ден, но все пак смърт.

Знаеше, че и Сам го усеща. Двамата се спогледаха мрачно, когато най-сетне Стъпалата започнаха да се разширяват близо до върха. Без да се налага да го обсъждат, тримата се наредиха от колона в редица. Кучето стана малко по-голямо и се приближи до Лираел.

Усещането за смърт у Лираел се потвърди от вятъра, който ги лъхна на последните няколко стъпала. Вятър, който донесе ужасна миризма и послужи като кратко предупреждение, преди да достигнат върха на Стъпалата и да видят едно голо поле, осеяно с множество трупове на хора и мулета. Около тях се беше събрало огромно ято гарвани, които разкъсваха плътта с остриите си клюнове и се караха помежду си.

За щастие, веднага стана ясно, че гарваните са обикновени птици. Те отлетяха мигновено, щом Падналото куче се втурна напред, грачейки недоволно, задето прекъсват закуската им. Лираел не долови присъствието на мъртви сред тях или някъде наоколо, но въпреки това извади Саранет и меча си, Нехима. Дори и от разстояние, некромантските ѝ сетива ѝ говореха, че трупове са там от дни, макар че би могла да го разбере само по миризмата.

Кучето изтича при Лираел и въпросително наклони глава. Лираел кимна и животното хукна отново, душейки земята около телата, като описваше все по-широки кръгове, докато не се скри от погледа ѝ зад голяма група трънливи храсти. От най-високия храст висеше тяло, захвърлено там от бурния вятър или някакво същество, много по-силно от човек.

Сам застана до Лираел с меч в ръка, а символите на Хартата по острието светеха слабо на слънцето. Вече се беше съмнало и светлината беше ярка и силна. Това изглеждаше неуместно за полето, осеяно със смърт, помисли си Лираел. Как е възможно приятната слънчева светлина да се лее в изобилие на такова място? То трябваше да тъне в мъгла и мрак.

— Изглежда са група търговци, съдейки по вида им — каза Сам, когато се доближиха. — Чудно какво...

От начина, по който бяха разположени трупове, личеше, че са бягали от нещо. Телата на всички търговци, които можеха да се разпознаят по пищното облекло и липсата на оръжие, се намираха по-близо до Стъпалата. Стражите бяха повалени в редица, защитавайки своите работодатели, на около двацет метра по-нататък. Последен отпор, насочен срещу враг, който не са могли да надвият.

— Станало е преди седмица, може би и повече — каза Лираел, докато вървеше към трупове. — Духовете им трябва да са ги напуснали отдавна. Надявам се да са отишли в смъртта, макар че не съм сигурна дали не са били... прибрани, за да ги използват в живота.

— Но защо да оставят трупове? — попита Сам. — И какво би могло да причини тези рани?

Той посочи един мъртъв страж, чиято бронирана ризница беше пробита на две места. Дупките бяха големи почти колкото юмруците на Сам и бяха обгорели по краищата, а стоманените халки и кожата отдолу бяха почернели като от огън.

Лираел внимателно прибра Саранет в кесията му и отиде да погледне отблизо трупа и странните рани. Опита се да не диша, докато приближаваше, но след няколко крачки внезапно спря и ахна. В този момент ужасната миризма нахлу в носа и дробовете ѝ. Тя беше твърде силна, Лираел започна да се дави и се наложи да се извърне и да повърне. Щом го направи, Сам незабавно последва примера ѝ и двамата опразниха стомасите си от хляба и заешкото.

— Съжалявам — каза Сам. — Не мога да издържам, когато на другите им е зле. Добре ли си?

— Познавах го — каза Лираел, поглеждайки към стража. Гласът ѝ потрепери, преди да поеме дълбоко въздух. — Познавах го. Преди години идваше на Глетчера и си говорехме в Долната трапезария. Тогава ризницата не му беше по мярка.

Тя взе бутилката, която Сам ѝ подаде, изля малко вода в ръцете си и изплакна устата си.

— Казваше се... не помня как точно. Лароу или Хароу. Нещо подобно. Попита ме за името ми, а аз така и не му го казах...

Тя се поколеба, готвейки се да каже още нещо, но спря, когато Сам внезапно се завъртя.

— Какво беше това?

— Кое?

— Някакъв шум, ето там — отвърна Сам, сочейки към едно мъртво муле, което лежеше на ръба на плитко, ерозирано дърво, водещо към скалите. Главата му беше увиснала над дърето и не се виждаше.

Докато го гледаха, мулето помръдна леко, после рязко се търкулна над ръба и падна в дърето. Все още виждаха задницата му, но по-голямата част от тялото му остана скрита. След това задните крака на мулето започнаха да треперят.

— Нещо го яде! — възкликна с погнуса Лираел. Вече виждаше следи от влачене по земята и всички водеха към дърето. Имаше още трупове на мулета и мъже. Някой... или нещо ги беше отмъкнало в тесния ров.

— Не усещам никакво мъртво присъствие — каза разтревожено Сам. — А ти?

Лираел поклати глава. Свали раницата и извади лъка, опъна тетивата и сложи една стрела. Сам отново извади меча си.

Двамата бавно се приближаваха към дерето, докато мулето все повече се скриваше от погледа им. Вече по-близо, те чуха сух, сподавен звук, сякаш някой копаеше пясък. От време на време го съпътстваше по-звучно клокочене.

Ала все още не виждаха нищо. Дерето беше дълбоко, а на ширина достигаше едва около метър и съществото, което се намираще в него лежеше непосредствено под мулето. Лираел все така не усещаше мъртво присъствие, но във въздуха се носеше някакъв лек дъх.

Двамата го познаха едновременно. Острата, металическа миризма, характерна за Свободната магия. Ала тя беше много слаба и беше невъзможно да се определи откъде идва. Може би от дерето, или пък я донасяше лекият вятър.

Когато бяха едва на няколко крачки от ръба на дерето, задните крака на мулето изчезнаха с едно последно разтърсване, а копитата му се размахваха в някаква зловеща пародия на живот. Изчезването му беше съпътствано от познатото звучно клокочене.

Лираел спря на ръба и погледна надолу, опънала лъка, зареден с омагьосана от Хартата стрела. Ала нямаше по какво да стреля. Видя само дълга ивица черна кал на дъното на дерето и едно копито, което потъваше надолу. Миризмата на Свободната магия беше по-силна, но не като разяждащата смрад, която бе доловила у стилкъна или другите нисши духове на Свободната магия.

— Какво е това? — прошепна Сам. Лявата му ръка беше извита в жест за образуване на заклинание и по краищата на пръстите му блещукаше слаб златист пламък, в очакване да бъде освободен.

— Не зная — каза Лираел. — Някакво същество на Свободната магия. Не и такава, за което да съм чела. Питам се как...

Докато говореше, тинята заклокочи и се отдръпна, разкривайки дълбока бездна, която не се състоеше нито от пръст, нито от плът, а само от мрак, осветен от дълъг, разклонен език от сребрист огън. От зейналата бездна ги заля натрапчивата смрад на Свободна магия и гнило месо, почти като физическо нападение, което накара Лираел и Сам да политнат назад, в момента, когато сребристият огнен език се извиси във въздуха и се стовари на мястото, където Лираел бе стояла допреди миг. След това езикът беше последван от огромна змийска глава от кал, която се издигна над дерето и надвисна високо над тях.

Лираел изстреля стрелата, докато се препъваше назад, а Сам протегна ръка и изкрещя активиращите символи, които запратиха бушуващ и пращящ огнен фонтан към съществото от кал, кръв и мрак. Огънят докосна сребристия език и във всички посоки лумнаха искри, които подпалиха тревата. Изглежда нито стрелата, нито огънят на Хартата засегнаха съществото, но то се отдръпна, а Лираел и Сам без колебание побягнаха назад.

— Кой смее да смуцава моето пируване! — изрева един глас, състоящ се от много други — смесица от рева на мулетата и виковете на умиращите мъже. — Моя така дългоочакван пир!

В отговор Лираел захвърли лъка и измъкна Нехима. Сам прошепна няколко символа и ги нарисува във въздуха с меча и ръката си, образувайки сложна плетеница. Лираел пристъпи напред, за да пази Сам, докато завърши заклинанието.

Той го направи с един основен символ, който обви ръката му със златисти пламъци, докато го рисуваше във въздуха. За този символ Лираел знаеше, че лесно може да принесе в жертва неподготвения заклинател, затова леко се дръпна, когато се появи. Ала той безпроблемно се отдели от ръката на Сам и заклинанието надвисна във въздуха, светеща рисунка от свързани символи, наподобяващи ивица от блеснали звезди. Той предпазливо хвана единия край, завъртя цялото творение около главата си и го пусна да полети към съществото, и в същото време извика: „Пази се!“.

Последва ослепителна светкавица, звук, наподобяващ писъците на цял хор, и тишина. Когато погледнаха назад, от съществото нямаше и следа. В тревата горяха само малки огънове, а спирали от дим се преплитаха в едно, за да застелят полето с покрова си.

— Какво беше това? — попита Лираел.

— Заклинание за ограничаване на нещо — отвърна Сам. — Само че никога не съм бил сигурен какво точно. Мислиш ли, че подейства?

— Не — каза кучето, а внезапната му поява накара Лираел и Сам да подскочат. — Макар че беше достатъчно ярко, за да може всяко мъртво създание оттук до Червеното езеро да разбере къде сме.

— Ако не е подействало, тогава къде е онова същество? — попита Сам. Огледа се нервно, докато говореше. Също и Лираел. Тя все още усещаше миризмата на Свободна магия, макар че отново бе

едва доловима и беше невъзможно да разбере откъде идва сред виещия се дим.

— Вероятно е под краката ни — каза кучето. Изведнъж пъхна носа си в малка дупка и изпръхтя. Пръхтенето му запрати една пращинка във въздуха. Лираел и Сам отскочиха назад, готови да побегнат, а после бавно застанаха с гръб един към друг, приготвили оръжията си.

ГЛАВА ПЕТА

ДА ПОВЕЕ ВЯТЪР И ДА ПАДНЕ ДЪЖД

— Къде точно под краката ни? — възкликна Сам. Погледна разтревожено надолу, а мечът и ръката, с която правеше заклинания бяха в готовност.

— Какво можем да направим? — попита бързо Лираел. — Знаеш ли какво беше това? Как да се бием с него?

Кучето надменно подуши земята.

— Няма да се наложи да се бием. Това беше ференк, лешояд. Ференките само се перчат. Този вече лежи под няколко метра земя и камъни. Няма да излезе, докато не се стъмни, а може би чак до утре вечер.

Сам внимателно огледа земята, без да се доверява на мнението на кучето, а Лираел се наведе да поговори с него.

— Никога не съм чела за създания на Свободната магия, наречени ференки — каза Лираел. — В нито една от книгите, които прочетох, за да науча нещо за стилкън.

— Там едва ли се споменава ференк — каза кучето. — Те са елементарни същества, духове от камък и кал. Превърнали са се просто в камък и кал при създаването на Хартата. Навярно неколцина са избягали, но не и тук... не и на това толкова посещавано място...

— Ако е бил просто лешояд, тогава кой е убил клетите хора? — попита Лираел. Задаваше си въпроси за раните, които беше видяла и не ѝ харесваше посоката, в която вървяха мислите ѝ. Подобно на стража, повечето трупове имаха по две дупки в телата си, където дрехите и кожата бяха обгорели по краищата.

— Със сигурност някое създание на Свободната магия, или няколко такива — каза кучето. — Но не и ференк. Нещо подобно на стилкън, струва ми се. Може би джерек или хиш. Хиляди създания на Свободната магия избягаха от създаването на Хартата, макар че впоследствие повечето бяха пленени или принудени да ѝ служат до известна степен. Имаше цели породи, а други бяха уникални по рода си, така че не мога да твърдя нищо с абсолютна сигурност.

Положението се усложнява от факта, че много отдавна тук имаше ковачница, наред кръга от храсти. Едно същество беше затворено в каменната наковалня на тази ковачница, макар че не откривам нито наковалнята, нито никакви други останки. Възможно е съществото, затворено тук, да е убило тези хора, но не мисля...

Кучето замълча и отново подуши земята, обиколи в кръг, разсеяно ухапа собствената си опашка, след което седна да сподели заключението си.

— Навярно е бил двоен джерек, но съм склонен да мисля, че убийствата са били извършени от два хиша. Ала който и да го е сторил, е било в служба на някой некромант.

— Откъде знаеш? — попита Сам. Беше престанал да обикаля в кръг, когато кучето започна, макар че продължаваше да се взира в земята. Сега търсеше следи от каменна наковалня, от която да изскочи някой ференк. Не че някога бе виждал наковалня тук.

— Следи и знаци — отвърна кучето. — Раните, остатъчните миризми, отпечатък с три пръста в меката почва, тялото, повесено от дървото, оголените тръни от седем клона, за да го означават... всичко това ми говори кой се е подвизавал тук, до известна степен. Колкото до некроманта, нито един джерек, хиш или друго наистина опасно същество на Свободната магия не се е пробуждало от хиляди години, освен под звуците на Мозраел и Саранет, или чрез директен призив, използващ тайните им имена.

— Хедж е бил тук — прошепна Лираел.

Сам потръпна при споменаването на името му, а белезите от изгаряне върху китките му потъмняха. Ала той не ги погледна, нито се извърна встрани.

— Може би — каза кучето. — Във всеки случай не е била Клор. Някой от Висшите мъртви би оставил различни следи.

— Умрели са преди осем дни — продължи Лираел. Не си задаваше въпроса откъде го знае. След като беше видяла труповете по-отблизо, просто го разбра. Това беше свързано с позицията ѝ на Абхорсен. — Духовете им не са били отнети. Според „Книга за мъртвите“, не би трябвало да са преминали Четвъртата порта. Бих могла да вляза в Смъртта и да откроя някой от тях...

Тя замълча, когато Сам и кучето поклатиха глави.

— Не мисля, че идеята е добра — каза Сам. — Какво би могла да научиш? Знаем, че има шайки от мъртви, некроманти и кой знае още какво, които бродят наоколо.

— Сам е прав — каза кучето. — Няма да научиш нищо полезно от тяхната смърт. И тъй като той вече обяви присъствието ни с магията на Хартата, нека дарим тези нещастници с прочистващия огън, за да не могат телата им да бъдат използвани. Но трябва да побързаме.

Лираел огледа полето и примигна, щом слънцето влезе в очите ѝ, към мястото, където лежеше младежът, който някога се казваше Бара. Името изплува в съзнанието ѝ, докато се взираше. Беше решила да открие Бара в смъртта и да каже на духа му, че момичето, което навярно беше забравил още преди години, винаги бе мечтало да поговори с него, дори да го целуне, да направи нещо повече от това да се скрие зад косата си и да плаче. Ала дори и да успееше да го намери в смъртта, знаеше, че той отдавна ще е изгубил всякакъв интерес към света на живите. Нямаше да търси духа му заради него, а заради себе си, и не можеше да си позволи подобен лукс.

Тримата заедно се надвесиха над най-близкия труп. Сам нарисова символа на Хартата за огън, кучето изляя един за пречистване, а Лираел нарисова тези за покой и сън и събра всички заедно. Те се сляха и заблестяха върху гърдите на мъжа, превърнаха се в игриви златисти пламъци и миг по-късно избухнаха, за да принесат в жертва цялото тяло. След това огънят угасна толкова бързо, колкото се бе появил, оставяйки само пепел и късове разтопен метал, които някога са били катарамии и острие на нож.

— Сбогом — каза Сам.

— На добър път — изрече Лираел.

— Не се връщай — добави кучето.

После извършиха ритуала поотделно, движейки се възможно най-бързо сред труповете. Лираел забеляза, че Сам най-напред се изненада, а след това изпита облекчение, че Падналото куче може да извиква символи на Хартата и да извършва ритуал, който не би могъл да направи нито един некромант или създание на чистата Свободна магия, поради вътрешното противоречие между ритуала и силите, които те владееха.

Макар че и тримата извършваха ритуала, когато приключиха, слънцето се беше вдигнало високо, а сутринта почти бе преминала. Без

да се смятат неизвестния брой хора, които ференкът беше отвлякъл в калилата си бърлога, на полето с трънливи храсти бяха загинали трийсет и осем мъже и жени. Сега те бяха просто купища пепел сред поле с разлагащи се мулета и гарвани, които се бяха върнали, грачейки недоволено, задето бяха оцетили пиршеството им. Лираел първа забеляза, че един от гарваните всъщност не е жив. Беше кацнал върху главата на някакво муле, преструвайки се, че я кълве, ала черните му очи бяха неотклонно вперени в нея. Беше доловила присъствието му, преди да го види, но не беше сигурна дали усеща смъртта, настъпила преди осем дни, или наличието на мъртви. Щом срещна погледа му, разбра. Духът на птицата отдавна я бе напуснал, а в пернатото тяло живееше някакво разяждащо зло. Нещо, което някога е било човек, променено от вековете, прекарани в смъртта, от годините, пропилены в нестихваща борба да се завърне в живота.

Това не беше гарван-убиец. Макар че имаше тяло на гарван, беше много по-силен дух, отколкото беше нужен за съживяването на ято току-що убити птици. Беше излязъл на ослепителната светлина на слънцето, следователно трябваше да е обитател поне на Четвъртата или Петата порта. Трупът на гарвана, който използваше, би трябвало да е скорошен, защото подобен дух би разял за ден плътта, която обитава.

Ръката на Лираел се спусна към Саранет, ала още щом измъкна звънеца, мъртвото същество се стрелна във въздуха и бързо отлетя на запад, движейки се плътно до земята и криволичейки сред трънливите храсти. Докато летеше, наоколо падаха пера и късове мъртва плът. Щеше да се превърне в скелет, преди да се отдалечи, осъзна Лираел, но пък нямаше нужда от пера, за да лети. Беше задвижвано от Свободна магия, а не от жива сила.

— Трябваше да го хванеш — упрекна я кучето. — Все още би могъл да чуе звънеца, дори и зад тези трънливи храсти. Да се надяваме, че е бил независим дух. Иначе — в най-добрия случай — ще бъдем нападнати от гарвани-убийци.

Лираел прибра Саранет в кесията му, внимателно придържайки звънеца, докато коженият език застане на мястото си, за да го заглуши.

— Изненада ме — каза тя тихо. — Следващият път ще бъда по-бърза.

— Най-добре да вървим — каза Сам. Погледна небето и въздъхна. — Макар че се надявах да си почина малко. Твърде горещо е да се върви.

— Накъде отиваме? — попита Лираел. — Наблизо има ли гора или нещо друго, което да ни скрие от гарваните-убийци?

— Не съм сигурен — отвърна Сам. Посочи на север, където земята се извисяваше в нисък хълм, а трънливите храсти бяха изместени от нива, която навярно някога е била обработвана, а сега беше обрасла с плевели и фиданки. — Можем да погледнем от онова възвишение. Така или иначе, трябва да се движим приблизително на северозапад.

Не погледнаха назад, когато напуснаха импровизираното гробище. Лираел се стараеше да гледа във всички други посоки, а зрението ѝ и сетивата ѝ за смъртта бяха нащрек и за най-малката следа от мъртви. Кучето подскачаше до нея, а Сам вървеше отляво, на няколко крачки зад тях.

Следваха останките от ниска каменна стена нагоре по хълма. Някога тя бе разделяла две ниви, и може би на по-високото пасище бяха пасяли овце, а долната е била засята. Ала това се бе случвало отдавна и стената не беше поправяна от десетилетия. Някъде, на по-малко от левга оттук, сигурно имаше порутена ферма, запустял двор и задръстен кладенец. Издайнически знаци, че някога там са живели хора, но съдбата не е била благосклонна към тях.

От високата си позиция можеха да видят Дългите скали, простиращи се на изток и запад, както и вълнистите възвишения на платото. Виждаха Ратерлин, течаща от север на юг, а също и изпаренията над водопада. Домът на Абхорсен беше скрит зад хълмовете, ала върховете на мъгливите брегове, които все така го обграждаха, се издигаха злоещо.

Преди няколко столетия, преди възкачването на Керигор, щяха да видят и ферми, села и обработени ниви. Сега, цели двайсет години след възстановяването на крал Тъчстоун, тази част от Кралството все още беше силно обезлюдена. Малките горички се бяха обединили в поголеми, отделните дървета се бяха превърнали в малки горички, а пресушените тресавища с радост се бяха заблатили отново. Лираел знаеше, че някъде там има села, ала не ги виждаше. Те бяха малко и съвсем нарядко, защото само шепка камъни на Хартата бяха подменени

или възстановени. Само магове на Хартата с кралско потекло можеха да създадат или възстановят някой такъв камък — макар че кръвта на всеки маг можеше да счупи обикновен камък. През двете столетия на Междущарствието бяха счупени твърде много от тях, за да могат да бъдат поправени дори за двайсет години усилена работа.

— До Едж остават поне два, а може би и три дни непрекъснато вървене — каза Сам, сочейки на север-северозапад. — Червеното езеро е зад онези планини. И с радост мога да кажа, че ще ги прекосим от юг.

Лираел заслони очи срещу слънцето и ги присви. Успя да различи само върховете на далечна планинска верига.

— В такъв случай можем да тръгваме — каза тя. Все така закривайки очите си, тя постепенно се завъртя в кръг, вгледана в небето. То беше прекрасно и ясно синьо, но Лираел знаеше, че съвсем скоро ще види издайнически черни петна — ята от гарвани-убийци в далечината.

— Най-напред можем да поемем към Робълс Таун — предложи Сам, който също се взираше в небето. — Мисълта ми е, че Хедж и бездруго скоро ще разбере къде сме, а в Робълс Таун можем да получим подкрепление. Там трябва да има гвардейски пост.

— Не — каза Лираел умислено. Виждаше ивица пухкави, почернели облаци далече на север и това ѝ беше дало идея. — Само ще създадем неприятности на още хора. Освен това мисля, че знам как да се отървем от гарваните-убийци, или поне да се скрием от тях — макар че няма да е приятно. Ще пробваме малко по-късно. На свечеряване.

— Какво планираш, господарке? — попита кучето. Беше се отпуснало до краката на Лираел, провесило език, и дишаше тежко, за да се разхлади след изкачването. Това беше нелека задача, защото небето беше ясно, а денят ставаше все по-горещ с издигането на слънцето.

— Ще подсвирнем към тези дъждовни облаци — отвърна Лираел, сочейки пелената от черни облаци в далечината. — Проливният дъжд и вятърът ще прогонят гарваните-убийци, ще им попречат да ни открият и ще прикрият следите ни. Какво мислите?

— Чудесен план! — възкликна кучето одобрително.

— Мислиш ли, че ще можем да докараме дъжда тук? — попита недоверчиво Сам. — Струва ми се, че онези облаци са чак при Високия мост.

— Можем да опитаме — каза Лираел. — Макар че на запад има още облаци...

Гласът ѝ заглъхна, когато наистина се концентрира върху потъмните облаци зад хълмовете, близо до западните планини. Дори и от това разстояние усещаше, че в тях има нещо нередно, и докато се взираше, видя как сред тях проблесна светкавица.

— Струва ми се, че не точно с този облак.

— Не — изръмжа кучето с много дълбок глас, който отекна в гърдите му. — Там копаят Хедж и Никълъс. Боя се, че вече може би са открили онова, което търсят.

— Сигурен съм, че Ник не знае, че върши нещо лошо — побърза да каже Сам. — Той е добър човек. Не би наранил някого умишлено.

— Надявам се — каза Лираел. Отново си зададе въпроса какво ще направят, когато пристигнат там. Защо Хедж се нуждаеше от Никълъс? Какво изкопаваха? Какъв беше крайният план на врага им?

— Най-добре да продължим нататък — каза тя и откъсна очи от мрачните облаци в далечината с техните проблясващи светкавици, за да погледне хълмистата местност на запад. — Ами ако следваме онази долина? Тя върви в правилната посока, има доста дървета за прикритие и поток.

— На практика това би трябвало да е малка река — каза Сам. — Не зная какво е станало с пролетните дъждове по тези места.

— Времето може да се използва по два начина — каза разсеяно кучето, което продължаваше да се взира в планините. — Може би неслучайно дъждовните облаци са надвиснали на север. Би било добре да ги придвижим на юг по няколко причини. Щях да съм още доволен, ако успеем да предотвратим тази светкавична буря.

— Предполагам, че можем да опитаме — каза неуверено Сам, но кучето поклати глава.

— Тази буря няма да се поддаде на нито една магия за време — каза то. — Има твърде много светкавици, а това потвърждава едно мое опасение, което се надявах да забравя. Не мислех, че ще го открият толкова бързо, нито че може да бъде изровено толкова лесно. Трябваше да се досетя. Астарел не стъпва леко по земята, а вече има и ференк на свобода...

— Какво е то? — попита тревожно Лираел.

— Онова, което изкопава Хедж — каза кучето. — Ще ви кажа повече, когато се наложи. Не искам да ви плаща, или да ви разказвам стари истории напразно. Все още има няколко възможни обяснения и няколко древни защиты, които ще издържат, дори ако се окаже най-лошото. Но трябва да побързаме!

При тези думи кучето подскочи и хукна по хълма, усмихвайки се, докато криволичеше между фиданките с бели стволоче и сребристокзелени листа, като се стрелна над поредната разрушена каменна стена.

Лираел и Сам се спогледаха, а после погледнаха светкавиците.

— Ще ми се да не прави така — оплака се Лираел, която беше отворила уста да попита още нещо. После тръгна след кучето далеч по-бавно. Магическите кучета може би не се уморяваха, но тя вече беше капнала.

Следобедът щеше да бъде дълъг и изтощителен, ако не и по-зле, защото винаги съществуваше вероятността гарваните-убийци да ги открият.

— Какво си направил, Ник? — прошепна Сам. След това последва Лираел, като вече присвиваше устни и си мислеше за символите на Хартата, които щяха да са му нужни, за да премести един дъждовен облак на двеста мили в небето.

Вървяха неотклонно цял следобед, само с кратки прекъсвания, следвайки един поток, който течеше през плитка долина между две почти успоредни редици с хълмове. Долината беше слабо залесена и сянката ги пазеше от слънцето, което много тревожеше Лираел. Тя вече беше изгоряла малко на носа и по скулите, а нямаше нито време, нито енергия да успокои кожата си със заклинание. Това беше още едно дребно напомняне за различията, които я бяха тормозили през целия ѝ живот. Истинските Клеър имаха мургава кожа и никога не изгаряха — когато се излагаха на слънце, просто потъмняваха.

Когато слънцето започна да се спуска бавно зад западните планини, само кучето все още се движеше с някаква грациозност. Лираел и Сам бяха будни близо осемнайсет часа, по-голямата част от които бяха прекарвали в катерене по Дългите скали или вървене. Те се препъваха и заспиваха прави, колкото и да се стараеха да останат

будни. Накрая Лираел реши, че трябва да си починат и щяха да спрат веднага щом видят някое защитено място, за препоръчване с течаща вода поне от едната страна.

Половин час по-късно, докато продължаваха да се препъват, а долината започна да се стеснява и теренът ставаше по-стръмен, Лираел беше готова да се разположи навсякъде, където можеха просто да се отпуснат, със или без течаща вода, която да им помогне да се предпазят от мъртвите. Освен това и дърветата оредяваха, отстъпвайки пред ниски храсти и висока трева, докато се изкачваха. Още една нива, която запустяваше и беше напълно незащитена.

Тъкмо когато Лираел и Сам не можеха да направят и крачка повече, откриха идеалното място. Подсказа им го тихият ромон на вода, и видяха овчарска колиба, построена върху подпори насред бързотечната вода в подножието на един дълъг, но не много висок водопад. Колибата служеше едновременно като подслон и мост, построена толкова стабилно от твърдо дърво, че нямаше почти никакви следи от разруха, освен няколко липсващи керемиди на покрива.

Кучето подуши наоколо пред колибата, обяви я за мръсна, но годна за обитаване и се изпречи пред Лираел и Сам, когато понечиха да изкачат стъпалата и да влязат.

Вътре беше мръсно, защото някога колибата бе пострадала от наводнение, натрупало много пръст по пода. Но Лираел и Сам не ги беше грижа за това. Беше им все едно дали ще спят на земята отвън или вътре.

— Куче, можеш ли да поемеш първата стража? — попита Лираел, когато с благодарност смъкна раницата си и я остави в един ъгъл.

— Аз мога да пазя — възрази Сам, опровергавайки думите си със силна прозявка.

— Аз ще пазя — каза Падналото куче. — Макар че може би има зайци...

— Не ги гони надалече — предупреди го Лираел. Извади Нехима и го положи върху раницата, за да може да го грабне бързо, а после направи същото с пояса със звънци. Не свали ботушите си, предпочитайки да не се губи в догадки за състоянието на краката си след два дни усилено пътуване.

— Събуди ни след четири часа, ако обичаш — добави Лираел, когато се отпусна на земята и се опря в стената. — Трябва да призовем дъждовните облаци.

— Да, господарке — отвърна кучето. То не беше влязло вътре, а седеше край течащата вода, наострило уши, за да долови някакъв далечен звук. Най-вероятно зайци. — Искате ли да ви донеса и варено яйце с препечена филийка?

Отговор не последва. Когато след секунда кучето надзърна вътре, Лираел и Сам спяха дълбоко, облепени върху раниците си. То въздъхна продължително и също се отпусна на земята, но ушите му останаха изправени, а очите му бяха нащрек, взирайки се дълго след като летният здрач се превърна в нощ.

Около полунощ кучето потрепери и събуди Лираел, като я близна по лицето, и тежко стовари лапа върху гърдите на Сам. Двата се събудиха стреснато и посегнаха към мечовете си, преди очите им да привикнат с приглушената светлина от блестящите символи на Хартата върху нашийника на кучето.

Студената вода от потока ги доразсъни, последвана от задължителното измиване малко по-надалече. Когато се върнаха, тримата изядоха с апетит набързо приготвената вечеря от сушено месо, сухи бисквити и сушени плодове, макар че кучето съжаляваше, че няма заешко или дори някоя хубава мръвка от гущер.

Не можаха да видят дъждовните облаци в нощта, въпреки че небето беше пълно със звезди, а луната изгряваше. Но знаеха, че са там, далече на север.

— Ще трябва да потеглим веднага щом направим заклинанието — предупреди кучето, докато Лираел и Сам стояха под звездите и тихо обсъждаха как да призват облаците и дъжда. — Подобна магия на Хартата ще призове всяко мъртво същество на мили отук, както и всички създания на Свободната магия.

— Въпреки това трябва да го направим — каза Лираел. Сънят я беше ободрил донякъде, но все така копнееше за удобния стол за спане в своята малка стая в Голямата библиотека на Клеър. — Готов ли си, Сам?

Сам престана да тананика и каза:

— Да. Хм, питах се дали би приела да променим малко обичайното заклинание? Струва ми се, че ще ни трябва по-силна

магия, за да преместим облаците толкова надалече.

— Разбира се — отвърна Лираел. — Какво искаш да направиш?

Сам обясни набързо, после повтори бавно, докато Лираел се увери, че разбира всичко. Обикновено двамата изсвирваха едни и същи символи едновременно. Сам искаше да изсвири различни, но допълващи символи, като на практика комбинира две различни заклинания за промяна на времето. Щяха да довършат и активират заклинанието, като изрекат два главни символа едновременно, макар че обикновено използваша само един.

— Това ще даде ли резултат? — попита разтревожено Лираел. Досега не си беше взаимодействала с друг маг на Хартата за толкова сложно заклинание.

— Ще стане много по-силно — каза уверено Сам.

Лираел погледна кучето за потвърждение, но животното не внимаваше. То се взираше на юг, погълнато от нещо, което Лираел и Сам нито виждаха, нито усещаха.

— Какво има?

— Не зная — отвърна кучето и извърна глава настрани, а щръкналите му уши потрепваха, докато се ослушваше в нощта. — Мисля, че нещо върви подир нас, но все още е далече...

Обърна се към Лираел и Сам.

— Направете магията си за времето и да изчезваме!

На малко повече от левга по-надолу от овчарската колиба, един много нисък мъж — почти джудже — газеше из плитчините. Кожата му беше бяла като кост, а косата и брадата му бяха още по-бели, толкова бели, че светеха в мрака, дори и под сенките на дърветата, надвиснали над водата.

— Ще й дам да разбере — мърмореше албиносът, макар че наоколо нямаше никой, който да чуе гневната му тирада. — Вече две хиляди години й служи вярно, а после да...

Той млъкна по средата на изречението и се хвърли в потока, а едната му ръка с топчести пръсти се потопи под водата. Миг по-късно се появи, хванала гърчеща се риба, която той незабавно ухапа зад очите и отдели гръбначния стълб. Зъбите му, блеснали ярко на звездната светлина, бяха много по-остри от човешките.

Джуджето отново ухапа рибата, а по брадата му покапа кръв. След няколко минути я беше изял, плюейки костите с ругатни и мърморейки между хапките, задето си бе пожелал пъстърва, а беше хванал млада щука.

Когато привърши, старателно почисти лицето и брадата си и подсуши краката си, но остави кървавите петна върху семплата роба, която носеше. Ала докато вървеше по брега на потока, петната избледняха и платът стана отново чист, бял и нов.

Робата беше препасана около кръста на дребното човече с червен кожен колан, а на мястото на катарамата имаше малко звънче. Албиносът го беше държал през цялото време, използвайки само едната си ръка, за да улови рибата и да се почисти. Ала вниманието му изневери, когато се препъна от хлъзгавата трева. Звънецът извиси глас, когато той падна на едно коляно — ясен звук, който изненадващо накара човека да се прозине. За миг изглеждаше, че ще остане да лежи там, но той с видимо усилие разтърси глава и се изправи.

— Не, не, сестричке — промърмори, сграбчвайки звънца още по-здраво. — Имам работа, разбираш ли. Не мога да спя, не и сега. Трябва да извървя мили и да се възползвам максимално от двата крака и двете си ръце, докато още ги имам.

Някаква нощна птица изграчи наблизко и мъжът бързо извърна глава, забелязал я на мига. Все така хванал звънца, той облиза устни и бавно запристъпва напред, като започна да я дебне. Ала птицата беше предпазлива и преди албиносът да се нахвърли върху ѝ, тя отлетя, надавайки жален вик в нощта.

— Никога не получавам десерт — оплака се мъжът. Извърна се към потока и продължи да го следва на запад, все така хванал звънца и недоволно мърморещ.

ГЛАВА ШЕСТА

СРЕБЪРНИТЕ ПОЛУСФЕРИ

Сто и двацет мили северозападно от Дома на Абхорсен, източните брегове на Червеното езеро тънеха в мрак, макар че новият ден беше настъпил. Само че това не беше мракът на нощта, а на бурята, защото небето беше покрито с черни облаци, които се простираха във всички посоки в продължение на няколко левги. Мракът се бе задържал вече повече от седмица. Оскъдната слънчева светлина, която нахлуваше през облаци, беше слаба и бледа, а дните бяха изпълнени с някакъв странен сумрак, който не беше от полза за никое живо същество. Само в епицентъра на тази неподвижна група буреносни облаци имаше друга светлина, и тя беше ненадейна, ярка и бяла заради постоянните набези на светкавиците.

Никълъс Сейър беше привикнал с мрака, както и с много други неща, и той вече не му се струваше странен. Ала за разлика от мозъка, тялото му продължаваше да се бунтува. Той се закашля и притисна кърпичката към носа и устата си. Нощният екип на Хедж се състоеше от стабилни работници, но те миришеха ужасно, сякаш плътта им гниеше върху костите. Като цяло той не обичаше да ги доближава особено — да не би болестта им да е заразна, — но този път се наложи, — за да провери какво става.

— Разбирате ли, господарю — обясни Хедж, — не можем да доближим повече двете полусфери. Някаква сила ги държи раздалечени, каквито и методи да прилагаме. Сякаш са два еднакви полюса на магнит.

Ник кимна, обмисляйки информацията. Както беше сънувал, дълбоко под земята бяха скрити две сребърни полусфери, и те ги бяха открили по време на разкопаването. Ала победоносното усещане, породено от това, скоро беше разсеяно от логистичните проблеми около тяхното изваждане. Диаметърът на всяка от полусферите беше два метра, а странният метал, от който бяха направени, бе много по-тежък от нормалното, по-тежък дори от злато.

Полусферите бяха заровени на около шест метра една от друга, разделени от необичайна преграда, състояща се от седем различни материала, включително и кости. След като вече ги повдигаха, стана ясно, че тази преграда е помагала да се неутрализира отблъскващата сила, защото полусферите просто не можеха да се доближат на по-малко от петнайсет метра разстояние.

С помощта на валяци, въжета и над двеста души от нощния екип, едната полусфера беше изтеглена над ръба на ямата по спираловидната рампа. Другата беше изоставена на значително разстояние надолу по рампата. Последният път, когато опитаха да я изтеглят и повдигнат, отблъскващата сила беше толкова голяма, че тя полетя надолу и смаза много от работниците под нея.

Освен тази странна отблъскваща сила, забеляза Ник, полусферите имаха и други ефекти. Те сякаш излъчваха някаква остра миризма на горещ метал, която проникваше дори през зловонната смрад на гнило от нощния екип. От тази миризма му призля, макар че очевидно не влияеше нито на Хедж, нито на странните му работници.

След това блесна светкавица. Ник се стресна, когато падна още една и моментално го заслепи, а миг по-късно последва оглушителен тътен. Светкавиците падаха все по-начесто, и след като и двете полусфери бяха изровени, Ник забеляза някаква логика в това. Всяка полусфера беше удряна осем пъти подред, но деветия път не улучваше и поразяваше някой от работниците.

Това не им влияеше особено, забеляза Ник мимоходом. Ако не се подпалеха или не бъдеха напълно разчленени, продължаваха да работят. Ала тази информация не се задържа в главата му, тъй като вниманието на Ник постоянно се насочваше към главната му цел със съсредоточеност, която пропъждаше всякакви странични мисли.

— Ще трябва да преместим нататък първата полусфера — каза той, борейки се със задуха, предизвикан от гаденето, което го мъчеше всеки път, щом доближеше сребристия метал. — И ще ни трябва още една баржа. Двете полусфери няма да се поберат на тази, не и на петнадесет метра разстояние. Надявам се разрешителното за внос, което имам, да позволи изпращането на две пратки... Във всеки случай, нямаме избор. Не бива да закъсняваме.

— Както кажете, господарю — отвърна Хедж, но продължи да се взира в Ник, сякаш очакваше още нещо.

— Исках да те попитам дали си намерил екипаж — каза накрая Ник, когато мълчанието стана неловко. — За баржите.

— Да — отвърна Хедж. — Събират се край езерото. Мъже като мен, господарю. Хора, които са служили в армията на Анселстиер, в окопите около Границата. Поне докато нощта не ги принуди да напуснат постовете и наблюдателниците и да прекосят Стената.

— Имаш предвид дезертъори? Може ли да се разчита на тях? — попита рязко Ник. Последното, което искаше, беше да загуби някоя полусфера заради човешка глупост, или да си навлече допълнителни усложнения на влизане в Анселстиер. Не можеше да допусне това да се случи.

— О, не, сър, не са дезертъори — отвърна с усмивка Хедж. — Просто са изчезнали по време на военни действия и са твърде далече от дома. Те са напълно благонадеждни. Лично съм се уверил в това.

— А втората баржа? — попита Ник.

Хедж внезапно погледна нагоре, разширил ноздри, за да подуши въздуха, и не отговори. Ник също вдигна глава и в устата му падна тежка дъждовна капка. Облиза устни и побърза да се изплюе, когато гърлото му се скова от странно усещане.

— Това не е нормално — прошепна Хедж, когато дъждът се усили, а около тях се изви вятър. — Този дъжд е призван и идва от североизток. Най-добре да проуча въпроса, господарю.

Ник сви рамене, без да е сигурен за какво говори Хедж. Дъждът го караше да се чувства странно, извикваше различно усещане за самия него. Всичко наоколо беше като в сън и той за пръв път си зададе въпроса какво всъщност прави.

После гърдите му бяха пронизани от необичайна болка и той се преви на две. Хедж го хвана и го положи на земята, която бързо се превръщаше в кал.

— Какво има, господарю? — попита той, но тонът му беше по-скоро любопитен, отколкото състрадателен.

Ник простена и се хвана за гърдите, а краката му се гърчеха. Понечи да проговори, ала от устните му излезе само слюнка. Очите му се местеха трескаво в двете посоки, а после се отдръпнаха назад.

Хедж приклепна до него и зачака. Дъждът продължаваше да се лее върху лицето на Ник, но вече издаваше съскащ звук, а от кожата му

се вдигаше пара. Секунди по-късно, от носа и устата на младия мъж се изви гъст бял дим, който свистеше при допира с дъжда.

— Какво има, господарю? — повтори Хедж, а гласът му внезапно прозвуча тревожно.

Устата на Ник се отвори и от нея излезе още дим. После ръцете му помръднаха, твърде бързо, за да ги види Хедж, а пръстите им сграбчиха крака на некроманта с ужасна сила. Хедж стисна зъби, борейки се с болката, и отново попита:

— Господарю?

— Глупак! — изрече съществото, което използваше гласа на Ник. — Сега не е моментът да търсиш враговете ни. Те ще открият тази яма съвсем скоро, но дотогава ще сме си отишли. Незабавно трябва да намериш още една баржа и да натовариш полусферите. И скрий това тяло от дъжда, защото вече е твърде слабо, а остава още много работа. Твърде много, за да могат слугите ми да мързелуват и да си бърбят!

Последните думи бяха изречени злобно и Хедж изпищя, когато пръстите върху крака му се впиха в кожата като стоманените зъбци на капан. После го пуснаха и той падна в калта.

— Побързай — прошепна гласът. — Не се бави, Хедж. Не се бави.

Хедж се поклонил от мястото си, но не се довери на гласа си, за да проговори. Щеше му се да се измъкне от здравата хватка на тези нечовешки силни ръце, но се боеше да помръдне.

Дъждът се усили, а белият дим започна да се връща в ноздрите и устата на Ник. След няколко секунди изчезна напълно, а той се отпусна съвсем.

Хедж улови главата му точно преди да клюмне в една локва. После го вдигна и внимателно го метна на раменете си като пожарникар. Кракът на някой обикновен човек би се счупил от силата, упражнена чрез ръката на Ник, ала Хедж не беше обикновен човек. Той повдигна младия мъж с лекота, като само направи гримаса заради болката в крака си.

Беше го пренесъл на половината път до палатката му, когато отпуснатото тяло на раменете му помръдна и Ник се закашля.

— Успокойте се, господарю — каза Хедж и ускори крачка. — Скоро ще ви скрия от дъжда.

— Какво е станало? — попита Ник с дрезгав глас. Усещането в гърлото му беше такова, сякаш току-що беше изпушил половин дузина пури, в комбинация с цяла бутилка бренди.

— Припаднахте — отвърна Хедж и си проправи път през висящата врата на палатката. — Ще успеете ли да се подсушите и да си легнете?

— Да, да, разбира се — сопна се Ник, но краката му се разтрепериха, когато Хедж го свали на земята и се наложи да се опре в един пътнически сандък. Над главата му дъждът барабанеше ритмично върху брезента, подсилван през няколко минути от приглушения басов тътен на гръмотевиците.

— Добре — каза Хедж и му подаде кърпа. — Трябва да дам нареждания на нощния екип, а след това да отида и да... намеря още една баржа. Може би ще бъде най-добре да си почивате тук, сър. Ще се погрижа някой — но не от ранените — да ви носи храна, да почиства нужника и така нататък.

— Напълно съм способен и сам да се грижа за себе си — отвърна Ник, макар че не спираше да трепери, докато събличаше ризата си и немошно започна да подсушава с кърпата гърдите и ръцете си. — Както и да надзиравам нощния екип.

— Това няма да бъде необходимо — каза Хедж. Надвеси се над Ник, а очите му сякаш станаха по-големи и се изпълниха с трептяща червена светлина, като че бяха прозорци към огромна пещ, горяща в черепа му.

— Най-добре останете тук — повтори той, а Ник усети горещия му металически дъх върху лицето си. — Няма нужда да надзиравате работата.

— Да — съгласи се мрачно младежът, а кърпата застина във въздуха. — Ще бъде най-добре да остана... тук.

— Ще чакате да се върна — нареди Хедж. Беше изоставил напълно обичайния си смирен тон и се извисяваше над Ник като учител, който се готви да набие ученика си.

— Ще чакам да се върнеш — повтори Ник.

— Хубаво — каза Хедж. Усмихна се и се завъртя на пета, като отново закрачи под дъжда. Той незабавно се превърна в пара, когато докосна голата му глава, обгръщайки го със странен бял ореол. След

няколко крачки парата се разнесе и дъждът просто се напласти по косата му.

В палатката Ник внезапно започна да се подсушава отново. Когато приключи, облече една зле закърпена пижама и легна в леглото от натрупани кожи. Походното легло от Анселстиер се беше счупило преди дни, пружините поддадоха от ръждата, а брезентът бе унищожен от плесен.

Сънят дойде бързо, но не и спокойствието. Той сънуваше двете сребърни полусфери и своя Инкубатор за светкавици, построен отвъд Стената. Видя как полусферите поглъщат енергията от хиляда светкавици и в това време преодоляват силата, която ги държи на разстояние. Видя как накрая се сблъскват, заредени с мощта на десет хиляди бури... но после сънят започна отново и не можа да разбере какво се случва след това.

Навън дъждът се сипеше в плътна завеса, а светкавиците продължаваха да падат в и около ямата. Гръмотевици тътнеха и разтърсваха земята, докато мъртвите ръце от нощния екип теглеха въжетата, мъкнейки бавно първата сребърна полусфера към Червеното езеро, докато повдигаха втората от ямата.

ГЛАВА СЕДМА

ПОСЛЕДНО ЖЕЛАНИЕ

Два дни след особено успешното въздействие върху времето от страна на Сам и Лираел, все още валеше. Въпреки мушамите, грижливо опаковани от привиденията в Къщата, те бяха напълно, и изглежда постоянно, подгизнали. За щастие заклинанието най-сетне отслабваше, най-вече онази част с призоваването на ветровете, така че дъждът бе намалял и вече не брулеше хоризонтално лицата им, и не ги удряха съчки, листа и други летящи предмети, носени от вятъра.

Хубавото беше, както се налагаше да си напомня Лираел на всеки няколко часа, че благодарение на дъжда, беше напълно невъзможно да ги открият каквито и да било гарвани-убийци. Макар че това някак не беше чак толкова окуражаващо.

Освен това не беше студено, а това беше още един плюс. В противен случай щяха да измръзнат до смърт, или да не могат да се движат от изтощение, използвайки магията на Хартата, за да оживеят. И вятърът, и дъждът бяха топли, и ако бяха престанали поне за час-два, Лираел щеше да приеме въздействието им върху времето за много успешно. Ала сега гордостта от заклинанието беше доста помрачена от несгодите им.

Вече приближаваха Червеното езеро, изкачвайки буйно залесеното подножие на планината Абед и нейните посестрими. Тук дърветата растяха нагъсто, образувайки балдахин над главите им, а помежду им растяха много видове папрат и растения, които Лираел познаваше само от книгите. От тях на земята беше паднала гъста шума, която образуваше килим над калта. Заради дъжда навсякъде се стичаха хиляди малки ручейчета, които се лееха между корените на дърветата, по камъните и около глезените им. Разбира се, когато можеха да видят глезените си, защото през по-голямата част от времето краката им бяха потънали до пищялите в каша от мокри листа и кал.

Беше много трудно да се върви и Лираел се чувстваше по-уморена, отколкото ѝ се струваше възможно. Почивките, когато имаше такива, се състояха в това да намерят най-голямото дърво с най-гъстата

шума, за да спира дъжда, както и най-високите корени, на които да седнат, за да се предпазят от калта. Лираел беше установила, че може да спи дори при тези условия, макар че се събуждаше многократно, след оскъдните два часа, които си позволяваха, и откриваше, че лежи в калта, вместо да седи над нея.

Разбира се, когато се връщаха отново под дъжда, калта бързо се отмиваше. Лираел не беше сигурна кое е по-лошо. Калта или дъждът. Или пък средното положение: първите десет минути, след като излизаха от заслونا, когато калта се отмиваше и се стичаше по лицето, ръцете и краката ѝ.

Тъкмо по това време, след една почивка, когато цялото ѝ внимание беше насочено към това да отмие калта от очите си, докато изкачваха поредната клисура, те откриха един умиращ кралски гвардеец, опрян на ствола на подслонилото го дърво. Или по-точно Падналото куче я откри, като я надуши, докато ровеше в земята пред Лираел и Сам.

Гвардейката беше в безсъзнание, златисточервената ѝ туника беше пропита с черна кръв, а бронираната ѝ ризница беше разкъсана на няколко места. В дясната си ръка продължаваше да стиска здраво един нащърбен и изтъпен меч, а лявата беше застинала в жест за образуване на заклинание, което никога нямаше да завърши.

И Лираел, и Сам разбраха, че тя е полумъртва, защото духът ѝ вече беше прекрачил границата със смъртта. Сам бързо се наведе и призова най-силното заклинание за изцеление, което знаеше. Ала тъкмо когато първите символи на Хартата блеснаха ярко в съзнанието му, тя умря. Бледата светлина на живота в очите ѝ угасна, заменена от помътнял и невиждащ поглед. Сам освободи символа за изцеление и нежно притвори очите ѝ.

— Един от гвардейците на татко — изрече унило. — Но не я познавам. Може би е била от гвардейската кула в Робълс Таун или Ъпсайд. Странно какво е правила...

Лираел кимна, но не можеше да откъсне очи от трупа. Чувстваше се толкова безполезна. Все така се намесваше твърде късно, твърде бавно. Южняците в реката, след битката с Клор. Бара и търговците. А сега и тази жена. Беше толкова несправедливо да умре сама, само на няколко минути между смъртта и избавлението. Само ако бяха

изкачили хълма по-бързо, или ако не бяха спирали за онази последна почивка...

— Агонизирала е няколко дни — каза Падналото куче, като душеше около трупа. — Но едва ли е дошла отдалече, господарке. Не и с тези рани.

— Тогава сигурно сме близо до Хедж и Ник — каза Сам и се изправи, за да се огледа внимателно наоколо. — Много е трудно да разберем под всички тези дървета. Може би сме близо до върха на хребета, или пък трябва да вървим още мили.

— Мисля, че е най-добре да проверя — изрече бавно Лираел. Още се взираше в мъртвото тяло на гвардейката. — Какво я е убило и къде е врагът.

— Тогава да побързаме — каза кучето и скочи на задните си крака с внезапно вълнение. — Реката сигурно я е отнесла на известно разстояние.

— Ще влизаш в смъртта? — попита Сам. — Дали е разумно? Искам да кажа, че Хедж сигурно е наблизил — или дори се спотайва там!

— Зная — каза Лираел. И тя си мислеше съвсем същото. — Но мисля, че си струва риска. Трябва да разберем къде точно са разкопките на Ник и какво се е случило с тази гвардейка. Не можем да продължим да вървим сляпо напред.

— Предполагам — каза Сам, хапейки устна с неосъзната тревога. — Какво трябва да правя?

— Пази тялото ми, докато ме няма, ако обичаш — каза Лираел.

— Но не използвай магията на Хартата, ако не се налага — добави кучето. — Някой като Хедж може да я надуши от мили. Въпреки дъжда.

— Зная — отвърна Сам. Тревогата му си пролича по това, че измъкна мечата си, докато очите му продължаваха да шарят, проверявайки всяко дърво и храст. Погледна дори към небето, точно навреме, за да бъде окъпан от една дъждовна струя, проправила си път през гъстите клони над главата му. Тя се стече по врата му и под мушамата, като го накара да се почувства още по-зле. Ала в клоните на дървото не се спотайваше нищо, и доколкото можеше да види небето, там нямаше нищо друго, освен дъжд и облаци.

Лираел също извади меча си. За миг се поколеба кой звънец да избере, притиснала с ръка пояса. Беше влизала в смъртта само веднъж досега, и тогава за малко щеше да бъде разгромена и поробена от Хедж. Този път, каза си, щеше да бъде по-силна и по-добре подготвена. Това отчасти беше свързано с избора на правилния звънец. Леко докосваше с пръсти всяка кесия, докато стигна до шестата и внимателно я отвори. Извади звънеца, държейки го отвътре, за да не звънне. Беше избрала Саранет, Ограничителя. Най-силният от всички звънци, без да се брой Астарел.

— И аз ще дойда, нали? — попита нетърпеливо кучето, подскачайки в краката на Лираел, като бързо размахваше опашка.

Лираел кимна в знак на съгласие и започна да посяга към смъртта. Тук беше лесно, защото при своето преминаване гвардейката беше проправила врата, която дни наред щеше да служи за връзка между живота и смъртта на това място. Врата, която можеше да се използва в двете посоки.

Студът настъпи бързо и прогони влагата от топлия дъжд. Лираел потрепери, но продължи да пристъпва напред към смъртта, докато дъждът, вятърът, миризмата на мокра шума и бдителното лице на Сам изчезнаха, заменени от хладната, сива светлина.

Реката подръпваше коленете на Лираел, заставяйки я да продължи нататък. Тя се противопостави за миг, тъй като не желаше да се раздели с усещането за живота зад гърба си. Трябваше само да направи крачка назад, да посегне към живота и да се върне в гората. Ала така нямаше да научи нищо...

— Аз съм бъдещият Абхорсен — прошепна тя и усети, че хватката на реката отслабва. Или може би си го въобрази. И в двата случая се почувства по-добре. Имаше право да бъде тук.

Бавно направи първата си крачка напред, последвана от още една и още една, докато вече вървеше неотклонно напред, а Падналото куче се гмуркаше край нея.

„Ако имам късмет, помисли си, гвардейката все още ще е от тази страна на Първата порта.“ Ала нищо не помръдваше, доколкото виждаше, дори не се носеше по повърхността, уловено от течението. В далечината се чуваше грохотът на Портата.

Тя се вслуша внимателно в него — защото грохотът щеше да спре, ако жената преминеше — и продължи да върви, като предпазливо

опипваше дъното за дупки или неочаквани наклони. Беше много полесно да върви по течението и се поуспокои, но не дотам, че да спусне меча или звънеца.

— Тя е точно пред нас, господарке — прошепна кучето, а носът му помръдна само на сантиметър над повърхността на водата. — Вляво.

Лираел проследи лапата на кучето и видя, че под водата лежи блед силует, носещ се по течението към Първата порта. Тя инстинктивно пристъпи напред, решила да улови физически гвардейката. После осъзна грешката си и спря.

Дори и скорошните мъртви можеха да бъдат опасни, а приятелят от живота не оставаше непременно такъв и тук. Беше по-безопасно да не я докосва. Вместо това прибра меча в ножницата и докато заглушаваше Саранет с лявата си ръка, премести дясната, за да улови махагоновата дръжка на звънеца. Лираел знаеше, че трябва да го разклати с една ръка и в това време да започне да звъни, знаеше също, че би могла да го направи, ако се наложи, но ѝ се стори разумно да бъде по-предпазлива. Все пак, никога преди не беше използвала звънциите. Само панфлейтите, а те бяха по-незначителен инструмент на властта.

— Звънът на Саранет ще се чуе от мнозина, и надалече — прошепна кучето. — Защо да не изтичам и да я сграбча за глезена?

— Не — намръщи се Лираел. — Тя е от кралската гвардия, независимо, че е мъртва, и трябва да се отнасяме към нея с уважение. Само ще привлече вниманието ѝ. Така или иначе, няма да чакаме тук.

Тя позвъни със звънеца, като просто описа дъга, един от най-лесните начини на звънене, описани в „Книгата за мъртвите“ за Саранет. В същото време вложи волята си в песента на звънеца, насочвайки го към потопеното тяло, което плаваше пред тях.

Звънецът прозвуча много силно и заглуши тихия рев на Първата порта. Той отекна навсякъде и изглежда се усилваше, вместо да притихне, а дълбокият звук образува огромен кръг от вълни около Лираел и кучето, които се движеха дори срещу течението.

После звукът обгърна духа на гвардейката и Лираел усети как тя се извива и гърчи против волята си, като прясно уловена риба. Чу едно име сред тътена на звънеца и разбра, че Саранет го е научил и ѝ го съобщава. Понякога се налагаше да се използва заклинание на

Хартата, за да се научи някое име, но тази гвардейка не разполагаше с никакви защиты срещу който и да било от звънците.

— Марейн — каза ехото на Саранет — ехо, което прозвуча само в главата на Лираел. Името на гвардейката беше Марейн.

— Остани, Марейн — изрече тя със заповеден тон. — Изправи се, защото искам да поговоря с теб.

Долови съпротивата ѝ, ала тя беше слаба. Миг по-късно студената река се распени и забълбука, и духът на Марейн се изправи и се извърна с лице към владетеля на звънеца, който я беше възпрял.

Гвардейката беше мъртва твърде отскоро, за да се промени от смъртта, така че духът ѝ изглеждаше по същия начин, както и тялото ѝ в живота. Висока, набита жена, чиято разкъсана ризница и рани по тялото личаха толкова ясно на странната светлина в смъртта, както на слънцето.

— Говори, ако можеш — нареди Лираел. И отново, тъй като беше мъртва отскоро, Марейн вероятно би могла да говори, ако реши. Мнозина от онези, обитавали дълго смъртта, губеха способността си да говорят, която можеше да бъде възстановена само от Дайръм.

— М-м-мога — изграчи Марейн. — Какво искаш от мен, господарке?

— Аз съм бъдещият Абхорсен — обяви Лираел и тези думи сякаш отекнаха из дебрите на смъртта, заглушавайки тихия ѝ вътрешен глас, на който му се щеше да каже: „Аз съм Дъщеря на Клеър.“ — Искам да те попитам кой причини смъртта ти и какво знаеш за човек на име Никълъс и ямата, която е изкопал — продължи тя.

— Приковала си ме със звънеца си и съм длъжна да отговоря — каза Марейн с глас, лишен от всякакви емоции. — Но бих искала да помоля за един подарък, ако е възможно.

— Хайде — каза Лираел и стрелна с поглед Падналото куче, което обикаляше зад Марейн като вълк след овца. Кучето улови погледа ѝ, размаха опашка и продължи да обикаля. Очевидно просто си играеше, макар че Лираел не разбираше как може да е толкова безгрижно тук, в смъртта.

— Некромантът от ямата, чието име не се осмелявам да изрека — каза Марейн. — Той уби другарите ми, но се разсмя и ме остави да изпълзя нататък, както бях ранена, с обещанието, че слугите му ще ме открият в смъртта и ще ме принудят да му служа. Усещам, че това се

случва, и че тялото ми лежи зад мен, без да е обгоряло. Не желая да се върна, господарке, нито да служа на такъв като него. Моля те да ме изпратиш нататък, откъдето никаква сила да не може да ме върне.

— Разбира се, че ще го направя — каза Лираел, ала думите на Марейн я изпълниха със страх. Щом като Хедж я беше освободил, вероятно бе накарал да я проследят и знаеше къде се намира тялото ѝ. Навярно в момента беше под наблюдение и лесно щяха да забележат духа ѝ в смъртта, когато се появеше. Може би Хедж — или слугите му — точно сега се придвижваха из живота и смъртта.

Още щом си го помисли, кучето наостри уши и изръмжа. Миг по-късно Лираел чу, че ревят на Първата порта прекъсва и утихва.

— Нещо се задава — предупреди кучето, душейки реката. — Нещо лошо.

— Тогава да побързаме — каза Лираел. Остави Саранет и измъкна Кибет, премествайки звънеца в лявата си ръка, за да може да извади и Нехима. — Марейн, кажи ми къде се намира ямата по отношение на тялото ти.

— Ямата е разположена в следващата долина, над хребета — отвърна Марейн спокойно. — Там има много мъртви, постоянно е облачно и падат светкавици. Направили са и път през дъното на долината към езерото. Младият Никълъс живее в парцалива палатка на изток от ямата... Нещо идва да ме вземе, господарке. Моля ви, умолявам ви да ме изпратите нататък.

Лираел долови страха в духа на Марейн, макар че гласът ѝ имаше отмерен, равен мъртвешки тон. Тя реагира мигновено, иззвънявайки с Кибет над главата си, като описа осморка.

— Върви, Марейн — изрече строго, а думите ѝ се сляха с песента на звънеца. — Влез в дебрите на смъртта и не се бави, не позволявай на никого да застане на пътя ти. Заповядвам ти да отидеш до Деветата порта и да я преминеш, защото си заслужила вечен покой. Върви!

При последната дума Марейн рязко се завъртя кръгом и закричи с високо вдигната глава и размахани ръце, както навярно бе марширвала в живота по парадния плац в казармата на Велизар. Тя маршируваше изправена като лък към Първата порта. Лираел видя, че се препъна за миг в далечината, сякаш нещо се бе опитало да ѝ устрои

засада, но после продължи да върви, докато ревът на портата утихна в знак, че я е преминала.

— Отиде си — отбеляза кучето. — Ала онова, което излезе, е някъде тук. Подушвам го.

— Аз също го усещам — прошепна Лираел. Отново размени звънците и взе Саранет. Допаднаше ѝ сигурността на големия звънец и дълбокият му, авторитетен глас.

— Трябва да се връщаме — каза кучето, а главата му бавно се движеше наляво-надясно, за да открие съществото. — Никак не ми харесва, когато са умни.

— Знаеш ли какво е? — прошепна Лираел, когато започнаха да се връщат към живота, криволичейки така, че гърбът ѝ никога не беше наистина извърнат. Както и по време на първото ѝ пътуване, беше много по-трудно да се върви срещу течението, освен това то ѝ се стори невероятно студено и се просмукваше в духа ѝ.

— Някакъв подлец отвъд Петата порта, струва ми се — каза кучето. — Дребен е и отдавна е изгубил първоначалната си... Ето го!

Кучето излая и се хвърли във водата. Лираел видя нещо като дълъг, измършавял плъх — чиито очи светеха като въглени — да отскача встрани, когато кучето го нападна. След това се зададе право срещу нея и тя усети как студеният му и силен дух се извисява насреща ѝ, твърде голям за плъхообразната му фигура.

Тя изпищя и го удари с меч си, а наоколо се разхвърчаха синьо-бели искри. Ала той беше много бърз. Ударът рикошира и съществото захапа лявата ѝ китка — ръката, която държеше звънца. Челюстта му щракна около бронирания ѝ ръкав и между иглените му зъби лумнаха черно-червени пламъци.

После зъбите на кучето се впиха в кръста на създанието и го изтръгнаха от ръката на Лираел, а зловещото ръмжене на животното се сля с квиченето на съществото и писъците на Лираел. Миг по-късно всички те бяха заглушени от дълбокия звук на Саранет, когато тя отстъпи назад, размаха звънца, хвана дръжката и иззвъня, правейки всичко това с едно плавно движение.

ГЛАВА ОСМА

ИЗПИТАНИЕТО НА САМЕТ

Сам отново направи кратката си обиколка, за да се увери, че нищо не приближава. Не че виждаше кой знае колко през дъжда и шумата. Нито пък щеше да чуе нещо, преди да дойде толкова близо, че да може единствено да се бие с него.

Отново огледа Лираел за някакви следи от промяна, но тя все още беше в смъртта, тялото ѝ бе неподвижно като статуя, побеляло от лед, а от нея лъхаше студ, който бе накарал локвите в краката ѝ да замръзнат. Сам реши да откъсне парче лед, за да се разхлади, но се отказа. Насред замръзналата локва имаше няколко големи кучешки отпечатъка, защото Падналото куче — за разлика от своята господарка — можеше физически да преминава в смъртта, потвърждавайки предположението на Сам, че физическата му форма е напълно магическа.

Тялото на гвардейката все така беше подпряно на дървото. Сам беше обмислил идеята да я сложи да легне както трябва, но това му се стори глупаво, тъй като означаваше да я положи в калта. Щеше му се да осигури на тялото ѝ достойна смърт, но не посмя да използва необходимата магия на Хартата. Не и докато Лираел не се върнеше.

Сам въздъхна при тази мисъл и му се доця да може да се скрие от дъжда под дървото, докато Лираел се завърне. Ала напълно съзнаваше, че е отговорен за нейната сигурност. На практика отново беше сам, лишен дори от съмнителното приятелство на Мовет. Това го тревожеше, но страхът, който го беше съпътствал по време на цялото му бягство от Велизар, бе изчезнал. Този път просто не искаше да разочарова леля Лираел. Затова вдигна мечата си и отново започна да крачи из тесния кръг от дървета, който си бе избрал като маршрут на своя патрул.

Беше го преполовил, когато долови нещо през постоянния звук от дъжда. Чупенето на мокри клонки под тежестта на нечий крак, или нещо подобно. Звук, необичаен за гората.

Сам веднага приклепна зад шарения ствол на една голяма папрат и стаи дъх, за да може да чува по-добре.

В началото долавяше само дъжда и туптящото си сърце. После отново чу онзи звук. Тихи стъпки и шум от смачкани листа. Някой — или нещо — се опитваше да се прокрадне към него. Звучите идваха от около шест метра надолу по склона, скриван от зелените шубраци. Те приближаваха съвсем бавно, с по една крачка в минута.

Сам погледна към Лираел. Нямаше изгледи да се завръща от смъртта. За миг си помисли, че трябва да изтича и да я потупа по рамото, да ѝ даде сигнал да се върне. Тази мисъл беше много съблазнителна, защото тогава тя щеше да поеме отговорността.

Отхвърли идеята. Лираел имаше да върши работа, както и той. Щеше да разполага с достатъчно време да я повика, ако се наложи. Това може би беше просто някой голям гуцер, който пълзеше между папратта, или пък диво куче, или някоя от онези големи, черни безкрили птици, за които знаеше, че живеят в тези планини. Не можа да си спомни как се наричат.

Не беше някое мъртво създание. Щеше да го усети със сигурност, помисли си той. Някое същество на Свободната магия щеше да пращи под дъжда и той щеше да го подуши. Навярно...

Отново помръдна, но не нагоре по хълма. Сам разбра, че обикаля наоколо. Може би се опитваше да си проправи път край тях, за да ги атакува по склона. Това би била човешка хитрост.

„Възможно е да е некромант, изрече някаква уплашена част от съзнанието му. Не е мъртъв, затова не можеш да го усетиш. Владее Свободната магия, но не е нейно творение, затова не подушваш нищо. Навярно това дори е той. Навярно е Хедж.“

Ръката на Сам, която държеше меча, започна да трепери. Той стисна дръжката по-здраво и спря треперенето. Белезите от изгаряне върху китките му посиняха, пламнали от усилието.

Това е, каза си. Това е изпитанието. Ако не се изправеше срещу онова, което се спотайва там сега, щеше да разбере завинаги, че е страхливец. Лираел не го мислеше за такъв, нито пък кучето. Беше избягал от Астарел, но не от страх. Принудиха го с магия, а и Лираел бе избягала. В това нямаше нищо срамно.

Нещото отново помръдна, промъквайки се по-наблизо. Сам още не го виждаше, но беше сигурен, че знае къде е.

Посегна към Хартата и усети, че сърцето му забавя френетичното си туптене, когато бе обгърнат от познатото спокойствие на магията, обединяваща всички живи същества. Рисувайки във въздуха със свободната си ръка, Сам призова четири ярки символа. Изрече тихичко петия в свитата си ръка. Когато символите се сляха, той държеше кинжал, който приличаше на слънчев лъч, попаднал в ръката му. Беше твърде ярък, за да се гледа директно, но и от най-кратък поглед личеше, че е златист.

— За Хартата!

Хванал слънчевия кинжал в една ръка и меча в другата, Сам нададе оглушителен боен вик и се хвърли напред, проправяйки си път сред папратите, подхлъзна се в калта и едва не падна надолу по склона. Забеляза светкавично движение зад едно дърво и промени посоката, все още крещейки, а буйната му бащина кръв пулсираше в слепоочията му. Врагът беше там, някакво странно, бледо човече...

Което изчезна.

Сам опита да спре. Зарови пети в земята, но краката му се подхлъзнаха в калта и се заби право в дънера на едно дърво, отскочи от една папрат и се просна по гръб. Докато лежеше в калта, той си припомни думите на учителя си по фехтовка: „Повечето от хората, които падат по време на битка, никога вече не се изправят. Така че най-добре не падай, за Бога!“

Сам пусна слънчевия кинжал, който веднага угасна, а разделените символи се разляха в земята, и се изправи. Беше лежал само една или две секунди, помисли си той, докато се оглеждаше като обезумял. Но нямаше и следа от... каквото и да беше онова същество...

Лираел.

Тази мисъл го порази като удар и той незабавно хукна по склона, по който току-що се беше спуснал, хващайки се за папрати, клони и всичко, което можеше да му помогне да побърза. Трябваше да се върне! Ами ако Лираел е била нападната в смъртта? Ударена откъм гръба с кинжал или нож? Нямаше да има шанс.

Успя да се върне в малкото сечище. Лираел още стоеше на мястото си. От протегнатите ѝ ръце висяха ледени висулки, образувани от дъждовните капки. Замръзналата локва около краката ѝ се беше

увеличила, а това беше много странно в тази топла гора. Тя бе невинна.

— Имаш късмет, че бях тук — каза един глас зад Сам. Познат глас.

Гласът на Мовет. Сам се обърна.

— Мовет? Ти ли си? Къде си?

— Тук, и както винаги съжалявам — отвърна Мовет и една малка бяла котка бавно излезе иззад една папрат.

Сам остана нащрек. Видя, че Мовет все още носи нашияника си и от него виси звънче. Ала това би могло да е номер. И къде... и кой... беше онзи странен блед мъж?

— Видях един мъж — каза Сам. — Косата и кожата му бяха бели, бели като сняг. Бели като твоята козина...

— Да — прозя се Мовет. — Това бях аз. Но тази форма ми беше забранена от Джеризел, която беше... да видим... четиридесет и осмият Абхорсен. Не мога да я използвам в присъствието на Абхорсен, макар и чирак, без предварително разрешение. Обикновено майка ти не ми разрешава, макар че баща ѝ беше по-отстъпчив. В момента Лираел не може да каже „да“ или „не“, затова отново ме виждаш в обичайния ми вид.

— Кучето каза, че тя... Астарел... няма да те освободи — каза Сам. Още не беше свалил меча си.

Мовет отново се прозя и звънецът на врата му извънтя. Беше Ранна — Сам го позна по гласа и по собствената си реакция: и той не можа да потисне прозявката си.

— Така ли каза онова куче? — подхвърли котката, докато вървеше към раницата на Сам и внимателно разпори половината шевове върху кръпката с един от острите си нокти, за да може да скочи вътре. — Астарел? Тя ли е била? Беше толкова отдавна, че не помня кой кой е. Така или иначе, тя ми каза, каквото имаше да казва и аз си тръгнах. Събуди ме, когато пристигнем на някое сухо и приятно място, принц Самет. С цивилизована храна.

Сам бавно спусна меча си и въздъхна раздражено. Това очевидно беше Мовет. Само че не беше сигурен дали се радва, че котката се е върнала. Непрекъснато си припомняше онзи злорад кикот в тунела под Къщата, както и миризмата и заслепяващата светлина на Свободната магия...

Ледът се пропука. Сам отново се завъртя, а сърцето му биеше лудо. Редом с пропукването на леда чу далечното ехо на звънец. Беше толкова далечно, че би могло да е спомен или плод на въображението му.

Ледът продължаваше да се пропуква и Лираел падна на едно коляно, а от нея се сипеха ледени снежинки като миниатюрна снежна буря. После проблесна ярка светкавица и се появи кучето, което тревожно подскочаше наоколо, а от гърдите му се разнасяше дълбоко ръмжене.

— Какво се е случило? — попита Сам. — Ранена ли си?

— Не съвсем — отвърна Лираел с гримаса, от която личеше, че нещо не е наред, и вдигна лявата си китка. — Някакъв ужасен, дребен обитател на Петата порта се опита да ме ухапе по ръката. Но не успя да проникне през бронята — само я натърти.

— Какво му направи? — попита Сам. Кучето все така тичаше наоколо, сякаш мъртвото същество можеше да се появи внезапно.

— Кучето го прехапа през средата — каза Лираел, като се насили да поеме няколко дълги и бавни вдишвания. — Макар че това не го спря. Но накрая го принудих да ми се подчини. Вече пътува към Деветата порта — и няма да се върне.

— Вече си истински бъдещ Абхорсен — каза Сам, а в гласа му се долови възхищение.

— Предполагам — отвърна бавно Лираел. Чувстваше се така, сякаш бе предявила някакви претенции, когато се бе провъзгласила за Абхорсен в смъртта. И беше изгубила нещо. Беше едно да поемеш звънците в Къщата. И съвсем друго да ги използваш наистина в смъртта. Предишният ѝ живот вече ѝ се струваше толкова далечен. Беше си отишъл завинаги, а тя още не знаеше какъв ще бъде новият ѝ живот, нито каква е тя самата. Чувстваше се неудобно в собствената си кожа и това нямаше нищо общо с топящия се лед, дъжда или калта.

— Надушвам нещо — заяви кучето.

Лираел вдигна поглед и едва сега забеляза, че Сам е много позикалян отпреди, а от една драскотина на ръката му тече кръв, макар че той явно не я бе забелязал.

— Какво е станало с теб? — попита тя рязко.

— Моget се върна — отвърна Сам. — Поне според мен е Моget. В раницата ми е. Само че в началото изглеждаше като някакъв много

нисък албинос и реших, че е враг...

Той млъкна, когато кучето се хвърли към раницата му и я подуши. Оттам се подаде бяла лапа и то се отдръпна точно навреме, за да не одраска носа му. Отново приклезна, а челото му се сбърчи озадачено.

— Моget е — потвърди то. — Но не разбирам...

— Тя ми даде втори шанс, както се изрази — каза един глас от раницата. — Повече, отколкото ти някога си правил.

— Втори шанс за какво? — изръмжа кучето. — Сега не е време за твоите игрички! Знаеш ли какво изкопават на четири левги оттук?

Моget подаде глава над раницата. Ранна извънря, разпрацайки прилив на умора сред всички, които го чува.

— Зная! — просъска котката. — Пет пари не давах и преди, както и сега. Това е Разрушителя! Унищожителя! Изличителя...

Моget спря да си поеме дъх. Тъкмо когато се готвеше да проговори отново, кучето внезапно излая — кратък и отривист звук, изпълнен със сила. Моget извика, сякаш бяха настъпили опашката му, и се скри в раницата със съскане.

— Не изричай името Му — нареди кучето. — Не и в пристъп на гняв, не когато сме толкова близо.

Моget мълчеше. Лираел, Сам и кучето се взираха в раницата.

— Трябва да се махаме оттук. — Лираел въздъхна, бършейки последните капки от челото си, преди да са влезли в очите ѝ. — Но най-напред искам да изясним нещо.

Тя отиде до раницата на Сам и се надвеси над нея, като внимаваше да стои на разстояние, за да не получи удар с лапа.

— Моget. Ти все още си длъжен да служиш на Абхорсен, нали?

— Да — отговори той неохотно. — За съжаление.

— Така че ще помагаш на мен и на всички нас, нали?

Отговор не последва.

— Ще ти уловя риба — намеси се Сам. — Искам да кажа, когато отидем на място, където има риба.

— И няколко мишки — добави Лираел. — Ако обичаш мишки, разбира се.

Мишките гризяха книгите. Всички библиотекарки ненавиждаха мишки и Лираел не правеше изключение. С голямо удоволствие установи, че статусът ѝ на Абхорсен не беше изкоренил тази

съществена част от библиотекарката в нея. Освен това все още мразеше златни рибки.

— Няма смисъл да се пазарите с това същество — каза кучето. — Той ще прави, каквото му наредят.

— Риба, когато има, мишки и една пойна птичка — каза Мовет, подавайки се от раницата, а малкият му розов език се стрелкаше във въздуха, сякаш рибите и в момента бяха пред него.

— Без пойна птичка — каза категорично Лираел.

— Много добре — съгласи се Мовет. Хвърли презрителен поглед към кучето. — Това е цивилизовано споразумение и отговаря на настоящата ми форма. Храна и подслон в замяна на помощта, която реша да ви предоставя. По-добре, отколкото да съм роб.

— Ти си... — поде разпалено кучето, но Лираел сграбчи нашийника му и то се успокои, ръмжейки.

— Няма време за разпавии — каза Лираел. — Хедж е освободил Марейн — гвардейката — с намерението да пороби духа ѝ по-късно — бавната смърт означава по-силен дух. Той знае приблизително къде е починала, а може би е имал други слуги в смъртта, които ще му докладват за моето присъствие. Така че трябва да тръгваме.

— Трябва... — поде Сам, когато Лираел понечи да потегли — трябва да я погребем достойно.

Лираел поклати глава, диагонално движение, което не изразяваше нито съгласие, нито отказ, а просто умора.

— Сигурно съм уморена — каза тя и отново избърса челото си. — Обещах ѝ да го направя.

Подобно на труповите на търговците, ако тялото на Марейн останеше тук, можеше да бъде населено от друг мъртъв дух, или Хедж би могъл да го използва за още по-ужасни неща.

— Би ли го направил, Сам? — попита Лираел, разтривайки китката си. — Честно казано, аз съм малко уморена.

— Хедж би могъл да надуши магията — предупреди ги кучето. — Както и всички мъртви създания, намиращи се достатъчно близо. Макар че дъждът ще помогне.

— Вече направих заклинание — каза Сам оправдателно. — Мислех, че ни нападат...

— Не се тревожи — прекъсна го Лираел. — Но побързай.

Сам отиде до тялото и нарисува във въздуха символите на Хартата. Секунди по-късно то беше покрито с нажежен до бяло огнен покров и скоро не остана нищо за който и да било некромант, освен почернелите халки от ризницата.

Тогава Сам понечи да си тръгне, но Лираел пристъпи напред и от разтворената ѝ длан паднаха три обикновени символа на Хартата, които покриха кората на дървото над пепелта. Тя проговори на символите, оставяйки думите си там, за да бъдат чути от всеки маг на Хартата в идните години, докато дървото съществува.

— Тук умря Марейн, далече от дом и приятели. Беше кралски гвардеец и смела жена, която се сражава срещу един враг, оказал се твърде силен за нея. Ала дори в смъртта тя изпълни дълга си и направи дори повече. Ще я помним. Сбогом, Марейн.

— Уместен жест — каза кучето. — И...

— Доста глупав — намеси се Мовет иззад главата на Сам. — Ако продължавате с тези магии, мъртвите ще са по петите ни след минути.

— Благодаря, Мовет — каза Лираел. — Радвам се, че вече ни помагаш. Сега тръгваме, така че можеш отново да заспиш. Куче — ако обичаш, разузнай напред. Сам — последвай ме.

Без да дочака отговор, тя кривна нагоре към хребета, отпратила се към едно място, където дърветата растяха по-нагъсто. Кучето подтичваше зад гърба ѝ, а после обиколи, за да мине отпред, размахвайки опашка.

— Властна е, нали? — обърна се Мовет към Сам, който ги следваше по-бавно. — Напомня ми за майка ти.

— Млъквай — каза Сам и отмести един клон, който заплашваше да го удари по лицето.

— Нали знаеш, че би трябвало да бягаме с все сила в обратната посока — каза Мовет. — Така ли е?

— В Къщата ми каза, че няма смисъл да бягам или да опитвам да се крия — сопна се Сам. — Не беше ли така?

Мовет не отговори, но Сам знаеше, че не спи. Усещаше, че котката мърда в раницата му. Не повтори въпроса си, защото склонът ставаше по-стръмен и се нуждаеше от всичкия си въздух. Щом продължиха да се изкачват, го напуснаха всякакви идеи за разговор, докато криволичеше между дърветата и над падналите дънери,

изтръгнати от склона заради вятъра и неспособността им да пуснат дълбоки корени.

Най-сетне достигнаха хребета, мокри до кости въпреки мушамите, и ужасно уморени от изкачването. Слънцето, потънало някъде сред облаците, клонеше към залез, и беше очевидно, че не могат да напреднат повече преди падането на нощта.

Лираел реши да обяви почивка, но когато даде знак на кучето, то не ѝ обърна внимание, преструвайки се, че не вижда френетичните сигнали с ръка. Лираел въздъхна и продължи, благодарна, че кучето беше свърнало на запад и вече следваше хребета, вместо да се спуска надолу. Те продължиха да вървят още около трийсет минути, макар че им се сториха часове, докато накрая стигнаха до едно място, където едно свлачище беше издълбало огромен куп пръст по северната фасада на хребета.

Кучето спря там, избирайки група папрати, които щяха да ги подслонят. Лираел седна до него, а Сам се дотътри минута по-късно и се сгромоляса като счупен акордеон. Щом седна, Мовет излезе от раницата му и застана на задните си крака, използвайки главата му като опора за предните си лапи.

Четиримата се взираха през просеката към долината, чак до Червеното езеро, а в далечината се виждаше мрачна водна шир, осветявана от проблясващи светкавици и оскъдните лъчи на залязващото слънце, които успяваха да проникнат през облаците.

Ямата на Ник също се виждаше ясно — зейнала рана от червена пръст и жълта глина наред зелената долина. В района около нея непрекъснато падаха светкавици, а тътенът от гръмотевиците долиташе до четиримата като постоянен съпътстващ звук. Около нея се трудеха стотици фигури, които изглеждаха миниатюрни от това разстояние. Дори и на няколко мили оттам Лираел и Сам усещаха, че са мъртви.

— Какво правят ръцете? — прошепна Лираел. Въпреки че бяха скрити високо на хребета, сред дърветата и папратите, тя усещаше, че лесно могат да бъдат забелязани от Хедж и слугите му.

— Не мога да разбера — отвърна Сам. — Струва ми се, че местят нещо — онова лъскаво нещо. Към езерото.

— Да — каза кучето, което стоеше съвсем неподвижно до Лираел. — Теглят две сребърни полусфери, намиращи се на триста

крачки една от друга.

Мовет просъска зад ухото на Сам и той усети, че го побиват тръпки.

— Всяка полусфера е побрала половината от дърен дух — каза кучето. Гласът му беше много тих. — Дух от Началото, преди създаването на Хартата.

— Онзи, за когото каза на Мовет да не го споменава — прошепна Лираел. — Унищожителя.

— Да — каза кучето. — Бил е пленен много отдавна и затворен в сребърните полусфери, а полусферите били заровени надълбоко под защити от сребро, злато и олово, калина, ясен и дъб, а седмата защита била кост.

— Значи още е окован? — прошепна настоятелно Сам. — Тоест, те може и да са изкопали полусферите, но той още е затворен в тях, нали?

— Засега — каза кучето. — Но когато затворът рухне, не може да се разчита особено на оковите. Вероятно някой е открил начин да съедини полусферите, макар че не се сезам как и къде ги пренасят...

— Съжалявам, че те провалих, господарке — добави то и легна по корем, като жално зарови брада в земята.

— Моля? — попита Лираел, поглеждайки унилото куче. Известно време не можа да реши какво да каже. После чу как един тих вътрешен глас я пита: „Как би постъпил един Абхорсен?“ и разбра, че трябва да бъде такава, каквато се очаква от нея. Безстрашна, макар че чувстваше тъкмо обратното.

— За какво говориш? Вината не е твоя.

Гласът ѝ потрепери за миг, но тя го прикри с кашлица, преди да продължи.

— Освен това... Унищожителя все още е затворен. Просто ще трябва да предотвратим съединяването на тези полусфери, или онова, което възнамерява да прави с тях Хедж.

— Трябва да спасим Ник — каза Сам. Преглътна шумно, а после добави: — Макар че там долу има ужасно много мъртви.

— Точно така! — възкликна Лираел. — Ето какво можем да направим най-напред. Ник трябва да знае къде точно възнамеряват да пренесат полусферите.

— И плановете ѝ са като тези на майка ти — каза Мовет. — И какво ще направим? Ще отидем там и ще помолим Хедж да ни предаде момчето?

— Мовет... — понечи да проговори Сам, а кучето изръмжа, но Лираел ги надвика. Беше ѝ хрумнал един план и искаше да го сподели, преди да е започнал да звучи отчаяно дори на самата нея.

— Не ставай глупав, Мовет. Ще си починем малко, след това ще си сложа кожата на Хартата, която направих на лодката и ще отлетя долу като бухал. Кучето също може да отлети и двамата заедно ще открием Ник и ще го измъкнем. Вие със Сам ще ни последвате и ще се срещнем край течащата вода — онзи поток там. Дотогава ще разполагаме с дневна светлина и течаща вода, и ще можем да разберем от Ник какво става. Какво мислите?

— Това е четвъртият най-глупав план, който съм чувал от някой Абхорсен — отвърна Мовет. — Хареса ми онази част с подремването, макар че пропусна да споменеш вечеря.

— Не съм сигурен, че точно ти трябва да отлетиш долу — каза Сам смутено. — Убеден съм, че мога да схвана как действа кожата на бухал, и може би ще се справя по-добре с това да убедя Ник да дойде с нас. А как би могло да лети кучето?

— Няма да е нужно да го убеждаваме — изръмжа кучето. — Твоят приятел Ник навярно до голяма степен е творение на Унищожителя. Ще се наложи да го принудим — и трябва да внимаваме с него и евентуалните сили, които може би е получил. Колкото до летенето, просто се смалявам и ми поникват крила.

— О — каза Сам. — Разбира се. Поникват ти крила.

— Ще трябва да се пазим и от Хедж — добави Лираел, която със закъснение се питаше дали все пак няма по-добър план. — Но аз трябва да съм тази, която ще използва кожата на Хартата. Направих я с моя размер — няма да ти стане. Дано не се е намачкала в раницата ми.

— Ще ми трябва поне два часа да стигна до онзи поток — понеже не мога да летя — каза Сам, поглеждайки надолу от хребета. — Може би всички трябва да продължим по-късно тази вечер; тогава можете да отлетите отгук. Така ще бъда по-наблизо и в незабавна готовност, ако възникнат проблеми. А ти би могла да ми послужиш с лъка си, за да мога да омагьосам няколко стрели, докато чакам.

— Добра идея — каза Лираел. — Трябва да продължим. Но лъкът няма да ти бъде много полезен, ако продължи да вали — а не мисля, че можем да рискуваме с още магии за време, за да спрем дъжда. Това със сигурност ще ни издаде.

— Той ще престане до изгрев-слънце — заяви кучето много авторитетно.

— Хмф — отвърна Мовет. — Всеки би могъл да го каже. Впрочем той вече спира.

Сам и Лираел погледнаха през балдахина от дървета, и разбира се, макар че бурята на северозапад продължаваше, облаците над главите им и на изток се разсейваха, а под тях се показваше избледняващото червено сияние на слънцето и първата нощна звезда. Това беше Уалус, червената звезда, която сочеше пътя на север. Лираел се окуражи от вида ѝ, макар да знаеше, че само овчарските приказки разказват, че Уалус носи късмет, ако е първата звезда на небето.

— Добре — каза Лираел. — Не обичам да летя в дъжда. Мокрите пера са досадни.

Сам не отговори. Стъмваше се, но светкавиците около ямата даваха възможност да се видят някои неща в долината, макар и на пресекулки. Забелязваше някакво петно с квадратна форма, което като нищо би могло да е палатка. Вероятно палатката на Ник, защото наоколо не се виждаха други.

— Дръж се, Ник — прошепна Сам. — Ще те спасим.

ИНТЕРЛЮДИЯ ПЪРВА

Ръката на Тъчстоун стискаше рамото на Сабриел, докато лежаха под колата. Никой от тях не чуваше след експлозията и бяха замаяни от шока. Много от стражите им лежаха мъртви около тях и очите им не можеха да възприемат ужасната човешка гибел, която ги заобикаляше. Във всеки случай, вниманието им беше погълнато от евентуалните им убийци. Виждаха приближаващите им крака, а смехът им звучеше приглушен и далечен, сякаш бяха шумни съседи в другата къща.

Тъчстоун и Сабриел пълзяха напред с пистолети в ръце. Двамата стражи, които бяха оцелели под колата, също пълзяха. Едната беше Веран, видя Сабриел, която все така стискаше пистолета, въпреки кръвта, която се стичаше по ръцете ѝ. Другият оцелял беше най-възрастният от всички, Барлест, а посивялата му коса беше изцапана и вече не беше бяла. Той държеше картечница и я подготвяше за стрелба.

Нападателите забелязаха движението, ала твърде късно. Четиримата оцелели стреляха почти едновременно и смехът бе заглушен от внезапния огън. Празните месингови гилзи трополяха по долната страна на колата, а между колелата се издигаше лютив дим.

— Към лодката! — извика Барлест на Сабриел, сочейки зад гърба си. В началото тя не го чу добре, докато не извика три пъти: — Лодката! Лодката! Лодката!

И Тъчстоун го чу. Погледна Сабриел и тя забеляза страха в очите му. Но знаеше, че той се страхува за нея, а не за себе си. Посочи към алеята, която се спускаше между къщите зад тях. Тя щеше да ги заведе до площад „Ларнъри“ и Стълбището на стражата. Там ги чакаха лодки и още стражи, дегизирани като речни търговци. Дамед беше подготвил старателно няколко пътя за бягство, но този беше най-близкият. Както винаги, той беше мислил единствено за сигурността на своя крал и кралица.

— Вървете! — извика Барлест. Беше сменил барабана на своята картечница и започна да дава кратки изстрели вдясно и вляво, принуждавайки всички нападатели, които бяха успели да се скрият, да останат с наведени глави.

Тъчстоун стисна рамото на Барлест в един кратък, последен миг, а после запълзя към другия край на колата. Сабриел пълзеше до него и ръцете им се докоснаха за кратко. До нея Веран дълбоко пое дъх и се хвърли навън, скочи на крака и хукна в мига, в който се отдалечи от колата. Стигна до алеята, приклепна зад един пожарен кран, прикривайки Сабриел и Тъчстоун, които я следваха. Ала засега нямаше изстрели, освен прилежните откоси на Барлест, който все още беше под колата.

— Хайде! — изрева Тъчстоун, извърщайки се на входа на алеята. Ала Барлест не се появи и Веран сграбчи Тъчстоун и Сабриел и ги изблъска по алеята, като викаше: „Вървете! Вървете!“

Чуха, че Барлест нададе боен вик зад тях, чуха и стъпките му, когато се стрелна изпод колата в противоположната посока. Последва един продължителен, разтърсващ откос от автоматична стрелба и няколко по-силни, единични изстрели. После настъпи тишина, като се изключеше тракането на ботушите им по калдъръма, шума от тежкото дишане и биенето на сърцата им.

Площад „Ларнъри“ беше безлюден. Паркът в центъра, обикновено пълен с бавачки и бебета, беше напълно лишен от признаци на живот. Вероятно експлозията беше станала едва преди няколко минути, но те бяха достатъчни. Откакто Королини и неговите главорези от „Наша страна“ бяха дошли на власт, в Корвиър имаше много размирици и обикновените граждани бяха разбрали кога да изчезват бързо от улиците.

Тъчстоун, Сабриел и Веран бягаха целеустремено по площада и краката им затрополиха по Стълбището на стражата в далечния му край. Един пиян лодкар ги видя — три въоръжени фигури, опръскани с кръв и още нещо, ала не беше толкова пиян, че да се изпречи на пътя им. Приклепна встрани и се сви на кълбо.

Мътната река Сетъм течеше край късия кей в края на стълбите. Един мъж с високи мушамени ботуши, облечен в разнородни рибарски дрипи стоеше там, пъхнал ръце в един варел, който най-вероятно токущо бе измъкнал от плитчините на калната река. Щом чу тропота по стъпалата, ръцете му измъкнаха рязана пушка с вдигнато петле.

— Куеръл! Подкрепление! — извика Веран. Мъжът внимателно свали пушката, измъкна една свирка изпод многото кръпки на ризата си и я наду няколко пъти. В отговор се чу друго изсвирване и още

няколко кралски гвардейци изскочиха от една лодка, скрита под кея, понеже реката се беше отдръпнала. Всички гвардейци бяха въоръжени в случай на неприятности, ала израженията на лицата им показваха, че никой не е очаквал да види това.

— Засада — възкликна Тъчстоун, щом приближиха. — Трябва да потеглим незабавно.

Преди да успее да каже повече, двамата със Сабриел бяха сграбчени от множество ръце, които буквално ги хвърлиха на палубата на чакащата лодка, а Веран скочи след тях. Съдът, който представляваше преустроен речен търговски кораб, се намираше на около два метра под кея, но се появиха още ръце, които да ги уловят. Веднага щом ги натикаха в здраво укрепената с пясъчни торби каюта, моторът премина от бавния си празен ход към енергично вибриране и лодката потегли с дълбока тръпка.

Сабриел и Тъчстоун се спогледаха, за да се уверят отново, че са живи и сравнително здрави, макар че и двамата кървяха от дребните рани от шрапнели.

— Това беше — каза тихо Тъчстоун и остави пистолета си на палубата. — Приключих с Анселстиер.

— Да — каза Сабриел. — Или по-скоро той приключи с нас. Тук вече няма да намерим подкрепа.

Тъчстоун въздъхна, взе една кърпа и избърса кръвта от лицето на Сабриел. Тя стори същото с него; после станаха и се прегърнаха набързо. И двамата трепереха и не се опитваха да го крият.

— Най-добре да се погрижим за раните на Веран — каза Сабриел, когато се пуснаха. — И да начертаем маршрут, който да ни заведе у дома.

— У дома! — потвърди Тъчстоун, ала дори когато изричаха тази дума, и двамата изпитаха скрит страх. След като днес бяха толкова близо до смъртта, те се бояха, че децата им ще бъдат изправени пред още по-големи опасности, а както и двамата много добре знаеха, съществуваше много по-зла участ от обикновената смърт.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ДЕВЕТА

СЪН ЗА БУХАЛИ И ЛЕТЯЩИ КУЧЕТА

Ник отново сънуваше онзи сън, за Инкубатора за светкавици и съединяването на полусферите. После сънят внезапно се промени и той изглежда лежеше в легло от кожи в някаква палатка. Върху брезента над главата му се чуваше бавното трополене на дъжд и шум от гръмотевици, а цялата палатка беше осветявана от постоянно проблясващите светкавици.

Ник седна и видя, че върху пътническия му сандък е кацнал бухал, който го наблюдаваше с огромните си, златисти очи. А до леглото му седеше куче. Черно-кафяво куче, не много по-голямо от териер, от чиито рамене растяха огромни пернати крила.

Поне сънят е различен, помисли си част от него. Навярно беше почти буден, а това бе някой от онези фрагменти, предшестващи пълното разсънване, когато реалността и фантазията се сливат. Знаеше, че това е неговата палатка, но пък бухал и крилато куче!

Какво ли означава това, мислеше си Ник, примигвайки със сънените си очи.

Лираел и Падналото куче гледаха как се взира в тях, очите му бяха сънени, но все пак изпълнени с трескав блясък. Стисна гърдите си с ръка, извил пръсти, сякаш за да изтръгне сърцето си. Мигна два пъти, а после затвори очи и се отпусна назад върху кожата.

— Наистина е болен — прошепна Лираел. — Изглежда ужасно. А в него има и още нещо... не мога да го определя точно в тази форма. Нещо нередно.

— В него има нещо от Унищожителя — изръмжа тихо кучето. — Най-вероятно е къс от една от сребърните полусфери, пропит с част от силата ѝ. Тя разяжда тялото и духа му. Използват го като възплъщение на Унищожителя. Говорител. Не бива да пробуждаме силата в него.

— Как ще го измъкнем, без да го направим? — попита Лираел. — Той не изглежда достатъчно силен дори да стане от леглото си, камо ли да върви.

— Мога да вървя — възпротиви се Ник, като отвори очи и отново седна в леглото. Понеже това беше неговият сън, несъмнено можеше да участва в разговора между крилатото куче и говорещия бухал. — Кой е Унищожителя и какви са тези приказки, че ме разяжда? Просто страдам от тежък грип или нещо подобно.

— И получавам халюцинации — добави. — Както и ярки сънища. Крилато куче! Ха!

— Мисли си, че сънува — каза кучето. — Това е добре. Унищожителя в него няма да се надигне, ако не се почувства заплашен или не долови магия на Хартата наблизо. Внимавай да не го докоснеш с своята кожа на Хартата, господарке!

— Невъзможно е на главата ми да седи бухал — изсмя се унесено Ник. — Нито пък куче.

— Обзалагам се, че не може да стане и да се облече — каза лукаво Лираел.

— Мога — отвърна Ник и веднага завъртя крака и се изхлузи от леглото. — Мога да направя всичко насън. Каквото и да е.

Олюлявайки се леко, той си свали пижамата, без да осъзнава нуждата от благоприличие пред съществата от съня си, и застана там чисто гол. Изглежда много слаб, помисли си Лираел, и за своя изненада изпита загриженост. Ребрата му се виждаха — всъщност, както и всичко останало.

— Видяхте ли? — каза той. — Станах и се облякох.

— Ще ти трябват още дрехи — предположи Лираел. — Може отново да завали.

— Имам чадър — заяви Ник. После лицето му посърна. — Не — счупи се. Ще си взема палтото.

Тананикайки си, той отиде до сандъка и посегна към капака. Изненаданата Лираел отлетя тъкмо навреме и кацна върху освободеното легло.

— Бухалът и котката тръгнаха... — пееше Ник, докато вадеше бельо, панталон и едно дълго палто и ги обличаше, пропускайки ризата. — Само че в съня ми всичко е объркано... защото ти не си котка. Ти си...

— Крилато куче — довърши той и се пресегна да докосне по носа Падналото куче. Твърдостта на допира изглежда го изненада и трескавата руменина по лицето му се усили.

— Сънувам ли? — каза внезапно и се плесна по лицето. — Не, нали? Просто... полудявам.

— Не си полудял — успокой го Лираел. — Но си болен. Имаш треска.

— Да, да, така е — съгласи се раздражено Ник, докосвайки потното си чело с opakото на дланта си. — Трябва да се връщам в леглото. Така каза Хедж, преди да отиде за другата баржа.

— Не — нареди Лираел, а гласът ѝ прозвуча необичайно силно от малката човка на бухала. Новината, че Хедж го няма я увери, че трябва да се възползват от тази възможност. — Имаш нужда от свеж въздух. Куче — можеш ли да го накараш да върви? Както направи с мъжа с арбалета?

— Може би — изръмжа кучето. — Усещам, че в него действат няколко сили, а трябва да се съобразяваме дори с малък фрагмент от силата на прикования Унищожител. А това ще предупреди и мъртвите.

— Те все още теглят полусферите към езерото — каза Лираел. — Ще им отнеме известно време да стигнат дотук. Затова мисля, че е най-добре да го направиш.

— Връщам се в леглото — заяви Ник, хванал главата си с две ръце. — И колкото по-скоро се прибера у дома в Анселстиер, толкова по-добре.

— Не се връщаш в леглото — изръмжа кучето, приближавайки се към него. — Идваш на разходка!

При тези думи то излая толкова дълбоко и силно, че палатката се разтресе, а колчетата затрептяха от резонанса. Лираел усети как силата на този лай я поразява и разрошва перата ѝ. Освен това от нея се разхвърчаха искри, докато Свободната магия се бореше със символите на Хартата от променената ѝ форма.

— Следвай ме! — нареди кучето, като се извърна и излезе от палатката. Ник направи три крачки след него, но се спря на входа, стиснал брезентовата врата.

— Не, не, не мога — промърмори, а мускулите под кожата на врата и ръцете му се движеха в странни спазми. — Хедж ми каза да остана. Най-добре да остана.

Кучето излая отново, по-силно, а шумът се чу дори на фона на непрестанния грохот. Около Лираел лумна корона от искри, а

захвърлената пижама под ноктите ѝ изведнъж се подпали, принуждавайки я да излети от палатката.

Ник потръпна и се изви, когато бе поразен от силата на лая. Падна на колене и започна да изпълзява от палатката, като стенеше и викаше Хедж. Лираел кръжеше над него и гледаше на запад.

— Стани — заповяда кучето. — Върви. Следвай ме.

Ник стана, направи няколко крачки, а после застина на място. Очите му се извъртяха назад, а от отворената му уста се разнесоха струйки бял дим.

— Господарке! — извика кучето. — Фрагментът в него се пробужда! Трябва да възстановиш формата си и да го обуздаеш със звънците!

Лираел падна като камък и незабавно призова символите на Хартата, които да свалят кожата на бухала от нея. Но не и преди огромните ѝ, златисти очи да се вперят в изпъстрената със светкавици нощ до мястото, където мъртвите работеха усилено, за да преместят сребърните полусфери. Стотици мъртви ръце вече захвърляха въжетата си и се обръщаха към палатката. Миг по-късно побягнаха, а плътният звук от стотиците тракащи, изсъхнали стави, звучеше като зловец придатък към гръмотевиците. Ръцете от предните редици се биеха помежду си кой да мине пръв, привлечени от магическата примамка и обещанието за охолен живот в замяна на превземането. Живот, който да утоли вечния им глад.

Кучето излая отново, когато димът се издигна от носа на Ник, но от това нямаше почти никакъв ефект. Лираел можеше само да наблюдава как белият дим се вие, тъй като моментално попадна в бляскаво торнадо от светлина, докато кожата на Хартата се връщаше към съставните си символи.

После тя възприе обичайната си форма, протегнала ръце към Саранет и Нехима. Ала там имаше и още нещо, някакво присъствие, което гореше в Ник, изпълвайки го с вътрешна топлина, която караше дъждовните капки да цвърчат при допира до кожата му. Горещото метално зловоние на Свободната магия лъхна от него като вълна, когато един глас, който не беше гласът на Никълъс, се изтръгна от устата му, придружен от облаци бял дим.

— Как смееш... о... трябваше да предположа, че ти, натрапник такъв, и една от твоите сестри ще...

— Бързо, Лираел! — извика кучето. — Използвай Ранна и Саранет едновременно, когато излая!

— Към мен, слуги мои! — извика гласът от устата на Ник, глас, много по-силен и ужасен от всеки, който би се изтръгнал от някое човешко гърло. Той отекна дори над гръмотевиците, огласявайки долината. Чуха го всички мъртви, дори и онези, които глупаво продължаваха да се бъхтят с въжетата, и всички забързаха към него — вълна от изгнила плът, която се разля от двете страни на ямата, устремена към светлината от горящата палатка, откъдето ги призоваваше техният главен господар.

Чуха го и останалите, макар че се намираха по-далече, отколкото би могъл да достигне звукът. Хедж изруга и се извърна встрани, за да убие един злощастен кон и да го превърне в оседлано животно, което не би се страхувало да го носи. Много левги на изток, Клор се извърна от речния бряг край Дома на Абхорсен и побягна, огромна фигура от огън и мрак, която се движеше по-бързо, отколкото биха я понесли човешките крака.

Лираел пусна меча си и извади Ранна, толкова бързо, че звънецът иззвъня за кратко, а по тялото ѝ се разля вълна от умора. Китката още я болеше от срещата ѝ в смъртта, но нито болката, нито протестът на звънеца бяха достатъчни, за да я спрат. В съзнанието ѝ проблеснаха съответните страници от „Книга за мъртвите“ и ѝ показаха какво да направи. Тя го стори, сливайки нежния звук на Ранна с дълбоката сила на Саранет, а към тях се прибави и заповедния, пронизителен лай на кучето.

Звукът обгърна Ник и гласът, който излизаше от него, бе заглушен. Ала някаква бушуваща воля се бореше със заклинанието, воля, която напираше към Лираел, съпротивявайки се срещу обединените сили на звънеца и лая. След това изведнъж съпротивата секна и Ник падна на земята, а белият дим бързо се върна обратно в носа и гърлото му.

— Бързо! Бързо! Изправи го! — пришпори я кучето. — Поемете на юг и се отправете към мястото на срещата. Аз ще ги задържа тук!

— Но — Ранна и Саранет — той ще заспи — възпротиви се Лираел, като остави звънците и изправи Ник.

Беше много по-лек, отколкото очакваше, дори по-лек, отколкото изглеждаше. Явно беше напълно изтощен.

— Не, само малка част от него спи — отвърна бързо кучето. Беше прибрало крилата си и възприемаше бойните си размери. — Зашлеви го и бягайте!

Лираел се подчини, макар че се чувстваше ужасно. Плесницата опари ръката ѝ, но определено събуди Ник. Той извика, огледа се трескаво наоколо и опита да се измъкне от хватката на Лираел върху ръката си.

— Бягай! — нареди тя и го повлече, като спря за миг да вземе Нехима. — Бягай или ще те пробода с това.

Ник я погледна, погледна горящата палатка, кучето и нахлуващата орда от болни, както си мислеше, работници, а лицето му беше вцепенено от шока и изненадата. После побягна, подчинявайки се на натиска на Лираел върху ръката му, за да го принуди да поеме на юг.

Зад тях кучето стоеше на светлината на огъня, мрачна сянка, чийто ръст до раменете вече достигаше метър и половина. Символите на Хартата, които се лееха по нашийника му, светеха зловецко със своеобразните си цветове, по-наситени от червено-жълтия блясък на горящата палатка. Свободната магия пулсираше под нашийника и червените пламъци се стичаха като слюнка от устата му.

Първата група мъртви ръце го видяха и забавиха ход, защото не бяха сигурни какво е и колко опасно може да бъде.

После Падналото куче излая, а мъртвите ръце изпищяха и нададоха вой, когато бяха поразени от една сила, която познаваха и от която се бояха, прилив на Свободна магия, който ги накара да захвърлят своите разлагащи се тела... и ги принуди да се върнат в смъртта.

Ала на мястото на всеки повален връхлитаха още дванайсет, хищните им изпосталели ръце бяха готови да сграбчат и разкъсват, а счупените им, избелели в гроба зъби бяха нетърпеливи да се впият в нечия плът, била тя магическа или не.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПРИНЦ САМЕТ И ХЕДЖ

Лираел бе изминала половината път до мястото на срещата със Сам, когато Ник падна и не можа да стане. По лицето му имаше петна от треската и напрежението и не можеше да си поеме дъх. Лежеше на земята и се взираше в нея мрачно, сякаш очакваше да го екзекутира.

И вероятно така изглеждаше, даде си сметка тя, тъй като стоеше над него, вдигнала високо голия меч. Лираел прибра Нехима в ножницата и престана да се мръщи, но видя, че той е твърде болен и уморен, за да разбере, че се опитва да му вдъхне кураж.

— Изглежда ще се наложи да те нося — каза тя, а в гласа ѝ се долавяше едновременно умора и отчаяние. Той не беше никак тежък, но до потока имаше поне половин миля. А тя не знаеше колко дълго онзи къс от Унищожителя ще остане подчинен, или каквото и да беше онова вътре в него.

— Защо... защо го правиш? — изрече дрезгаво Ник, когато тя го метна на раменете си. — Знаеш, че експериментът ще продължи и без мен.

Лираел беше обучена как се прави пожарникарска хватка в Голямата библиотека на Клеър, но не я бе практикувала от няколко години. Не и откакто се беше подпалила незаконната спиртоварна на Кемеру, докато тя беше дежурна в библиотечарската пожарна команда. Беше доволна, че не е забравила техниката и че Ник е много по-лек от Кемеру. А и сравнението не беше уместно, защото Кемеру бе настояла да я изнесат с любимите ѝ книги.

— Твоят приятел Сам ще ти обясни — изрече задъхано Лираел. Все още чуваше как кучето лае някъде зад нея, което беше добре, но трудно можеше да види накъде отива на меката предизгревна светлина, която не беше достатъчно силна дори за да хвърли сянка. Беше ѝ много по-лесно да прекоси долината като бухал.

— Сам? — попита Ник. — Какво общо има с това Сам?

— Ще ти обясни — каза лаконично Лираел, за да пести дъха си. Погледна нагоре, опитвайки се отново да определи местоположението

си по Уалус. Но все още бяха твърде близо до ямата и виждаше само буреносни облаци и светкавици. Поне беше спряло да вали и естествените облаци постепенно се разсейваха.

Лираел продължи да върви, но с растящото подозрение, че по някакъв начин се е отклонила от пътя и вече не се движи в правилната посока. Трябваше да внимава повече, докато летеше, помисли си, когато всичко под нея бе подредено в пъстра плетеница.

— Хедж ще ме спаси — прошепна немощно Ник, а гласът му беше дрезгав и странен, особено след като идваше някъде откъм катарамата на колана ѝ, защото Лираел го бе метнала на гръб.

Тя не му обърна внимание. Вече не чуваше кучето, а почвата под краката ѝ ставаше мочурлива, което не беше редно. Ала пред тях имаше някаква тъмна купчина. Може би храсти. Навярно бяха онези около потока, където чакаше Сам.

Лираел забърза напред, а от допълнителната тежест на Ник краката ѝ затъваха по-надълбоко в блатистата земя. Успя да види какво има отпред, след като вече беше достатъчно близо, а от изгряващото слънце струеше повече светлина. Беше тръстика, а не храсти. Висок папур с цъфнали червени цветове, папурът, дал името на Червеното езеро, заради червения полен, който оцветяваше бреговете му в ярко алено.

Лираел разбра, че напълно е объркала пътя. Незнайно как беше завила на запад. Сега се намираще на брега на езерото и гарваните-убийци скоро щяха да я открият. Освен ако не успееш да я видят, помисли си тя. Повдигна Ник по-високо и се приведе още малко, за да балансира товара. Той изохка от болка, но Лираел не му обърна внимание и навлезе в тръстиките.

Не след дълго тинята бе заменена от вода, която достигаше до пицялите ѝ. Тръстиките се сгъстяваха, а разцъфналите им върхове се извисяваха над нея. Но имаше една тясна пътека, където те бяха повалени и позволяваха да се мине през тях. Лираел пое по нея, криволичейки все по-надълбоко из обраслото с тръстики блато.

Сам изтръгна още един символ от безспирния поток на Хартата и го насочи към стрелата, която държеше на коленете си, наблюдавайки как се разстила като олио върху острата стомана на главата ѝ. Това

беше последният символ за тази. Вече беше прибавил символи за точност и сила в дръжката ѝ, символи за летеж и късмет в перата и символи за разкриване и пропъждане в главата ѝ.

Това беше последната стрела от двайсетте, до една омагьосани да служат като особено полезни оръжия поне срещу нисшите мъртви. На Сам му бяха нужни два часа да омагьоса всичките и беше малко уморен. Не си даваше сметка, че това би отнело на повечето магове на Хартата почти цял ден. Прилагането на магия върху неодушевени предмети винаги му се беше удавало.

Той вършеше работата си, седнал върху сухия край на един полупотопен дънер, който стърчеше от потока. Според Сам потокът беше подходящ, защото бе широк поне петнайсет метра, много дълбок и бърз. Можеше да бъде прекосен по дънера с подскачане върху няколко големи камъка, но Сам не мислеше, че мъртвите биха го направили.

Той постави довършената стрела обратно в колчана, пъхнат в раницата на Лираел, и я преметна на гръб. Собствената му раница стоеше изправена на брега на потока, а Мовет спеше върху нея. Всъщност вече не беше така, забеляза Сам, когато се наведе да я види по-ясно на предизгревната светлина. Кръпката върху капака беше изчезнала съвсем и в горния джоб нямаше и следа от котката.

Сам се огледа предпазливо, но не видя нищо да мърда, а и светлината не беше достатъчно силна, за да забележи нещо, което да се спотайва или крие. Нито пък чу нещо подозрително — само ромоленето на потока и далечния тътен на бурята около ямата.

Мовет никога не се беше измъквал по този начин, а доверието на Сам към малката бяла котка бе намаляло още повече, отколкото преди техните преживявания в странните тунели под Къщата. Той бавно измъкна лъка на Лираел от калъфа му и зареди една стрела. Мечът му беше до него, но с настъпването на изгрева имаше светлина само колкото да стреля наблизко с изгледи за някаква точност. Поне до другата страна на потока, който Сам нямаше намерение да прекосява.

Нещо помръдна на отсрещния бряг. Някаква дребна бяла фигура, която се промъкваше край водата. Може би беше Мовет, помисли си Сам. Може би.

Фигурата се приближи и пръстите му помръднаха върху тетивата.

— Мовет? — прошепна той, а нервите му бяха опънати като лъка.

— Естествено, че съм аз, глупако! — отвърна бялата фигура, подскачайки пъргаво от камък на камък, а след това върху дънера. — Пести си стрелите — ще ти трябват. Близо двеста мъртви ръце пътуват насам!

— Моля! — възкликна Сам. — Ами Лираел и Ник? Добре ли са?

— Нямам представа — отвърна спокойно Мовет. — Отидох да видя какво става, когато нашият приятел кучето се разлая. То идва насам — преследвано по петите, — но не можах да видя Лираел или твоя немирнен другар. О — струва ми се, че това е Противното куче.

Думите на Мовет бяха последвани от оглушителен плясък, когато кучето внезапно се появи на отсрещния бряг и се хвърли в потока, запращайки огромни водни пръски във всички посоки, но най-вече върху котката.

След това кучето се озова до тях и се изтръска толкова енергично, че се наложи Сам да премести лъка си.

— Бързо — изрече то задъхано. — Трябва да се махнем оттук! Да останем от тази страна и да поемем надолу по течението!

Едва-що изрекло тези думи, кучето отново побягна, подскачайки с лекота край потока. Сам скочи от дънера, спусна се към раницата си, взе я и се запрепъва след кучето, а от устата му се сипеха въпроси, докато бягаше. Метнал раницата на Лираел на гръб, с лъка и стрелата в едната ръка и собствената си раница в другата, той се бе концентрирал почти изцяло върху това да не падне в потока.

— Лираел... и Ник? Какво... не можем ли да спрем... трябва да оправим цялата тази...

— Лираел влезе в тръстиката, но внезапно се появи некромантът и аз не можех да я последвам, без да го заведа при нея — каза кучето, извъръщайки глава, докато бягаше. — Затова не можем да чакаме!

Сам също погледна назад и незабавно се препъна в раницата си, като изпусна лъка и стрелата. Докато се изправяше, залитайки, той видя как една стена от мъртви ръце се накланя и спира от другата страна на потока, близо до потъналия дънер. Бяха стотици, огромна черна грамада от гърчещи се фигури, които веднага започнаха да вървят успоредно с кучето по отсрещния бряг.

Сред тези мъртви ръце се открояваше една фигура. Мъж, обвит в червен огън, яхнал кон, който беше почти скелет, макар че по врата и гърба му все още висеше по малко кожа.

Хедж. Сам усети присъствието му като смразяващ прилив на студена вода и изпита остра болка в китките. Хедж викаше нещо — може би заклинание, — ала Сам не го чу, защото се мъчеше да вземе лъка и да постави друга стрела. Все още беше доста тъмно и разстоянието беше голямо, помисли си той, но не беше твърде далече, за да отправи сполучлив изстрел в спокойствието преди изгрева.

Светкавично бързо той зареди една стрела и опъна лъка. За миг цялата му концентрация беше протегната между него и фигурата от огън и мрак.

После отпусна тетивата и омагьосаната стрела изхвърча като синя искра. Сам я наблюдаваше, изпълнен с надежда, докато тя се носеше точно според желанието му и порази некрманта с ослепителен бял огън на фона на червения. Хедж падна от мършавия кон, който се изправи на задните си крака, а после се втурна напред и стъпка няколко редици от мъртви ръце, за да се хвърли във водата сред взрив от бели искри и пискливи викове. Инстинктът го беше научил как да се освободи и да умре окончателно.

— Това ще го ядоса — каза Мовет някъде в краката на Сам.

Внезапната надежда на Сам угасна, когато видя как Хедж стана, измъкна стрелата от гърлото си и я захвърли на земята.

— Недей да хабиш още една за него — каза кучето. — Той не може да бъде убит със стрела, с каквито и заклинания да е покрита.

Сам кимна мрачно, захвърли лъка и извади меча си. Макар че потокът би могъл да задържи мъртвите ръце, той знаеше, че няма да спре Хедж.

Хедж също извади меча си и пое напред, а неговите мъртви ръце се отдръпнаха, за да му сторят път. На брега на потока некрмантът се усмихна широко и около зъбите му лумна червен огън. Стъпи с един крак във водата — и отново се усмихна, когато тя се превърна в пара.

— Върви да помогнеш на Лираел — нареди Сам на кучето. — Аз ще задържа Хедж, доколкото мога. Мовет — ще ми помогнеш ли?

Мовет не отговори, а и не се виждаше никъде.

— Успех — каза кучето. После хукна по брега на запад.

Сам си пое дълбоко въздух и се приведе в отбранителна поза. Най-големият му страх се бе сбъднал по ужасяващ начин. Беше отново сам срещу Хедж.

Той посегна към Хартата, за да се успокои, а и да бъде готов да направи заклинание. Дишането му се нормализира, когато усети познатия прилив около себе си и почти несъзнателно започна да измъква символи, тихо прошепвайки имената им, докато падаха в разтворената му длан.

Хедж направи още една крачка. Сега беше обвит в пара и почти напълно скрит, а потокът бълбукаше и се размътваше и нагоре, и надолу по течението. Обзет от страх, Сам разбра, че некромантът всъщност пресушава потока. Под него вече имаше значително по-малко вода, дъното му се виждаше и мъртвите ръце се размърдаха.

Нямаше да се наложи Хедж да се бие с него, помисли си Сам. Трябваше само да стои в потока, а неговите мъртви ръце щяха да го прекосят и да довършат принца. Макар че панфлейтите бяха у него, той не знаеше как точно да ги използва, а и мъртвите ръце просто бяха прекалено много.

Можеше да направи само едно. Трябваше да нападне Хедж в потока и да го убие преди ръцете да са го прекосили. Ако успее да го убие, каза един заядлив глас някъде дълбоко в съзнанието му. Няма ли да е по-добре да избягаш? Избягай, преди отново да обгориш, а духът ти да бъде изтръгнат от плътта и отнет от некроманта...

Сам отхвърли тази мисъл, запращайки заядливия глас толкова надалече в дълбините на съзнанието си, че той се превърна просто в безсмислен писък. После остави символите на Хартата, които вече държеше в ръката си, да паднат в нищото, отново посегна към нея и измъкна съвсем нова поредица. Докато ги призоваваше, Сам бързо начерта с пръст символите върху краката си. Символи за защита, за отражение и отблъскване. Те се сляха и заблестяха там, обвивайки краката му с броня от магия на Хартата, която щеше да устои на парата и бушуващата вода.

Погледна надолу само за десет или петнайсет секунди. Ала щом вдигна очи, Хедж го нямаше. Парата се разсейваше и водата отново течеше. Мъртвите ръце му обръщаха гръб и тромаво се отдалечаваха, а земята след тях беше разровена и осеяна с късове гниеща плът и натрошени кости.

— Или ти е писано да умреш по друг начин, принце — отбеляза Мовет, който се бе появил в краката на Сам като новоизникнало растение, — или просто Хедж си е намерил по-важна работа.

— Къде беше? — попита Сам. Чувстваше се необичайно потиснат. Беше се подготвил да се хвърли в потока и да се бори докрай, а сега изведнъж отново се озова насред тихата утрин. Слънцето беше изгряло, а птиците бяха подели песните си. Но само от неговата страна на потока, забеляза Сам.

— Криех се, както би постъпил всеки здравомислещ човек, когато се озове срещу толкова силен некромант като Хедж — отвърна Мовет.

— Нима е толкова силен? — попита Сам. — Сигурно си попадал на много некроманти, докато си служил на майка ми и останалите Абхорсен.

— Те не бяха подкрепяни от Унищожителя — каза Мовет. — Трябва да кажа, че съм впечатлен от неговите способности, макар че е пленен. Това трябва да послужи за урок на всички нас, че макар и уловен в къс сребрист метал...

— Според теб къде отиде Хедж? — прекъсна го Сам, който всъщност не го слушаше.

— При онези метални късове, разбира се — прозя се Мовет. — Или след Лираел. Струва ми се, че е време да подремна.

Мовет отново се прозя, а после изскимтя изненадано, когато Сам го сграбчи и го разтърси, принуждавайки Ранна да извъни върху нашияника му.

— Трябва да проследиш кучето! Трябва да отидем да помогнем на Лираел!

— Това не е начинът да ме помолиш — прозя се отново Мовет, когато и двамата бяха залети от приспивни вълни. Изведнъж Сам осъзна, че седи, а земята му се струваше много удобна. Трябваше само да легне и да подложи ръце под главата си...

— Не! Не! — възпротиви се той. С мъка се изправи на крака, гмурна се в потока и потопи лицето си във водата.

Когато излезе, Мовет беше отново в раницата. Спеше дълбоко, а по дребната му муцунка бе изписана дяволита усмивка.

Сам се втренчи в него и прокара ръце през мократа си коса. Кучето беше побягнало надолу по течението. Какво беше казало?

„Лираел влезе в тръстиката.“

И ако Сам последваше потока до Червеното езеро, имаше голяма вероятност да я открие. Или някаква следа от нея или кучето. Или Мовет щеше да се събуди.

Или Хедж да се върне...

Сам не искаше просто да си стои там. Лираел сигурно се нуждаеше от помощта му. Може би и Никълъс се нуждаеше от помощта му. Трябваше да ги открие. Може би заедно щяха да оцелеят достатъчно дълго, за да направят нещо с онзи Унищожител, затворен в сребърните полусфери. Ако останеха сами, щяха да бъдат обречени на провал.

Той прибра лъка на Лираел и захвърлената стрела. После уравни двете раници, използвайки само по една каишка на всяко рамо, увери се, че Мовет няма да изпадне, макар да го заслужаваше, и пое на запад, докато потокът бълбукаше край него.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ПОД ПРИКРИТИЕТО НА ТРЪСТИКАТА

Лираел беше почти сигурна, че ще намери тръстикова лодка, защото Клеър бяха видели двамата с Никълъс в нея на Червеното езеро. Въпреки това тя изпита огромно облекчение, когато се препъна в странния съд, защото водата вече достигаше доста над бедрата ѝ. Ако беше станала по-дълбока, щеше да се наложи да се върне, или да рискува да удави Ник, защото не можеше да го носи по друг начин, освен с пожарникарската хватка, при която главата му оставаше на половин метър под нейната.

Тя внимателно го положи в центъра на подобната на кану лодка и побърза да сграбчи двата края, когато се наклони. Дължината на лодката надвишаваше почти двойно нейния ръст, но беше много тясна, освен по средата — така че щеше да има място, точно колкото за тях двамата.

Ник беше в полусъзнание, но се окопоти, докато седяха мълчаливо в лодката, а Лираел обмисляше възможностите. Тръстиката беше надвиснала над тях, образувайки таен навес, а малките водни птици надаваха жални викове наоколо и от време на време се чуваше плясък, когато някоя от тях се гмуркаше да се нагости с риба.

Лираел седеше с меч в скута и ръка върху пояса със звънци и се слушваше. Блатните птички щяха да чуруликат весело и да ловят риба, а после изведнъж щяха да замлъкнат и да се скрият по-навътре в тръстиката. Лираел го знаеше, защото ниско над главите им летяха гарвани-убийци. Усещаше хладния дух, който ги изпълваше, следвайки всеотдайно заповедите на своя господар некромант. Търсеха нея.

Лодката беше съвсем същата, както я бяха видели Клеър, но Лираел изпита някакво ново и странно безпокойство, докато седеше в нея и се поклащаше. Дотук се простираше видението на Клеър. Те я бяха видели тук с Никълъс, но нищо повече, и не бяха видели какъв е Никълъс. Дали зрението им беше ограничено, защото това беше краят? Дали Хедж щеше да се появи сред тръстиките? Или пък Унищожителя щеше да изникне откъм крехкия млад мъж срещу нея?

— Какво чакаш? — попита внезапно Ник, разкривайки, че е много по-възстановен, отколкото тя си мислеше. Лираел подскочи, когато той проговори и разлюля лодката още по-силно. Гласът на Ник беше силен и прозвуча странно в притихналите тръстики.

— Тихо! — нареди Лираел със строг шепот.

— Или какво? — попита Ник с перчене. Ала говореше по-тихо, а погледът му попадна върху меча.

Изминаха няколко секунди и Лираел каза:

— Чакаме да стане пладне, когато слънцето е най-ярко, а мъртвите са слаби. Тогава ще поемем по брега и да се надяваме, че ще успеем да стигнем до мястото на срещата, където ще бъде твоят приятел Самет.

— Мъртвите — каза Ник с надменна усмивка. — Предполагам, че това са някакви местни духове, които трябва да бъдат усмирени? А и преди спомена Сам. Какво общо има той с това? Да не би да си отвлякла и него?

— Мъртвите... са наистина мъртви — отвърна Лираел намръщено. Сам бе споменал, че Ник не разбира, и дори не се опитва да разбере Старото кралство, но подобна заслепеност за истината едва ли беше естествена. — Те работят в твоята яма. Мъртвите ръце на Хедж. И, не, двамата със Сам действат заедно, за да те спасим. Очевидно не разбираш опасността.

— Не ми казвай, че Сам се е поддал на всички тези суеверия — каза Ник. — Мъртвите, както ги наричаш, са просто едни клетки нещастници, болни от нещо като проказа. И вместо да ме спасиш, ти ме откъсна от важен научен експеримент.

— Ти ме видя като бухал — каза Лираел, любопитна да разбере точно колко е тесногръд. — С крилатото куче.

— Хипноза... или халюцинации — отвърна Ник. — Както виждаш, не съм добре. А това е още една причина, поради която не бива да бъда в тази... тази разнебитена лодка.

— Странно — каза замислено Лираел. — Навярно онова същество вътре в теб е ограничило съзнанието ти. Питам се с каква цел.

Ник не отговори, но извъртя очи достатъчно красноречиво, видимо пренебрегвайки онова, което Лираел имаше да каже.

— Ако искаш да знаеш, Хедж ще ме спаси — каза той. — Той е много изобретателен и държи да спази срока, съвсем като мен. Така че, каквато и откачена идея да си си втъпила, трябва да се откажеш от нея и да си идеш у дома. Всъщност сигурен съм, че ще получиш някакво възнаграждение, ако ме върнеш.

— Възнаграждение? — изсмя се Лираел, но с огорчение. — Ужасна смърт и вечно робство? Това е „наградата“ за всеки жив, доближил Хедж. Но кажи ми — за какво става дума в този твой „експеримент“?

— Ще ме пуснеш ли, ако ти кажа? — попита Ник. — Не че е строга тайна. Все пак няма да я публикуваш в анселстиерските научни списания, нали?

Лираел не отговори на нито един от въпросите. Просто се взираше в него и чакаше да проговори. В началото той отвърна на погледа ѝ, после не издържа и отместа очи. Имаше нещо смуцаващо в очите ѝ. Някаква упоритост, която никога не бе виждал у младите жени, които познаваше от дебютантските партита в Корвиър. Отчасти това го накара да проговори, а също и желанието му да я впечатли със своите знания и интелект.

— Полусферите са изградени от непознат досега метал, за който допускам, че притежава почти неограничени възможности да абсорбира електрическа енергия, която впоследствие да бъде отделена — каза той, склупвайки пръсти. — Освен това създават нещо като йонизирано поле, което привлича гръмотевичните бури, а те от своя страна пораждаат светкавици, които биват привлечени от метала. За жалост, това йонизирано поле възпрепятства обработването му, тъй като стоманените или железни инструменти не могат да го доближат.

Аз възнамерявам да обединя полусферите в Инкубатор за светкавици, който в този момент се изгражда от един мой доверен колега в Анселстиер. Инкубаторът за светкавици ще се състои от хиляда свързани гръмоотвода, които ще привличат цялата електрическа сила на една буря — вместо само на няколко светкавици — и ще я захранват в полусферите. Тази енергия ще се... тъъ... поляризира отново... или ще демагнетизира... двете полусфери, за да могат да се съединят. Това е крайната цел. Те трябва да се съединят, разбираш ли. Това е изключително важно!

При последната дума той се отпусна назад, а дъхът му излизаше на пресекулки.

— Откъде знаеш? — попита Лираел. Всичко това й звучеше като празните приказки, използвани от лъжепророците и маговете шарлатани, целящи да убедят преди всичко себе си.

— Просто знам — прошепна Ник. — Аз съм учен. Когато полусферите попаднат в Анселстиер, ще мога да докажа теориите си с подходящите инструменти и съответната помощ.

— Защо полусферите трябва да се съединят? — попита Лираел. Това й се струваше най-неубедителната част от неговата теория, и най-опасната, защото съединяването на полусферите би придало цялост на онова, което беше затворено в тях. Но едва когато зададе този въпрос, осъзна, че има и по-важен.

— Налага се — отвърна Ник, а по лицето му бе изписано недвусмислено недоумение. Явно изобщо не можеше да разсъждава логично за това. — Би трябвало да е очевидно.

— Да, разбира се — каза Лираел утешително. — Но се питам как ще пренесеш полусферите в Анселстиер. И къде точно е твоят Инкубатор за светкавици? Сигурно е трудно да създадеш нещо подобно. Имам предвид, че ще заеме ужасно много място.

— О, не е толкова трудно, колкото ти се струва — каза Ник. Изглежда изпита облекчение, че се отдалечават от темата за съединяването на полусферите. — Ще пренесем метала до морето с баржи, а после ще следваме брега на юг. Очевидно по принцип водите са твърде бурни, а времето е прекалено мъгливо, за да се движим непрекъснато по море. Ще ги свалим на брега северно от Стената, ще ги пренесем през нея, а после остават само десет-дванайсет мили до Форуин Мил, където се изгражда моят Инкубатор за светкавици. Когато пристигнем, тъкмо ще е готов, ако всичко е наред.

— Но... — каза Лираел, — как ще ги прехвърлите през Стената? Тя е бариера за мъртвите и всякакви подобни същества. Няма да успеете да пренесете полусферите отвъд Стената.

— Глупости! — възкликна Ник. — Ти си същият тежък случай като Хедж. Само че той поне е готов да опита, ако му позволя най-напред да изрече някакви безсмислици.

— О — каза Лираел. Очевидно Хедж — или най-вероятно неговият върховен господар — беше намерил начин да пренесе

полусферите през Стената. Бездруго това беше напразна надежда, защото Лираел знаеше, че Хедж я е прекосявал неведнъж, а Керигор и неговата армия също бяха минали през нея преди години. Просто се надяваше, че ще възпрепятства полусферите.

— Няма ли... тъъ... няма ли да имате проблеми с властите в Анселстиер? — попита обнадеждено Лираел. Сам ѝ беше разказал за Границата, която бяха издигнали анселстиерците, за да попречат на когото и да било да влезе в страната им от север. Нямаше представа какво би могла да направи, ако полусферите бъдат изнесени от Старото кралство.

— Не — отвърна Ник. — Хедж твърди, че няма да има никакви проблеми, с които да не успее да се справи, но ми се струва, че навремето е бил нещо като контрабандист и използва доста нетрадиционни методи. Предпочитам да работя съгласно закона, затова разполагам с всички обичайни митнически разрешителни, лицензи и така нататък. Макар че признавам, че не важат за предмети от Старото кралство, тъй като то не съществува официално, затова няма формуляри. Освен това имам писмо от чичо ми, което ми дава разрешение да внеса всичко необходимо за моя експеримент.

— Чичо ти?

— Той е главен министър — отвърна гордо Ник. — Тази година стават седемнайсет години, откакто заема този пост — с тригодишно прекъсване по средата, когато онези от умерената реформа бяха на власт. Най-успешният главен министър, който страната някога е имала, макар че в момента има проблеми, разбира се, с континенталните войни и всички онези бежанци, прииждащи от юг. Все пак не мисля, че Королени и неговата съмнителна шайка ще съберат достатъчно гласове, за да го свалят от поста. Той е най-големият брат на майка ми и е много добър човек. Винаги с радост помага на заслужилия си племенник.

— Тези документи сигурно са изгорели в палатката ти — предположи Лираел, открила нова надежда.

— Не — каза Ник. — Отново благодарение на Хедж. Той ми предложи да ги оставя при човека, който ще ни посрещне от другия край на Стената. Каза, че ще изгният, което е съвсем вярно, като се върна назад. А сега ще ме пуснеш ли?

— Не — отвърна Лираел. — В момента те спасявам, независимо дали това ти харесва.

— В такъв случай няма да ти кажа повече — заяви раздражено Ник. Отново легна долу, шумолейки в тръстиката.

Лираел го гледаше, а мислите бушуваха в главата ѝ. Надяваше се, че Елимер е получила съобщението на Сам и в този момент навярно към тях пътуваше въоръжен гвардейски отряд, за да ги спаси. Вероятно Сабриел и Тъчстоун също се бяха втурнали на север от Корвиър. Може би дори се канеха да прекосят Стената.

Ала всички те щяха да поемат към Едж, докато полусферите, побрели плененото същество, се измъкват към Анселстиер, където древният дух на разрухата щеше да излезе на свобода, избавил се от намесата на единствените хора, които осъзнаваха опасността.

Тя си даде сметка, че и Ник я наблюдава, докато тези мисли вдигаха врява в главата ѝ. Но не с недоумение или враждебност. Просто я гледаше, привел глава встрани и притворил наполовина едното си око.

— Извини ме — каза той. — Просто се питах как си се запознала със Сам. Да не би да си... хм... принцеса? Но ми се струва, че трябва да знам, ако си негова годеница или нещо подобно. Да... ааа... поднеса поздравленията си, така да се каже. Аз дори не знам името ти.

— Лираел — отвърна тя лаконично. — Леля съм на Сам. Аз съм Аб... е, да кажем, че работя с майката на Сам, а също... бях... втори помощник-библиотекар и Дъщеря на Клеър, макар че не очаквам да знаеш какво означават тези титли. И аз самата никак не съм сигурна в момента.

— Негова леля! — възкликна Ник, а лицето му пламна по-скоро от смущение, отколкото от треската. — Как е възможно — тоест, нямах представа. Извинете, госпожо.

— И съм... много по-възрастна, отколкото изглеждам — добави Лираел. — Ако това се канеше да попиташ.

Самата тя беше леко смутена, макар че не разбираше защо. Все още не знаеше как да говори за майка си. В известен смисъл сега беше по-болезнено да мисли за нея, след като знаеше за баща си и начина, по който е била зачената. Някой ден, помисли си, щеше да разбере какво точно се е случило с Ариел и защо е решила да замине.

— Не бих и помислил — отвърна Ник. — Знаеш ли, звучи глупаво, но тук се чувствам много по-добре от седмици насам. Никога не бих допуснал, че едно бласто може да е толкова тонизиращо. Днес дори не съм припадал.

— Припадна веднъж — каза Лираел. — Когато те взехме от палатката.

— Така ли? — попита Ник. — Колко неприятно. Изглежда доста припадам. За щастие се случва тогава, когато Хедж е наблизо, за да ме улови.

— Можеш ли да разбереш кога ще припаднеш? — попита Лираел. Не беше забравила предупреждението на кучето за периода, през който фрагментът ще бъде в покой, и беше почти сигурна, че няма да може отново да го обуздае сама.

— Обикновено — каза Ник. — Най-напред ми се повдига и зрението ми става особено — всичко почервенява. А и нещо става и с обонянието ми и усещам как нещо гори, сякаш някой електромотор се е подпалил. Но сега наистина се чувствам много по-добре. Може би треската е преминала.

— Това не е треска — изрече уморено Лираел. — Макар че се надявам да е по-добре, заради двамата ни. А сега стой неподвижно — ще придвижва лодката малко по-нататък. Ще останем в тръстиката, но искам да видя какво става на езерото. И те моля да пазиш тишина.

— Добре — каза Ник. — Нямам кой знае какъв избор, нали?

Лираел за малко да се извини, но се въздържа. Наистина ѝ беше жал за Ник. Той не беше виновен, че е бил избран да въплъти някакъв древен зъл дух. Дори донякъде се чувстваше като негова майка. Някой трябваше да го завива в леглото и да му дава чай от върбова кора. Тази идея я накара да се замисли разсеяно как би изглеждал той, ако беше здрав. Може би беше доста красив, помисли си Лираел, а после веднага пропъди това хрумване. Макар и неволно, той си оставаше враг.

Тръстиковата лодка беше лека, но въпреки това беше трудно да гребете сама. Особено след като се налагаше да следи и Никълъс да не създава проблеми. Ала той изглеждаше доволен да лежи на високия нос на лодката. Лираел забеляза, че я гледа скришом, но не се опита да избяга или извика.

След близо два̀сет минути усилено гребане, тръстиките започнаха да оредяват, червената вода избледня до розово, а Лираел виждаше тинестото езерно дъно. Слънцето беше изгряло напълно, така че тя рискува да изтика лодката до самия край на тръстиковото блато, за да може да вижда езерото, но да остане скрита.

Главите им все още бяха покрити заради начина, по който тръстиките се преплитаха. Въпреки това Лираел с облекчение установи, че не долавя присъствието на гарвани-убийци наоколо. Навярно защото зад обраслите с тръстика брегове имаше силно течение, примесено с яркото утринно слънце.

Макар че птиците не се виждаха, нещо се движеше по повърхността на езерото. Сърцето на Лираел подскочи за миг, когато реши, че може би е Сам, или някой гвардейски отряд. После разбра какво е, тъкмо когато Ник проговори.

— Виж, моите баржи! — извика той, като се изправи и размаха ръце. — Хедж трябва да е намерил другата и вече я е натоварил!

— Тихо! — просъска Лираел и се пресегна да го свали долу.

Той не се възпротиви, но изведнъж се намръщи и се хвана за гърдите.

— Струва ми се... че прибързах с...

— Не му се давай! — прекъсна го настоятелно Лираел. — Ник, трябва да се пребориш с него!

— Ще опитам... — поде Ник, но не довърши мисълта си, а главата му клюмна назад и тупна глухо върху тръстиката. Очите му се облешиха и Лираел видя как от носа и устата му започна да се процежда тънка струя дим.

Тя го зашлеви силно през лицето.

— Бори се! Ти си Никълъс Сейър! Кажи ми кой си!

Очите на Ник се извъртяха, макар че от носа му продължаваше да струи дим.

— Аз съм... Никълъс Джон Андрю Сейър — прошепна той. — Аз съм... Никълъс... Никълъс...

— Да! — подкрепи го Лираел. Остави меча си встрани и хвана ръцете му, потръпвайки, когато усети Свободната магия, която течеше в кръвта под студената му кожа. — Кажи ми нещо повече за себе си, Никълъс Джон Андрю Сейър! Къде си роден?

— Роден съм в Амбърн, в семейното жилище — прошепна Ник. Гласът му се усили и димът се разреде. — В билиардната зала. Не, шегувам се. Мама би ме убила за това. Роден съм, както подобава за един Сейър, в присъствието на лекар и акушерки. Точно две акушерки и местният лекар...

Ник затвори очи, а Лираел стисна по-силно ръцете му.

— Каж ми... нещо! — настоя тя.

— Относителното тегло на орбитите, потопен в живак е... не зная колко е... Снегът в Коровия се ограничава до Южните Алпи, а основните проходи са Крискат, Йорсчи и Корбук... Обикновенният синьоопашат дъждосвирец снася дващсет и шест яйца през своя петдесет и четири годишен живот... Над сто хиляди южняци са пристигнали нелегално през последната година... Шоколадовото дърво е изобретено от...

Той млъкна внезапно, пое дълбоко въздух и отвори очи. Лираел продължи да държи ръцете му известно време, но когато не забеляза следи от дим или нещо странно в погледа му, ги пусна и отново взе мечата си, като опря острието върху бедрата си.

— В беда съм, нали? — каза Ник. Гласът му трепереше. Той сведе очи към дъното на лодката, криейки лицето си, докато поемаше равномерно глътки въздух.

— Да — отвърна Лираел. — Но Самет и аз, а и... нашите приятели... ще направим всичко възможно, за да те спасим.

— Но не мислиш, че ще успеете — изрече тихо Никълъс. — Това... нещо... в мен. Какво е?

— Не зная — отвърна Лираел. — Но е част от някакво голямо и древно зло, а ти му помагаш да се освободи. Да сее разруха.

Ник кимна бавно. После вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— То е като сън — изрече просто. — През по-голямата част от времето не знам дали съм буден, или не. Не помня нищо от единия миг до другия. Не мога да мисля за нищо, освен за полу...

Той млъкна. В очите му проблесна страх и посегна към Лираел. Тя хвана лявата му ръка, но продължи да държи мечата си. Ако съществува в него вземеш надмощие и не пожелаеше да я пусне, тя знаеше, че ще се наложи да се освободи.

— Няма нищо, няма нищо, няма нищо — повтаряше си Ник, олюлявайки се напред-назад, докато говореше. — Всичко е под

контрол. Кажы ми, какво трябва да направя.

— Продължавай да се бориш — нареди Лираел, но не знаеше какво повече да му каже. — Ако не успеем да те опазим, когато настъпи моментът, трябва да дадеш всичко от себе си, за да спреш... за да го спреш. Обещай ми, че ще го направиш!

— Обещавам — простена Ник през зъби. — Това е думата на Сейър. Ще го спра! Да! Моля те, говори ми, Лираел. Трябва да мисля за нещо друго. Кажы ми... кажы ми... къде си родена?

— В Глетчера на Клеър — отвърна нервно Лираел. Хватката на Ник се усилваше и това не й харесваше. — В родилното отделение на болницата. Въпреки че някои Клеър раждат децата си в собствените си стаи, повечето от нас... от тях... го правят в родилното отделение, защото всички са там и е по-оживено и забавно.

— Родителите ти — простена Ник. Потрепери и заговори много бързо. — Разкажи ми за тях. Аз няма какво да разкажа за моите. Баща ми е слаб политик, макар че е много ентузиазизиран. По-големият му брат е преуспял. Мама ходи на партита и прекалява с алкохола. Как така си леля на Самет? Не разбирам как е възможно да си сестра на Тъчстоун или на Сабриел. Познавам ги. Много по-възрастни са от теб. Стари са. Сигурно са поне на четиридесет... Говори ми, моля те, говори ми...

— Аз съм сестра на Сабриел — каза Лираел, макар че думите прозвучаха странно от устата й. — Сестра на Сабриел. Но не от една и съща майка. Нейният... моят баща е бил... хм... с майка ми само за кратко, преди да умре. Доскоро дори не знаех кой е. Майка ми... майка ми замина, когато бях на пет. Затова не знаех, че баща ми е Абхорсен... О, не!

— Абхорсен! — извика Ник. Тялото му се сгърчи конвулсивно и Лираел усети как кожата му внезапно стана още по-студена. Тя бързо изтръгна ръката си и се отдръпна колкото е възможно по-далече, проклинайки се, задето е изрекла „Абхорсен“ на глас, когато Никълс вече беше на път да изгуби контрол. Естествено, че това щеше да задейства Свободната магия в него.

От носа и устата на Ник започна да струи бял дим. Изпод езика му се разхвърчаха бели искри, когато отчаяно се опита да проговори. Помръдна уста, но от нея излезе само дим, и на Лираел й беше нужно известно време да разбере какво се опитва да каже.

— Спри!
Или пък:
— Върви!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

УНИЩОЖИТЕЛЯТ В НИКЪЛЪС

За миг Лираел бе обзета от нерешителност, неспособна да прецени дали просто да скочи зад борда и да избяга, или да посегне към звънците. После пристъпи към действие и измъкна Ранна и Саранет, което се оказа трудна операция, докато седеше с меч на бедрата.

Ник още не беше помръднал, но белият дим се стелеше на бавни и методични струи, простиращи се в различни посоки, които сякаш живееха свой живот. С тях се носеше и противната миризма на Свободната магия, която опари носа на Лираел, а гърлото ѝ се изпълни със стомашен сок.

Тя не изчака да види повече, а звънна едновременно със звънците, съсредоточавайки волята си в строга команда, насочена към фигурата пред нея и носещия се дим.

Спи, помисли си Лираел, а цялото ѝ тяло беше напрегнато от усилието да концентрира силата на двата звънца. Долавяше приспивната песен на Ранна и принудителния звън на Саранет, които отекваха силно из водата. Двамата заедно обгърнаха Никълъс с магия и звук, пращайки духа на Свободната магия вътре в него обратно в паразитния му сън.

Или пък не, разбра Лираел, когато белият дим само се отдръпна, а звънците пламнаха от странна червена топлина и гласовете им изгубиха своята височина и чистота. После Ник седна, с все още извърнати и невиждащи очи, а Унищожителя заговори през устата му.

Думите му поразиха Лираел с физическа сила — изведнъж тя пламна до мозъка на костите си, а ушите ѝ бяха пронизани от внезапна, остра болка.

— Глупачка! Силите ти са толкова незначителни, за да се мериш с мен! Почти ми е жал, че Саранет и Ранна продължават да живеят само в теб и твоите дрънкулки. Не мърдай!

Последните две думи бяха изречени с такава мощ, че Лираел изпищя от внезапната болка. Ала викът ѝ се превърна в задавен хрип,

когато остана без въздух. Съществуващото, обитаващо Ник — фрагментът — я беше приковало толкова здраво, че дори и дробовете ѝ бяха блокирали. Тя положи отчаяни усилия да диша, но без резултат. Цялото ѝ тяло беше парализирано, отвън и отвътре, уловено от сила, срещу която дори не можеше да започне да се противи.

— Сбогом — каза Унищожителя. После изправи тялото на Ник, внимателно запазвайки равновесие, когато тръстикова лодка се олюля, и помахаша към баржите. В същото време извика едно име, което отекна из цялата езерна долина.

— Хедж!

Обзета от паника, Лираел се опита да диша отново и отново. Ала гърдите ѝ не помръдваха, а звънциите стояха безжизнени в застиналите ѝ ръце. Ожесточено прехвърли символите на Хартата в главата си, опитвайки се да открие някой, който да я спаси, преди да е умряла от задушаване.

Не ѝ хрумна нищо, съвсем нищо, докато внезапно не забеляза, че всъщност усеща нещо. В бедрата си, където се намираше Нехима. Едва успя да го зърне — защото не можеше да движи очите си, — но символите на Хартата пламтяха върху острието и се изливаха в нея, борейки се със заклинанието на Свободната магия, което я държеше в мъртвешката си хватка.

Ала символите разрушаваха заклинанието твърде бавно. Налагаше се самата тя да направи нещо, защото с това темпо щеше да се задуши, преди дробовете ѝ да бъдат освободени.

Отчаяно решена да направи нещо, тя установи, че може да извие прасците си встрани, опитвайки се да залюлее лодката. Съдът не беше много стабилен, и ако се обърнеше и отвлечеше вниманието на духа на Свободната магия... може би щеше да развали заклинанието.

Разлюля я отново и в лодката се разля вода, която попи в здраво завързаните тръстики. И все пак тялото на Ник не се завъртя, краката му несъзнателно се приспособяваха към люлеенето. Очевидно съществуващото в него беше погълнато от приближаващите баржи и полусферите, побрали по-голямата част от същността му.

После Лираел припадна, докато тялото ѝ копнееше за въздух. След миг се свести, а във вените ѝ неистово нахлу още адреналин, и тя отново разлюля лодката с все сила.

Тръстиковата лодка се завъртя, но не се преобърна. Лираел изкрещя наум и я разлюля за последен път, използвайки всеки мускул, освободен от меча.

Водата нахлу като прилив и за един кратък миг изглеждаше, че лодката ще се преобърне. Ала езерняците я бяха изплели твърде добре и тя отново се изправи. Но не и тялото на Ник, изненадано от силата на люлеенето. Той политна встрани, сграбчи носа, олюля се назад — и падна в езерото.

Лираел веднага си пое дъх. Дробовете ѝ останаха застинали за миг, а после се изпълниха с въздух и през цялото ѝ тяло премина тръпка. Заклинанието се бе разрушило с падането на Ник. Хлипайки задъхано, тя пъкна звънците обратно в кесииите им и грабна меча си, а символите на Хартата в дръжката му пулсираха с топлина и насърчение.

Тя дълго търси съществото с образа на Ник. В началото във водата не помръдваше нищо. После, на няколко метра разстояние, видя клокочеща пара, сякаш езерото кипеше. Една ръка — ръката на Ник — се надигна и сграбчи лодката, откъсвайки цял участък от сплетената тръстика с неимоверна сила. Той изплю водата и от устата му се изтръгна писклив гневен вик, който накара всички блатни птици на миля разстояние да отлетят панически.

Викът подплаши и Лираел. Тя инстинктивно скочи от другия край на лодката, колкото може по-далече, хвърли се в тръстиките и водата и хукна да гази из тях. Ужасният вик прозвуча отново, последван от силен плясък. За миг Лираел реши, че Ник е точно зад нея, но вместо това чу мощна експлозия от вода и счупени тръстики: Ник беше вдигнал цялата лодка, захвърляйки я след нея. Ако се беше забавила малко, гърбът ѝ щеше да бъде ударен от лодката, вместо от водни пръски и няколко безобидни тръстикови трески.

Преди да е успял да направи нещо друго, Лираел удвои усилията си да се измъкне. Водата не беше толкова дълбока, колкото предполагаше — стигаше едва до гърдите ѝ, — но я бавеше и всеки миг очакваше съществото да я улови или да я порази със заклинание. Тя отчаяно се насочи към плитчините, съсичайки тръстиките с Нехима, за да ускори хода си.

Не се обърна назад, защото едва ли би понесла гледката, и не спря, макар че се беше изгубила в тръстиките, без да има представа

накъде отива, а дробовете и мускулите я боляха и горяха от усилието да се движи.

Накрая беше принудена да спре, когато стана невъзможно да пренебрегва конвулсиите в мускулите си, а краката ѝ не успяваха да я държат над водата. За щастие сега тя стигаше едва до коляното, така че Лираел седна, поваляйки тръстиките, за да си направи мокър и кален стол.

Всичките ѝ сетива бяха настроени за преследване, но изглежда зад нея нямаше нищо — поне нищо, което да може да чуе на фона на туптящото си сърце, което отекуваше из всеки кръвоносен съд в тялото ѝ.

Стори ѝ се, че е престояла в калната вода дълго време. Накрая, когато усети, че може да се движи, без да избухне в сълзи или да повърне, тя стана и отново започна да газии във водата.

Докато се отдалечаваше, си мислеше за това, което беше направила — или не беше направила. Сцената се разиграваше отново и отново в главата ѝ. Трябваше да бъде по-бърза със звънците, помисли си, припомняйки си своето колебание и непохватност. Може би трябваше да прободее Ник — макар да не ѝ се струваше редно, защото той нямаше представа какво се спотайва в него в очакване на възможност да се прояви. Това вероятно нямаше да помогне, защото фрагментът би се вселил в мъртвия Ник толкова лесно, колкото и в живия. Навярно щеше да се всели дори и в нея...

Видението на Клеър за един унищожен свят пламтеше ярко в съзнанието ѝ. Дали беше пропуснала своя шанс да спре Унищожителя? Нима онези няколко минути, прекарани с Ник в тръстиковата лодка, са били съдбовни? Решаваща възможност, която е трябвало да използва, но не е успяла?

Все още мислеше за това, когато водата, в която тичаше, се превърна предимно в твърда кал, вместо в тиня. Тръстиката също започна да оредява, така че очевидно приближаваше края на блатото. Ала тъй като то се простираше на отделни късове в продължение на цели двайсет мили по източния бряг на Червеното езеро, Лираел все още не знаеше точно къде се намира.

Предположи накъде е юг по положението на слънцето и дължината на сянката на една висока тръстика и пое нататък, придържайки се към края на блатото. Беше по-трудно да се върви така,

отколкото върху сухата земя, но по-безопасно, в случай че наоколо имаше мъртви, които Хедж беше извел на слънце.

Два часа по-късно Лираел беше по-мокра и окаяна от всякога, благодарение на една неочаквано дълбока дупка по пътя. Беше почти напълно покрита с лепкава и противна смес от червен тръстиков прашец и черна кал. Тя вонеше и вонеше, а блатото сякаш нямаше край, както нямаше и следа от приятелите ѝ.

Съмненията започнаха да я глождат още по-силно и Лираел се уплаши за своите спътници, най-вече за Падналото куче. Може би е било победено заради по-голямата численост на мъртвите, или е било подчинено от Хедж по същия начин, както фрагментът у Ник бе отхвърлил магията ѝ, сякаш не съществуваше.

Или пък са били ранени или още се бият, помисли си тя, налагайки си да върви по-бързо. Без нея и звънциите, щяха да бъдат много по-слаби срещу мъртвите. Сам дори не беше прочел докрай „Книгата за мъртвите“. Той не беше Абхорсен. Ами ако ги преследваше някой разяждащ дух, или друго същество, достатъчно силно, за да издържи на следобедното слънце?

Тези мисли я накараха да излезе от тръстиките и да редува бягането с вървене върху по-твърдата почва. Сто крачки бягане, сто крачки вървене — и през цялото време беше нащрек за гарвани-убийци, други мъртви или хора, служещи на Хедж.

Веднъж видя — и усети — мъртви наблизко, но това бяха мъртви ръце, бягащи в далечината в търсене на убежище от палещото слънце, което ги разяждаше и телом, и духом, слънцето, което щеше да ги запрати обратно в смъртта, ако не успееш да намерят някоя пещера или празен гроб.

Не след дълго се почувства като преследващо животно, което само е обект на преследване — нещо като лисица или вълк. Цялото ѝ внимание беше насочено единствено към това да стигне до потока по най-бързия начин и да го претърси целия, за да открие или приятелите си, или — както се опасяваше — някакво доказателство за случилото се с тях. В същото време имаше неприятното усещане, че иззад всяко леко възвишение или изсъхнало дърво ще изскочи някой враг, или пък ще се спусне от небето.

Поне беше много по-лесно да вижда накъде върви, помисли си Лираел, когато забеляза линията от дървета и храсти, обточили потока. Той се намираше на по-малко от половин миля, така че тя удвои бягането, правейки двеста крачки наведнъж, вместо сто.

Беше пробягала 173 крачки, когато нещо изскочи откъм дърветата право към нея.

Лираел инстинктивно посегна към лъка си — който не беше там. Промени движението, като завъртя ръката си по тялото, за да измъкне меча, и продължи да бяга.

Тъкмо се готвеше да извика и да превърне бягането в атака, когато позна Падналото куче и нададе радостен вик, който беше посрещнат от веселото му скимтене.

Няколко минути по-късно двамата се срещнаха сред хаотични подскоци, близане и лудуване (от страна на кучето) и прегръдки, целувки и сваляне на меча (от страна на Лираел).

— Това си ти, ти си, ти си! — лаеше то, като въртеше опашка и скимтеше.

Лираел не каза нищо. Тя коленичи, опря глава в топлата шия на кучето и въздъхна, а въздишката ѝ даде израз на всичките ѝ тревоги.

— Миришеш по-зле, отколкото аз обикновено — отбеляза кучето, след като първоначалното вълнение беше отминало и бе имало възможност да подуши покритото с кал тяло на Лираел. — По-добре стани. Трябва да се върнем при потока. Наоколо все още има много мъртви — изглежда Хедж ги е оставил да правят, каквото пожелаят. Поне така предполагаме, понеже бурята — най-вероятно следвайки полусферите — се премести над езерото.

— Да — каза Лираел, след като поеха назад. — Хедж е там. Ник... онова същество в него... го извика откъм тръстиките. Те имат две баржи и ще пренесат полусферите в Анселстиер.

— Отново се е надигнал у Ник — размишляваше кучето. — Не му отне много време. Фрагментът трябва да е дори по-силен, отколкото предполагам.

— Беше много по-силен, отколкото съм допускала — отвърна Лираел, треперейки. Намираха се почти до потока и Сам ги очакваше в сянката на дърветата, със заредена стрела в лъка. Как щеше да му обясни, че е спасила Никълъс и отново го е изгубила?

Изведнъж Сам помръдна, а Лираел спря изненадано. Стори ѝ се, че ще стреля в нея — или в кучето. Имаше време само колкото да се наведе, когато лъкът му изсвистя и една стрела изхвърча — право към главата ѝ.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ПОДРОБНОСТИ ОТ ПАДНАЛОТО КУЧЕ

Докато се навеждаше, Лираел внезапно усети студеното присъствие на гарван-убиец непосредствено над главата си. Миг покъсно полетът му беше прекъснат и той падна на земята, пронизан от стрелата на Сам, а магията на Хартата, която бе влял в острия ѝ връх проблесна, докато разяждаше фрагмента от мъртвия дух, опитващ се да изпълзи навън.

Лираел се улови, че инстинктивно е хванала звънец в ръката, оглеждайки се за други гарвани-убийци. Надолу се спускаше ще един, но друга стрела се издигна и улучи и него. Този снаряд прониза директно кълбото от пера и изсърхнали кости и продължи нататък — но не и гарванът-убиец, и още един фрагмент от мъртъв дух се сгърчи на земята край първия, мъчейки се под слънцето.

Лираел погледна звънеца в ръката си и фрагментите от духовете, тъмночерни локви, които вече пълзяха една към друга, стремейки се да се обединят, за да придобият по-голяма сила. Звънецът, Кибет, беше съвсем подходящ, и тя бързо описа с него S-образна форма, изтръгвайки ясен и радостен звук, при което левият ѝ крак затанцува леко.

Той имаше още по-неблагоприятен ефект върху остатъчните фрагменти от духовете на гарваните-убийци. Двете петна се изправиха като раздразнени пиявици и едва не се преметнаха назад в стремежа си да избягат от звука. Ала нямаше къде да идат, нямаше къде да се скрият от безапелационния зов на Кибет. С изключение на единственото място, което не желяеха да видят никога повече. Но нямаха избор. Надавайки писък, духовете се подчиниха на звънеца и двете петна изчезнаха в смъртта.

Лираел отново огледа небето и се усмихна доволно, когато още три черни точки в далечината се спуснаха надолу: гарвани-убийци, унищожени, когато първите два прогонени фрагмента отвякоха остатъка от общия им дух обратно в смъртта. После остави звънеца и отиде да поздрави Сам, а Падналото куче кривна леко встрани, за да

подуши гарвановите пера и да се увери напълно, че духът е изчезнал и не е останало нищо за ядене.

Също като кучето, и Сам изглеждаше невероятно щастлив, че вижда Лираел и дори се канеше да я прегърне за добре дошла — докато не усети миризмата на калта. Това го накара да преобразува разтворените си обятия в широк сърдечен жест. Въпреки това, Лираел забеляза, че поглежда зад гърба ѝ за още нещо.

— Благодаря ти, че простреля гарваните — каза тя. После добави: — Изгубих Ник, Сам.

— Изгубила си го!

— В него се е вселил фрагмент от Унищожителя и го е покорил. Не можах да го спра. За малко да ме убие, когато се опитах.

— Как така фрагмент от Унищожителя? Вътре в него ли?

— Не зная! — сопна се Лираел. Пое дълбоко дъх, преди да продължи. — Извинявай. Според кучето в тялото на Никълъс има парче метал от една от полусферите. Не знам нищо повече от това, макар че то не обяснява защо работи с Хедж.

— И къде е той? — попита Сам. — И какво... какво ще правим сега?

— Почти със сигурност е на баржите, които Хедж използва, за да превози полусферите — отвърна Лираел. — До Анселстиер.

— Анселстиер! — възкликна Сам, а изненадата му бе повторена от Могет, който изникна от раницата му. Малката котка направи няколко крачки към Лираел; после сбърчи нос и отстъпи назад.

— Да — изрече унило Лираел, пренебрегвайки реакцията на Могет. — Очевидно Хедж — или може би самият Унищожител — знае някакъв начин да прекоси Стената. Ще пренесат полусферите с баржи възможно най-близо. После ще прекосят Стената и ще отидат на място, наречено Форуин Мил, където Ник ще използва хиляда гръмоотвода, за да насочи цялата енергия от бурите към двете полусфери. Това някак си ще им помогне да се съединят и тогава, предполагам, онова нещо, каквото и да е то, ще стане отново цяло и свободно. Само Хартата знае какво ще се случи после.

— Пълна разруха — каза мрачно кучето. — Край на целия живот.

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Кучето вдигна поглед и видя, че Сам и Лираел се взират в него. Само Могет остана невъзмутим, избрал този момент, за да почисти лапите си.

— Струва ми се, че е време да ви кажа точно пред какво сме изправени — каза кучето. — Но най-напред трябва да открием някое защитено място. Всички мъртви, използвани от Хедж да изкопаят ямата, са все още наоколо, а онези, които са достатъчно силни да оцелеят през деня, ще бъдат жадни за живот.

— При устието на потока има един остров — изрече бавно Сам. — Не е кой знае какво, но е по-добре от нищо.

— Води ни — каза уморено Лираел. Щеше ѝ се да се строполи веднага и да запуши ушите си за онова, което имаше да им казва кучето. Ала това нямаше да помогне. Трябваше да знаят.

Островът беше осеян с камъни и закърнели дървета. Някога бе представлявал просто ниско хълмче на брега на езерото, а потокът бе протичал от едната му страна, но преди столетия езерото бе придошло, или дъното на потока се бе разполовило. Сега островът се издигаше в широкото устие, обграден от бързотечна вода на север, юг и изток, и дълбоките води на езерото на запад.

Те нагазиха в потока, Мовет се бе вкопчил в рамото на Сам, а кучето плуваше в средата. Лираел забеляза, че за разлика от повечето кучета, нейният приятел пъхаше цялата си глава под водата, заедно с ушите. А каквато и власт да имаше бързотечната вода над мъртвите и някои създания на Свободната магия, това очевидно не важеше за Падналото куче.

— Как така обичаш да плуваш, а мразиш да се къпеш? — попита Лираел с любопитство, когато се озоваха на суха почва и откриха един песьчлив участък между камъните, където да издигнат импровизиран лагер.

— Плуването си е плуване, а миризмата си остава същата — каза кучето. — Къпането е свързано със сапун.

— Сапун! С удоволствие бих използвала сапун! — възкликна Лираел. Част от калта и тръстиковия прашец бяха паднали в потока, но не достатъчно. Чувстваше се толкова мръсна, че не можеше да разсъждава логично. Ала от дългия си опит знаеше, че всяко забавяне само щеше да поощри кучето да не им каже нищо. Седна върху раницата си и го погледна с очакване. И Сам седна, а Мовет скочи на земята и се протегна за миг, преди да се настани удобно на топлия пясък.

— А сега разказвай! — нареди Лираел. — Какво е онова същество, затворено в полусферите?

— Струва ми се, че слънцето е достатъчно високо — каза кучето. — Няма да ни притесняват още няколко часа. Макар че може би...

— Кажете ни!

— Това правя — възнегодува кучето с огромно достойнство. — Просто търся най-подходящите думи. Унищожителя е познат под много имена, но най-разпространеното е това, което ще напиша тук. Не го изричайте, ако не се налага, защото дори то излъчва сила, след като сребърните полусфери са изнесени на открито.

Кучето изви лапата си и от нея изскочи остър нокът. Надраска шест букви в пясъка, използвайки съвременната версия на азбуката, предпочитана от маговете на Хартата за немагическа комуникация по магически теми.

Написаните букви образуваха една дума.

ОРАНИС.

— Кой... или какво... е това същество? — попита Лираел, след като прочете наум името. Вече имаше чувството, че ще бъде по-зле, отколкото е очаквала. В начина, по който се бе свил Мовет, имаше огромно, но едва доловимо напрежение, зелените му очи бяха приковани в буквите, а кучето избягваше погледа ѝ.

В началото кучето не отговори, а размърда лапите си и се прокашля.

— Моля те — каза нежно Лираел. — Трябва да знаем.

— Той е Деветото ярко светило, най-могъщото създание на Свободната магия от всички, този, който се е сражавал със Седмината в Началото, при създаването на Хартата — каза кучето. — Той е Унищожителя на световите, в чиято природа е да се противопоставя на сътворението с унищожение. Много отдавна, преди безброй години, той е бил победен. Разделили са го на две, а всяка половина е била затворена в сребърна полусфера, завързана със седем вериги и заровена дълбоко под земята. За да не бъде освободен никога, или поне такъв е бил замисълът.

Лираел нервно подръпна косата си, мечтаейки си да може да се скрие зад нея завинаги. Испитваше тревожното желание да се разсмее,

да извика или да падне на земята и да се разридае. Погледна Сам, който хапеше устата си, без да си дава сметка, че по брадата му вече тече кръв.

Кучето не каза нищо повече, а Мовет просто продължаваше да се взира в буквите.

ОРАНИС

— Как можем да победим нещо такова? — избухна Лираел. — Та аз дори още не съм истински Абхорсен!

Сам поклати глава, докато тя говореше, но Лираел не можа да разбере дали изразява съгласие или отрицание. Продължи да клати глава и тя осъзна, че той просто не може да проумее напълно онова, което им беше казало кучето.

— То все още е оковано — каза нежно кучето и близна окуражаващо ръката на Лираел. — Докато полусферите са разделени, Унищожителя може да използва само малка част от силата си, и нито един от най-разрушителните си атрибути.

— Защо не ми го каза по-рано!

— Защото не беше достатъчно силна — обясни кучето. — Не знаеше коя си. Сега знаеш и си готова да разбереш докрай пред какво сме изправени. Освен това, и аз самият не бях сигурен, преди да видя бурята със светкавиците.

— Аз разбрах — каза Мовет. Стана и се протегна до учудваща дължина, преди отново да седне, за да огледа дясната си лапа. — Много отдавна.

Кучето сбърчи нос с видимо недоверие и продължи да говори.

— Най-тревожното нещо във всичко това е, че Хедж ще пренесе полусферите в Анселстиер. Не зная какво би се случило, щом попаднат отвъд Стената. Може би събраните гръмоотводи на Ник ще дадат възможност на Унищожителя да съедини полусферите и да стане цял. Ако това стане, тогава всички... и всичко е обречено, и от двете страни на Стената.

— Той винаги е бил най-могъщ и хитър от Деветимата — размишляваше Мовет. — Сигурно е разбрал, че единственото място, където би могъл да се възстанови, е някъде, където никога не е съществувал. А и някак си е научил, че сме нахлули в свят извън

нашия, защото Унищожителя е бил прикован много преди създаването на Стената. Умно, умно!

— Звучиш така, сякаш му се възхищаваш — каза Сам някак огорчено. — А това не е подходящото отношение за слуга на Абхорсен, Мовет.

— О, аз наистина съм възхитен от Унищожителя — отвърна замечтано Мовет, а розовият му език облиза ъгълчетата на белозъбата му уста. — Но само от разстояние. Той не би изпитал никакви угризения да ме унищожи — след като отказах да се съюзя с него срещу Седмината, когато събираше войската си в онези далечни времена.

— Единственото разумно нещо, което някога си направил — изръмжа кучето. — Макар да не е било чак толкова разумно.

— Нито „за“, нито „против“ — каза Мовет. — И в двата случая щях да загина. Не че неутралитетът ми помогна особено, в крайна сметка, защото бездруго изгубих по-голямата част от себе си. Е, жалко. Животът продължава, морето е пълно с риба, а Унищожителя е поел към Анселстиер и свободата. Любопитен съм да чуя следващия ви план, госпожице бъдещ Абхорсен.

— Не съм сигурна, че имам такъв — отвърна Лираел. Мозъкът ѝ беше блокирал от опасността. Дори не беше започнала да осъзнава заплахата, която представляваше Унищожителя. Това даваше възможност на умората, глада и ожесточеното презрение към калното ѝ, вонящо тяло да заемат централно място в мислите ѝ. — Според мен трябва да се измие и да хапна нещо. Само че преди това имам въпрос. Или по-скоро два въпроса.

— Най-напред, ако Унищожителя наистина се възстанови в Анселстиер, може ли да направи нещо? Имам предвид, че нито Хартата, нито Свободната магия действат от другата страна на Стената, нали така?

— Магията отслабва — отвърна Сам. — В училище можех да правя заклинания на Хартата на трийсет мили южно от Стената, но съвсем никакви в Корвиър. Освен това, зависи дали вятърът духа от север или не.

— Унищожителя сам по себе си е източник на Свободна магия — каза кучето, а челото му се сбърчи умислено. — Ако стане цял и свободен, би могъл да достигне където пожелае, макар че не знам под

каква форма би се проявил извън Старото кралство. Самата Стена не би могла да го спре, защото камъните носят силата едва на двама от Седмината, а навремето са били нужни всички, за да бъде окован.

— Тук стигаме до следващия ми въпрос — каза уморено Лираел. — Някой от вас знае ли — помни ли — как точно е бил разделен на две от Седмината и окован в полусферите?

— Аз вече бях пленен, както мнозина други — изсумтя Мовет. — Освен това не съм същият, какъвто бях преди хилядолетие, да не говорим за онова, което бях в Началото.

— Аз присъствах в известен смисъл — каза кучето след дълга пауза. — Но и аз съм само сянка от това, което бях навремето и всичките ми ясни спомени са от по-късен етап. Не знам отговора на въпроса ти.

Лираел си припомни един конкретен пасаж от „Книга за забравата и спомените“ и въздъхна. И преди беше чувала термина „Началото“, но едва сега успя да го определи като цитат от тази книга.

— Струва ми се, че знам как да разбера, но не съм сигурна дали ще успея да го направя. Но най-напред трябва да се измия, преди тази кал да е разяла дрехите ми!

— И ще съставиш план? — попита Сам обнадеждено. — Предполагам, че ще се наложи да опитаме да попречим на полусферите да преминат отвъд Стената, нали?

— Да — каза Лираел. — Би ли останал на пост?

Тя предпазливо слезе в потока, благодарна за поредния необичайно горещ ден за сезона. Беше решила да се съблече, за да се изкъпе цялата, но се отказа. Независимо как се наричаха брънките на бронираната ѝ ризница и от какво бяха направени, те не бяха метални, така че нямаше опасност да ръждясат. А и не ѝ харесваше идеята да бъде изненадана от мъртвите, докато е полугола. Освен това беше горещо, дъждът беше спрял отдавна и щеше да изсъхне бързо.

Остави меча си на брега, за да ѝ е под ръка, а до него пояса със звънците. И двата атрибута се нуждаеха от сериозно почистване, а поясът трябваше да бъде излъскан. Наложил се почти да остърже туниката си, толкова много кал бе събрала. Тя я нави и я занесе в един удобен вир, далече от основното течение.

Някакъв звук я накара да се озърне, но това беше Падналото куче, което внимателно се спускаше по брега, понесло нещо ярко и

жълто в устата си. Изплю го, когато дойде до Лираел, заедно със смесица от кучешка слюнка и мехурчета.

— Бррр — каза то. — Сапун. Виждаш ли колко много те обичам?

Лираел се усмихна и пое сапуна, изчака потокът да отмие кучешката слюнка от него и започна да сапунисва тялото и дрехите си. Скоро беше напълно покрита със сапунена пяна, но не и по-чиста, тъй като калта и червеният пращец бяха много устойчиви, дори на сапун и вода. По всичко личеше, че туниката ѝ ще си остане трайно замърсена, докато намери време и енергия да направи някакво заклинание за изпиране.

Прането без помощта на магия ѝ създаде занимание, докато обмисляше следващата си стъпка. Колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно ставаше, че не могат да попречат на Хедж да пренесе полусферите през Старото кралство. Единствената реална възможност беше да го спрат при Стената. Това означаваше да отидат в Анселстиер, за да си осигурят всяка подкрепа, която биха получили там.

Ако въпреки техните усилия, Хедж успееше да пренесе полусферите отвъд Стената, все пак оставаше една последна възможност: да осуетят употребата на Инкубатора за светкавици на Ник, който да възстанови изцяло Унищожителя.

А ако не успееша и в това... на Лираел не ѝ се щеше да обмисля други крайни средства.

Щом прецени, че е достатъчно чиста, без да е сменила дрехите си, тя излезе от потока, за да се погрижи за снаряжението си. Старателно избърса пояса и го полира с парче благоуханен пчелен восък, а Нехима изтърка с парцал, напоен с гъша мас. После сложи туниката, пояса със звънци и ремъка на меча върху ризницата.

Сам и Падналото куче стояха върху най-големия камък и се взираха в езерния бряг и небето над него. Нямахше и следа от Мовет, макар че най-вероятно отново се беше пъхнал в раницата на Сам. Лираел се покатери върху камъка и застана до него и кучето.

Избра един малък, слънчев участък между двамата, седна и изяде една канелена бисквита, за да утоли внезапния пристъп на глад.

Сам гледаше как яде, но очевидно нямаше търпение да приключи и да започне да говори.

В началото Лираел не му обърна внимание, докато не извади една златна монета от ръкава си и я подхвърли във въздуха. Тя се завъртя нагоре, но тъкмо когато тя си помисли, че ще падне, монетата започна да се рее във въздуха, докато все още се въртеше. Сам я наблюдава известно време, въздъхна и щракна с пръсти. Монетата падна на мига в разтворената му длан.

Повтори тази процедура няколко пъти, докато Лираел не се сопна.

— Какво е това?

— О, ти си готова — изрече невинно Сам. — Това ли? Това е перната монета. Аз я направих.

— За какво служи?

— За нищо. Играчка е.

— Служи да дразни хората — отвърна Мовет от раницата на Сам. — Ако не я махнеш, ще я изям.

Сам стисна в ръка монетата и я пхна обратно в ръкава си.

— Предполагам, че наистина дразни хората — каза. — Това е четвъртата, която правя. Мама счупи две, а Елимер взе последната и я сплеска с чук, така че можеше само да вибрира близо до земята. Както и да е, след като вече приключи с храненето...

— Какво? — попита Лираел.

— О, нищо — отвърна жизнерадостно Сам. — Просто се надявах, че ще можем да обсъдим какво... какво ще правим.

— Според теб какво трябва да направим? — попита Лираел, потискайки раздражението, причинено от пернатата монета. Въпреки всичко, Сам не изглеждаше толкова нервен и напрегнат, колкото бе очаквала. Може би беше станал фаталист, помисли си и се запита дали и тя не беше такава. Изправени пред враг, който бе толкова недвусмислено по-силен от тях, те просто се бяха примирили, че трябва да направят всичко по силите си, преди да бъдат убити или поробени. Ала Лираел не беше фаталистка. След като вече беше чиста, тя се чувстваше странно обнадеждена, сякаш наистина можеха да направят нещо.

— Струва ми се... — започна Сам и замълча, като задъвка отново умислено устата си. — Струва ми се, че трябва да опитаме да се доберем до този Торуин Мил...

— Форуин Мил — прекъсна го Лираел.

— Добре, Форуин — продължи Сам. — Най-напред трябва да опитаме да стигнем дотам, с каквато помощ успеем да получим от анселстиерците. Имам предвид, че на тях никак не им се нрави някой да внася нещо от Старото кралство, камо ли пък магия, която им е непонятна. Така че, ако най-напред успеем да стигнем там и да получим помощ, бихме могли да разгложим или унищожим Инкубатора за светкавици на Ник, преди двамата с Хедж да са пристигнали с полусферите. Без Инкубатора, Ник няма да успее да ги захрани, така че съществото ще остане приковано.

— Това е добър план — каза Лираел. — Но си мисля, че трябва да опитаме да спрем полусферите, преди да са прекосили Стената.

— Има още един проблем, който прави и двата плана несигурни — изрече колебливо Сам. — Струва ми се, че баржите изминават пътя от Едж до Редмаут за по-малко от два дни. Дори по-бързо, ако има магически вятър. Оттам до Стената не е далече, може би половин ден, в зависимост от това колко бързо могат да теглят полусферите. На нас ще са ни нужни поне четири или пет дни да стигнем дотам. Дори днес да успеем да намерим коне, ще изостанем най-малко с ден.

— Или повече — каза Лираел. — Не мога да яздя.

— О — каза Сам. — Все забравям, че си Клеър. Никога не съм виждал някоя от тях на кон... предполагам, че ще трябва да се надяваме, че анселстиерците няма да им позволят да преминат. Макар да не съм сигурен, че ще успеят да спрат дори самия Хедж, освен ако при пропускателния пункт няма много скаути...

Лираел поклати глава.

— Твоят приятел Ник има писмо от чичо си. Не зная какво е главен министър, но явно Ник вярваше, че то ще принуди анселстиерците да му позволят да пренесе полусферите през Стената.

— Защо винаги го наричаш „твоя приятел Ник“, когато влошава нещата? — възмути се Сам. — Той ми е приятел, но Унищожителя и Хедж го принуждават да върши всичко това. Вината не е негова.

— Извинявай — въздъхна Лираел. — Знам, че не е виновен и повече няма да го наричам „твоя приятел Ник“. Но той наистина разполага с това писмо. Или по-точно, то е у някой от другата страна на Стената, който ще ги посрещне.

Сам се почеса по главата и се намръщи раздражено.

— Зависи къде ще я прекосят и кой ще е дежурен — изрече унило. — Предполагам, че на Границата ще ги пресрещне патрул, който вероятно ще бъде от редовната войска, а не скаутски, а само скаутите са магове на Хартата. Така че може би ще позволят на Ник, Хедж и всички останали да прекосят Границата. Така или иначе не мисля, че някой обикновен патрул би попречил на Хедж, дори и да иска. Де да можехме да пристигнем там първи! Познавам добре генерал Тиндал — той е командир на Границата. И щяхме да успеем да изпратим телеграма на родителите ми до посолството в Корвиър. Ако са още там.

— Можем ли да доплаваме дотам? — попита Лираел. — Откъде бихме могли да намерим лодка, която да е по-бърза от баржите?

— Най-близо би било в Едж — отвърна Сам. — Поне един ден на север, така че ще изгубим толкова време, колкото ще спестим. Ако Едж все още съществува. Не ми се мисли как Хедж се е снабдил с баржите.

— Ами надолу по течението? — попита Лираел. — Няма ли някое рибарско селище или нещо друго?

Сам разсеяно поклати глава. Знаеше, че има отговор. Усети как една идея току-що му се изплъзна. Как можеха да стигнат до Стената по-бързо от Хедж и Ник?

Земя, море... и въздух.

— Ще летим! — възкликна той, като скочи и разпери ръце във въздуха. — Можем да отлетим! С твоята кожа на Хартата на бухал!

Беше ред на Лираел да поклати глава.

— Ще са ми нужни поне дванайсет часа да направя две кожи на Хартата. Може би и повече, защото първо трябва да си почина. А и трябва седмици, за да се научиш да летиш.

— Няма да се наложи — изрече развълнувано Сам. — Слушай — предишният път гледах как правиш кожата на лаещия бухал и забелязах, че има само няколко главни символа на Хартата, които определят големината ѝ, нали?

— Може би — отвърна колебливо Лираел.

— Е, идеята ми е да направиш много голям бухал, достатъчно голям, за да пренесеш в ноктите си Могет и мен — продължи Сам, жестикулирайки разпалено. — Няма да ти отнеме повече време от

обичайното. После ще отлетим към Стената... хм, ще я прекосим... и ще го вземем оттам.

— Чудесна идея — каза кучето, а по изражението му се четеше смесица от изненада и одобрение.

— Не знам — каза Лираел. — Не съм сигурна, че ще има ефект от някоя гигантска кожа на Хартата.

— Ще има — отвърна уверено Сам.

— Предполагам, че нямаме кой знае какъв избор — каза тихо Лираел. — Така че май е най-добре да опитам. Къде е Мовет? Любопитна съм да разбера мнението му за плана ти.

— Не струва — чу се приглушеният глас на Мовет иззад сянката на камъка. — Но няма причина да не проработи.

— Има още нещо, което може би ще се наложи да направя по-късно — изрече колебливо Лираел. — Възможно ли е да вляза в смъртта от другия край на Стената?

— Разбира се, зависи колко навътре в Анселстиер ще влезеш, също както с магията — отвърна Сам, а гласът му внезапно стана много сериозен. — Какво... какво ще ти се наложи да правиш?

— Да използвам Тъмното огледало и да погледна в миналото — каза Лираел и гласът ѝ несъзнателно придоби пророческия тембър на Клеър. — Да се върна към Началото и да видя как Седмината са победили Унищожителя.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ПОЛЕТ КЪМ СТЕНАТА

— Беше огромен — проплака мъжът, а в очите и гласа му се долавяше паника. — По-голям от кон, с крила... крила, които изпълниха небето. А в ноктите му имаше човек, който висеше... ужасно... ужасно! А писъците... сигурно сте чули писъците?

Останалите членове от малката група пътешественици кимнаха, а много от тях вдигнаха очи към избледняващата светлина на вечерното небе.

— И още нещо летеше с него — прошепна мъжът. — Куче. Куче с крила!

Неговите слушатели се спогледаха невярващо. Бяха склонни да приемат гигантския бухал, след писъците, които бяха чули. Все пак това беше граничната зона и времената бяха размирни. Много същества, които си мислеха, че никога няма да видят, бяха крачили по земята през последните няколко дни. Но крилато куче?

— Най-добре да продължим нататък — каза водачът им, жена със суров вид, която носеше символа на Хартата на челото си. Тя подуши въздуха и добави: — Наоколо витае нещо странно, така е. Ще продължим до Хогрест, освен ако някой няма по-добра идея. И някой да помогне на Елъф. Дайте му вино.

Пътешествениците бързо развалиха лагера си и развързаха конете си. Не след дълго поеха на запад, а клетият Елъф пиеше от един мях с вино, сякаш беше пълен с вода.

Лираел летеше на юг от пътешествениците, постепенно забавяйки скоростта си. Беше много, много трудно да лети като двайсет пъти по-голям лаещ бухал, отколкото като обикновен, и най-вече да носи Сам, Могет и двете раници. Сам ѝ беше помагал по пътя, като отправяше към нея заклинания за сила и издръжливост, но голяма част от поддържащата магия беше погълната от самата кожа на Хартата.

— Трябва да кацна — извика тя на Падналото куче, което летеше зад нея, когато крилете ѝ отново бяха пронизани от болка. Избра една открита поляна сред гъстите дървета и започна да се спуска за кацане.

После внезапно забеляза крайната им цел. Там, зад гората, по хребета на нисък хълм криволичеше дълга сива линия, простирайки се от изток на запад, докдето поглед стигаше. Стената, която разделяше Старото кралство от Анселстиер.

А в далечния ѝ край имаше мрак. Пълният, почти среднощен мрак на ранната пролет в Анселстиер, простиращ се до Стената, където внезапно се срещаше с топлината на лятната вечер в Старото кралство. Лираел незабавно получи главоболие, а очите ѝ на бухал не можеха да се приспособят към противоречието — залезът отсам и нощта оттатък.

Ала ето че Стената беше там, и обнадеждена от вида ѝ, тя забрави болката и планираната площадка за кацане. Отново се издигна нагоре със силен замах на крилете, поемайки директно към Стената, докато победоносният ѝ вик огласяше нощта.

— Не се опитвай да я прекосиш! — извика настоятелно Сам отдолу, като разлюля импровизирания хамут от ремъци за мечове и каиши на раници, стиснат здраво между ноктите ѝ. — Помни, че трябва да кацнем от тази страна!

Лираел го чу, припомни си предупрежденията му за Границата от страната на Анселстиер, и отпусна едното си крило. Това незабавно се превърна в завой за пикиране, последван от неистово размахване на криле, когато Лираел осъзна, че не е преценила правилно въздушната скорост и ще забие в земята Сам, Мовет и себе си с болезнена бързина.

Размахването на криле подежда до известна степен. Сам се изправи от земята, увери се, че насинените му колене все още функционират, и отиде при огромния бухал, който лежеше до него, видимо зашеметен.

— Добре ли си? — попита разтревожено, без да е сигурен как да провери. Как се проверява пулса на бухал, и особено такъв, който е дълъг шест метра?

Лираел не отвърна, но от тънките пукнатини в гигантското тяло на бухала започнаха да проблясват слаби ивици златиста светлина. Тези ивици се сляха и Сам успя да различи отделни символи на

Хартата. После всичко започна да блести толкова ярко, че той трябваше да отстъпи, закривайки очите си пред сиянието.

После пред погледа му се появи само лек сумрак, докато слънцето бавно залязваше откъм страната на Старото кралство. А също и Лираел, легнала по корем с разперени ръце и крака, която стенеше.

— Ох! Всеки мускул по тялото ми ме боли — промърмори тя, като бавно се повдигаше с ръце. — И се чувствам направо ужасно! Тази кожа на Хартата е по-зле и от калта. Къде е кучето?

— Тук, господарке — отвърна Падналото куче и се втурна да изненада Лираел, като близна отворената ѝ уста. — Беше забавно. Особено когато прелетяхме над онзи мъж.

— Това не беше нарочно — каза Лираел, използвайки кучето като патерица, за да се изправи. — Бях точно толкова изненадана, колкото и той. Да се надяваме само, че сме спестили достатъчно време, за да си е струвало.

— Ако успеем да прекосим Стената — и Границата — тази вечер, трябва да изпреварим Хедж — каза Сам. — В крайна сметка колко бързо може да се движи една баржа?

Въпросът беше реторичен, но получи отговор.

— С магически вятър могат да преплуват повече от шейсет левги за денонощие — каза скритият авторитетен глас на Мовет от раницата на Сам. — Предполагам, че са достигнали до Редмаут днес около пладне. А оттам, кой знае? Зависи колко бързо могат да преместят полусферите. Възможно е дори да са преминали от другата страна, а времето между Старото кралство и Анселстиер е разпокъсано. Навярно дори Хедж — с помощта на Унищожителя — е успял да манипулира тази разлика, за да спечели един ден... или повече.

— Весел, както винаги, нали, Мовет? — каза Лираел. Всъщност самата тя се чувстваше изненадващо развеселена, и не толкова уморена, колкото очакваше. Испитваше скрита гордост, че гигантската кожа на Хартата за бухал се беше оказала сполучлива, и беше сигурна, че са изпреварили Хедж и неговите баржи.

— Предполагам, че трябва да продължим напред — каза тя. По-добре да не слагаме тигана, докато рибата е още в морето. — Сам, не се бях замисляла за това, но как ще влезем в Анселстиер? Как ще прекосим Стената?

— Стената е по-лесната част — отвърна Сам. — Има много стари порти. Те ще са заключени и защитени, с изключение на тази при настоящия пропускателен пункт, но мисля, че мога да ги отворя.

— Не се съмнявам в това — каза окуражаващо Лираел.

— В известен смисъл с Границата е по-сложно. Там стрелят без предупреждение, макар че повечето войски са около пропускателния пункт и може да има само по някой случаен патрул толкова далече на запад. Но за да не рискуваме, си мислех, че можем да се дегизираме като офицер и сержант от скаутите при пропускателния пункт. Ти можеш да бъдеш сержантът, ранен в главата — за да не говориш и да ни навлечеш неприятности. Може би ще ни повярват — поне колкото да не ни застрелят на място.

— Ами кучето и Мовет? — попита Лираел.

— Мовет може да остане в раницата ми — каза Сам. После погледна назад към котката и добави: — Но трябва да обещаеш, че ще мълчиш, Мовет. Една говореща раница със сигурност ще ни навлече убийство.

Мовет не отговори. Сам и Лираел приеха това за сърдито съгласие, понеже не се възпротиви.

— Можем да дегизираме ефектно и кучето — продължи Сам. — Да го накараме да изглежда така, сякаш носи нашийник и брониран нагръдник, като обучените кучета в армията.

— И какво откриват те? — попита заинтригувано Падналото куче.

— О, бомби и други... хм... взривни устройства — подобно на взривяващите символи, които ние използваме, само че изработени от химикали, а не с магия — обясни Сам. — Това е на юг. А по Границата имат специални кучета, които надушват мъртвите и Свободната магия. Кучетата са много по-добри от обикновените анселстиерци в откриването на такива неща.

— Естествено — каза Падналото куче. — Предполагам, че и на мен не ми е разрешено да говоря?

— Не — потвърди Сам. — Ще се наложи да ти дадем име и номер, като на истинско граничарско куче. Какво ще кажеш за Уопет? Познавах куче с това име. И можеш да вземеш служебния ми номер от корпуса на кадетите в училище. Две осем две девет седем три. Или накратко, Уопет девет седем три.

— Уопет девет седем три — изрече умислено кучето, търкаляйки думите в устата си, сякаш бяха потенциална храна. — Странно име.

— Най-добре да направим заблуждаващите заклинания тук и да ги приемем — каза Сам. — Преди да опитаме да прекосим Стената.

Той се взря в гъстия мрак на анселстиерската нощ зад Стената и каза:

— Трябва да преминем преди изгрева, а той едва ли ще се забави много. През нощта е по-малко вероятно да се натъкнем на патрул.

— Никога досега не съм правила такова заклинание — каза неуверено Лираел.

— Бездруго ще се наложи аз да ги направя — отвърна Сам. — Защото ти не знаеш как трябва да изглеждаме. Не са толкова трудни — много по-лесни са от твоите кожи на Хартата. Могат да направя три без проблеми.

— Благодаря ти — каза Лираел. Седна до кучето, за да отпусне болезнените си мускули и го почеса под нашияника. Сам се отдалечи на няколко крачки и започна да посяга към Хартата, събирайки символите, които му трябваха, за да направи заклинанията за дегизиране.

— Странно е, че е мой племенник — прошепна Лираел на кучето. — Струва ми се много необичайно. Истинско семейство, а не просто голям клан от братовчедки, като Клеър. Да бъде леля, а и да имам такава. Да имам и сестра...

— А хубаво ли е, освен че е странно? — попита кучето.

— Не съм имала възможност да го обмисля — отвърна Лираел, след като помълча умислено. — Донякъде е хубаво, а донякъде тъжно. Хубаво е, защото съм... Абхорсен по рождение и открих откъде произхождам. Тъжно е, защото целият ми досегашен живот беше белязан от липсата на принадлежност, от това че не съм истинска Клеър. Прекарах толкова много години да искам да бъда нещо, което не съм. Сега се питам дали ако можех да бъда Клеър, това би ме удовлетворило? Или просто не бих могла да допусна, че ще съм нещо различно?

Тя се поколеба, а после тихо добави:

— Питам се дали майка ми е знаела какво ще бъде детството ми. Но пък Ариел е била Клеър и вероятно не е могла да разбере какво е да израснеш без зрението на Глетчера.

— Това ми напомни нещо — каза Мовет, появявайки се неочаквано от раницата, а лявото му ухо се сви от забързаното излизане. — Ариел. Твоята майка. Тя ми остави послание, когато беше в Къщата.

— Какво! — възкликна Лираел и скочи да сграбчи Мовет за шията, пренебрегвайки приспивния зов на Ранна и взаимодействието между Свободната магия под котешката козина и омагьосания от Хартата нашийник. — Какво послание? Защо не ми го предаде по-рано?

— Хм-м-м — отвърна Мовет. Освободи се от хватката ѝ, а нашийникът му се оплете в ръката на Лираел. Тя го пусна точно преди да успее да се измъкне от него, а предупредителният звън на Ранна накара котката да престане да се гърчи. — Ако ме изслушаш, ще ти кажа...

— Мовет! — изръмжа кучето и се приближи, дишайки в лицето на котката.

— Ариел ме е видяла с теб, край Стената — изрече бързо Мовет. — Тя седеше в Хартиеното крило, а аз ѝ подавах един пакет — в онези дни имах различна форма, нали разбираш. Всъщност, може би нямаше да си спомня това, ако отново не бях възприел тази форма след принудителния разговор под Къщата. Странно е, че в човешка форма помня нещата по различен начин. Предполагам, че е трябвало да забравя, за да не си го припомня, докато не се озова там, където ме е видяла...

— Мовет! Посланието! — помоли го Лираел.

Мовет кимна и облиза устата си. Очевидно щеше да продължи с бързината, която сам бе избрал.

— Предадох ѝ пакета — продължи той. — Тя се взираше в мъглата над водопада. Онзи ден там имаше дъга, но тя не я видя. Забелязах как очите ѝ се замъгляват от зрението и тя каза: „Ти ще бъдеш до дъщеря ми край Стената. Ще я видиш пораснала, за разлика от мен. Кажи на Лираел, че... че заминаването ми няма да бъде... че не е било... по мой избор. Свързах своя и нейния живот с Абхорсен и начертах път за майка и дъщеря, който ще ограничи личния ни избор. Кажи ѝ също, че я обичам, и винаги ще я обичам, и че раздялата с нея ще разбие сърцето ми.“

Лираел слушаше съсредоточено, ала това, което чуваше, не беше гласът на Мовет. Беше този на майка ѝ. Когато котката приключи, тя погледна към окъпаното в червено небе и блещукащите звезди зад Стената, а по бузата ѝ се стече сълза, която остави сребриста следа, уловила последните мигове от вечерната светлина.

— Направих дегизировката ти — каза Сам, който бе толкова погълнат от заклинанията си, че напълно пропусна думите на Мовет. — Просто трябва да влезеш в нея. Постарай се да останеш със затворени очи.

Лираел се обърна да види бляскавия силует, надвиснал във въздуха, и се запрепъва към него. Затвори очи дълго преди да навлезе в заклинанието. Златистият огън се разля по лицето ѝ като топли, ласкави ръце и избърса сълзите ѝ.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ГРАНИЦАТА

— Сержант, там определено мърда нещо — прошепна ефрейтор Хорокс, докато гледаше над мерника на своята картечница „Люин“. — Да им позволя ли да изстрелят няколко патрона?

— Без страх, по дяволите! — прошепна в отговор сержант Еванс. — Нищо ли не знаеш? Ако е призрак, таласъм или нещо подобно, просто ще дойде тук и ще изсмуче червата ти! Сказло, върни се и кажи на лейтенанта, че става нещо. Останалите, предайте нататък да сложат щиковете, но тихо. И никой да не прави нищо, без да съм наредил.

Еванс възвърна обичайния си вид, когато Сказло забърза назад по свързочния окоп зад тях. По цялото протежение на главния боен окоп се чуваше тракането на щикове, изправяни възможно най-тихо. Самият Еванс опъна лъка си и зареди един сигнален пистолет с червен патрон. Червеното беше сигналът за нашествие откъм Стената. Поне щеше да бъде такъв сигнал, ако проработеше, помисли си той. От Старото кралство подухваше топъл, северен вятър. Това беше добре, за да премахне студа от заледената кал в окопите, тъй като пролетта още не бе прогонила съвсем отминалата зима, но освен това означаваше, че оръдията, самолетите, сигналните ракети, мините и всички останали технологии няма да действат.

— Двама са, а има и още нещо, което прилича на куче — прошепна отново Хорокс, а пръстът му върху спусъка бавно се извиваше назад от обичайната си позиция, притиснат плътно към предпазителя.

Еванс се взираше в мрака, опитвайки се да различи нещо. Хорокс не беше особено схватлив, но пък имаше забележително нощно зрение. Много по-добро от неговото. Той не видя нищо, но тенекиените кутии по тела дрънчаха. Някой... или нещо... се движеше към тях.

Пръстът на Хорокс вече беше на спусъка, а предпазителят беше вдигнат, с пълнен барабан с патрони и един в пълнителя. Чакаше само заповед, а може би и вятърът да се промени.

После внезапно въздъхна и отново свали пръста си от спусъка, а той се отдръпна от приклада.

— Изглежда са от нашите — каза той, без да шепти. — Скаути. Един офицер и някакъв клет нещастник с бинтована глава. И едно от онези... нали се сещате... душещи кучета.

— Обучени кучета — поправи го механично Еванс. — Млъкни.

Еванс обмисляше какво да прави. Никога не беше чувал същества от Старото кралство да са приемали формата на анселстиерски офицери или на граничарско куче. Практически невидими призраци, да. Обикновени на вид жители на Старото кралство, да. Ужасни летящи същества, да. Но винаги имаше първи път...

— Какво има, Еванс? — попита един глас зад него и той изпита вътрешно облекчение, което никога не би изразил. Лейтенант Тиндал може и да беше генералски син, но не беше негоден за нищо щабен офицер. Знаеше кое какво е по Границата — и носеше знака на Хартата на челото си като доказателство.

— Движение пред нас, на около петдесет метра — докладва той. — Хорокс смята, че е видял двама скаути, единият ранен.

— И душещо... обучено куче — добави Хорокс. Тиндал не му обърна внимание, а се приближи да надзърне лично над насипа. Два неясни силуета определено се приближаваха, независимо какви бяха. Ала той не долови никаква враждебна сила или опасна магия. Имаше нещо... но ако бяха скаути от пропускателния пункт, и двамата щяха да бъдат магове на Хартата.

— Опитайте ли да изстреляте сигнална ракета? — попита той. — Бяла?

— Не, сър — отвърна Еванс. — Вятърът е северен. Реших, че няма да има резултат.

— Много добре — каза лейтенантът. — Предупредете хората си, че ще направя заклинание за светлина. Всички да бъдат готови за моите заповеди.

— Да, сър! — потвърди Еванс. Обърна се към мъжа до него и каза тихо: — Застанете при гнездото! Светлина напред! Предай нататък.

Когато заповедта се разнесе из строя, мъжете застанаха при стрелковото гнездо, а в позите им личеше напрежение. Еванс не

виждаше целия взвод — беше твърде тъмно, — но знаеше, че неговите ефрейтори в двата края ще ги разпределят.

— Правя заклинанието сега — каза лейтенант Тиндал. В свитата му ръка се появи блед символ на Хартата за светлина. Щом започна да става по-ярък, той го хвърли през рамо като топка за крикет, право пред себе си.

Бялата искра стана по-ярка, докато летеше из въздуха, и накрая се превърна в миниатюрно слънце, надвиснало неестествено над междинната зона. На ослепителната му светлина всички сенки изчезнаха и ясно се видяха две фигури, следващи тясната криволичеца пътека между телените мрежи. Както бе казал Хорокс, с тях имаше обучено куче, а и двамата носеха военните униформи на Анселстиерската армия под бронираните куртки, характерни за Гранични войски. Освен това, някаква мъчноопределима нестандартност в техните мрежести дрехи и оръжия провъзгласяваше, че са членове на Северния граничен разузнавателен отряд, познат повече като Скаутите от пропускателния пункт.

Когато светлината се спусна върху тях, единият от мъжете вдигна ръце. Другият, чиято глава бе омотана в бинт, последва примера му побавно.

— Приятелски войници! Не стреляйте! — извика Самет, когато светлината на Хартата постепенно избледня над главата му. Пристигат лейтенант Стоун и сержант Клеър. С граничарско куче!

— Останете с вдигнати ръце и се приближете в колона по един! — извика Тиндал. Обърна се към сержанта и каза: — Лейтенант Стоун? Сержант Клеър?

Еванс поклати глава.

— Никога не съм чувал за тях, сър. Но нали ги знаете скаутите. Държат се настрана. Лейтенантът наистина ми изглежда познат.

— Да — промърмори Тиндал и се намръщи. Наближаващият офицер наистина изглеждаше смътно познат. Раненият сержант тътреше краката си като човек, който е принуден да се движи въпреки постоянната болка. Граничарското куче носеше съответния нагръдник в цвят каки, с изписан отгоре в бяло номер, както и широк кожен нашийник с шипове. Общо взето, изглеждаха автентично.

— Спрете там! — извика Тиндал, когато Самет стъпи върху парче незакрепена спираловидна тел само на десет метра от окопа. —

Ще дойда да проверя вашите символи на Хартата.

— Прикривай ме — прошепна към Еванс. — Знаеш каква е процедурата, ако не са такива, каквито изглеждат.

Еванс кимна, заби четири стрели със сребърни върхове в калта между дъските в окопа, за да са му под ръка, и зареди още една. Армията не отпускате и дори не признаваше употребата на лъкове и сребърни стрели, но подобно на много други неща по Границата, всеки отряд разполагаше с тях. Много от мъжете бяха опитни стрелци, а Еванс беше един от най-добрите.

Лейтенант Тиндал погледна двете фигури, които отново се бяха превърнали в смътни силуети, след като заклинанието му беше избледняло. Беше затворил едното си око срещу светлината, както го бяха обучили, за да запази нощното си зрение. Сега го отвори и за пореден път забеляза, че нямаше особена разлика.

Извади меча си, а сребристите ивици върху него проблеснаха дори на слабата звездна светлина, и излезе от окопа. Сърцето му биеше толкова силно, че сякаш отекваше в стомаха му.

Лейтенант Стоун стоеше в очакване, вдигнал високо ръце. Тиндал го доближи предпазливо, отворил всичките си сетива, за да долови нещо, някакъв намек или миризма на Свободна магия или мъртви. Ала усещаше само магия на Хартата, някаква мъглява, смътна магия, обгърнала мъжете и кучето. Някакво защитно заклинание, предположи той.

Когато доближи на една ръка разстояние, леко опря върха на меча в гърлото на непознатия лейтенант, на сантиметър от мястото, където се завързваше бронираната му куртка. После се пресегна и докосна знака на Хартата върху челото на мъжа с показалеца на лявата си ръка.

От знака лумна златист огън, когато го докосна, и Тиндал почувства, че пропада в познатия, безспирен вихър на Хартата. Знакът беше неопетнен и той изпита толкова силно облекчение, колкото беше и усещането му за Хартата.

— Франсис Тиндал, нали? — попита Сам, благодарен заедно си беше направил буен мустак като част от дегизировката и снаряжението на офицер от скаутите. Предишната година се беше срещал няколко пъти с младия офицер на редовните официални церемонии, които винаги посещаваше през учебно време. Лейтенантът беше само с

няколко години по-голям от Сам. Бащата на Франсис, генерал Тиндал, командваше целия граничен гарнизон.

— Да — отвърна изненадано Франсис. — Макар че не помня...?

— Сам Стоун — каза Самет. Но ръцете му останаха вдигнати и отметна глава назад. — Най-добре проверете сержант Клеър. Но внимавайте с главата му. Ранен е със стрела от лявата страна. Доста е замаян.

Тиндал кимна, пристъпи нататък и повтори процедурата с меча и ръката върху ранения сержант. По-голямата част от главата на мъжа беше здраво бинтована, но знакът на Хартата личеше и той го докосна. Отново установи, че е непокътнат. Този път разбра също, че силата на сержанта е много, много голяма — както и тази на лейтенант Стоун. И двамата войници бяха невероятно силни магове на Хартата, най-силните, които някога беше срещал.

— Чисти са! — извика към сержант Еванс. — Изтеглете хората от караула и възстановете подслушвателните постове!

— О — каза Сам. — Чудех се как сте ни открили. Не очаквах да има хора в тези окопи.

— На запад е обявено нещо като извънредно положение — обясни Тиндал, когато ги поведе към окопа. — Наредиха ни да излезем едва преди час. Всъщност, имате късмет, че сме още тук, защото останалата част от батальона е на половината път до Бейн. Извикаха ги за подкрепление на цивилните власти. Вероятно отново има проблеми с лагерите на южняците, или демонстрации на „Наша страна“. Нашата рота пазеше тила.

— Извънредно положение на запад отгук? — попита тревожно Сам. — От какъв тип?

— Нямам новини — отвърна Тиндал. — Знаете ли нещо?

— Надявам се да не е така — отвърна Сам. — Но трябва да се свържа с Генералния щаб по най-бързия начин. Имате ли полеви телефон?

— Да — отвърна Тиндал. — Но не работи. Предполагам, че е заради вятъра откъм Стената. Този в щаба на ротата сигурно работи, иначе ще се наложи да се върнете чак на пътя.

— По дяволите! — възкликна Сам, когато слязоха в окопа. Извънредно положение на запад. Това сигурно имаше нещо общо с Хедж и Никълс. Разсеяно отвърна на козируването на Еванс и

забеляза всички преbledнели лица, които се взираха в него от мрачния окоп, изразявайки своето облекчение, че не е същество от Старото кралство.

Кучето скочи до него и войниците, застанали най-близо, се стреснаха. Лираел слезе бавно след него, а мускулите още я боляха от летенето. Тази Граница беше странна, а и плашеща. Тук тя усещаше огромната тежест на много смърт навсякъде около себе си. Много мъртви напиреха към границата с живота, спирани да я пресекат само от вятърните флейти, които пееха своята безмълвна песен в междинната зона. Тя знаеше, че Сабриел ги е направила, защото вятърните флейти можеха да оцелеят само докато настоящият Абхорсен е жив. Щом умреше, те щяха да замлъкнат при следващото пълнолуние, а мъртвите да възкръснат, докато не бъдат възпрени от новия Абхорсен. А това, осъзна Лираел, щеше да е самата тя.

Лейтенант Тиндал забеляза, че потрепери и я погледна загрижено.

— Не трябва ли да заведем вашия сержант в полковия пост за първа помощ? — попита той. Имаше нещо странно в сержанта, нещо, което пречеше да го гледаш директно. Ако погледнеш с крайчеца на очите си, Тиндал виждаше смътна аура, която не съответстваше напълно на очакванията му. А и този патрондаш беше странен. Откога скаутите носеха патрондаши за пушки? Особено след като никой от тях нямаше пушка?

— Не — изрече Сам бързо. — Ще се оправи. Трябва да намерим телефон по най-бързия начин и да се свържем с полковник Дуайър.

Тиндал кимна, но не каза нищо. Кимането прикри тревогата, озарила лицето му и мислите, които препускаха из главата му. Подполковник Дуайър, който беше командир на скаутите от пропускателния пункт, беше в отпуск през последните два месеца. Тиндал даже го беше изпратил след една паметна вечеря в щаба на баща си.

— По-добре елате с мен в командния пост — каза накрая. — Майор Грийн ще иска да си поговорите.

— Трябва да телефонирам — настоя Сам. — Няма време за приказки.

— Телефонът на майор Грийн може би работи — каза Тиндал, стараяйки се да говори с равен тон. — Сержант Еванс, поемете

командването на взвода. Биат и Емерсън... след мен. Не сваляйте щиковете си. О, Еванс — изпрати куриер до лейтенант Готли да дойде при мен в щаба на ротата. Струва ми се, че ще имаме нужда от свързочните му умения.

Той ги поведе из свързочния окоп и Сам, Лираел и кучето го последваха. Еванс, който бе разбрал погледа и заповедта на своя лейтенант към единствения друг маг на Хартата в ротата, освен майор Грийн, задържа Биат и Емерсън за няколко секунди, като им прошепна: „Момчета, става нещо странно. Ако шефът ви нареди, или се появят проблеми, намущкайте тези двамата в гърба!“

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА РЕШЕНИЕТО НА МАЙОРА

Сърцето на Сам се сви, когато лейтенант Тиндал ги поведе към една дълбока землянка на около сто метра зад бойния окоп. Дори на приглушената светлина на газената лампа той видя, че мястото твърде много наподобява жилище на ленив и обичащ уютата офицер — който навярно нямаше дори да ги изслуша, камо ли да разбере какво трябва да направят.

В единия ъгъл бурно гореше печка на дърва, върху масата с карта имаше отворена бутилка уиски, а в единия край беше разположено удобно кресло. В него на свой ред се бе отпуснал майор Грийн, който изглеждаше зачервен и свадлив. Ала Сам забеляза, че не е свалил ботушите си, а до стола му има меч и револвер в кобур, който висеше на ремъка си от една закачалка наблизко.

— Какво има? — изрева майорът, изправяйки се със скърцане, когато те се наведоха под напречната греда на вратата и се скупчиха около масата с картата. Възрастен е за майор, помисли си Сам. Беше най-малко на петдесет и му предстоеше пенсиониране.

Преди да успее да проговори, лейтенант Тиндал — който беше застанал зад тях — каза:

— Самозванци, сър. Само че не съм сигурен точно какви. Наистина носят непокътнати знаци на Хартата.

Сам настръхна, щом чу думата „самозванци“ и видя, че Лираел сграбчи нашияника на кучето, когато то изръмжа дълбоко и гневно.

— Самозванци, значи? — каза майор Грийн. Погледна Сам и той за пръв път си даде сметка, че възрастният офицер носи знака на Хартата на челото си. — Какво ще кажете в своя защита?

— Аз съм лейтенант Стоун от Северния граничен разузнавателен отряд — изрече сковано Сам. — Това са сержант Клеър и обученото куче Уопет. Налага се спешно да телефонирам в граничния щаб...

— Глупости! — изрева майорът без следа от гняв. — Познавам всички офицери от скаутите, както и подофицерите. Самият аз съм бил такъв достатъчно дълго! И съм много добре запознат с обучените

кучета, а това не е от тяхната порода. Бих се изненадал, ако успее да подуши и кравешко лайно в кухня.

— Ще мога — каза възмутено кучето. Думите му бяха посрещнати с пълно мълчание; после майорът извади меча си и го насочи към тях, а лейтенант Тиндал и хората му бяха пристъпили напред, като мечовете и върховете на щиковете им бяха само на сантиметри от незащитените вратове на Сам и Лираел.

— Опа — изрече кучето, седна и отпусна глава върху лапите си. — Съжалявам, господарке.

— Господарке? — възкликна Грийн, а лицето му стана още по-червено. — Кои сте вие? И какво е това нещо?

Сам въздъхна и каза:

— Аз съм принц Самет от Старото кралство, а моята спътница е Лираел, бъдещият Абхорсен. Кучето е наш приятел. Всички ние сме дегизирани. Разрешавате ли да сваля дегизировката? Ще блеснем за кратко, но не е опасно.

Майорът изглеждаше по-зачервен от всякога, но кимна.

Няколко минути по-късно Сам и Лираел застанаха пред майор Грийн със собствените си дрехи и лица. Очевидно и двамата бяха много уморени и видимо бяха изстрадали много през последните дни. Майорът ги огледа внимателно, а после и кучето. Нагръдникът му беше изчезнал, а нашийникът му бе променен и то изглеждаше по-едро отпреди. Отвърна на погледа му с жални очи, а после провали всичко, като намигна.

— Това е принц Самет — заяви лейтенант Тиндал, който бе заобиколил, за да види лицата им. Изражението му беше странно. Гледаше съчувствено и кимна два пъти към Самет, който изглеждаше изненадан. — А тя изглежда... простете, госпожо. Искам да кажа, че много приличате на Сабриел, тоест на Абхорсен.

— Да, аз съм принц Самет — изрече бавно Сам, без да смее да се надява, че този дебел майор пред пенсия ще им бъде особено полезен. — Спешно трябва да се свържа с полковник Дуайър.

— Телефонът не работи — отвърна майорът. — Освен това, полковник Дуайър е в отпуск. Какво толкова спешно имате да му предадете?

Отговори му Лираел, а гласът ѝ пресекваше и хриптеше заради започващата настинка, причинена от внезапния преход от топлото лято

на Старото кралство в анселстиерската пролет. Газената лампа проблесна, когато заговори, запращайки трептящата ѝ, игрива сянка върху масата.

— В Анселстиер навлиза древно и ужасно зло. Трябва ни помощ, за да го открием и спрем — преди да е унищожило страната ви, а след това и нашата.

Майорът я погледна, а червеното му лице беше застинало намръщено. Ала гримасата му не изразяваше недоверие, както се бе опасявал Сам.

— Ако не знаех какво означава титлата ви и не познавах звънците, които носите — поде бавно той, — щях да заподозра, че преувеличавате. Не мисля, че някога съм чувал за толкова могъщо зло, което да унищожи цялата ми страна. Ще ми се да не чувах това сега.

— Нарича се Унищожителя — каза Лираел, а гласът ѝ беше тих, но изпълнен със страха, който растеше у нея, откакто бяха напуснали Червеното езеро. — Той е един от Деветте ярки светила, Свободните духове от Началото. Бил е пленен и разгромен от Седмината и заровен дълбоко под земята. Само че сега двете полусфери, които го държат в плен, са били изровени от некромант на име Хедж, и докато ние си говорим тук, той може би ги пренася през Стената.

— Значи за това става дума — каза майорът, но в гласа му не се долавяше задоволство. — Получих пощенски гълъб от Бригадата във връзка с проблеми на запад и отбранителна тревога, но нищо повече оттогава. Хедж, казваш? Познавах един сержант с това име, когато за пръв път постъпих при скаутите. Едва ли е той, обаче — това беше преди трийсет и пет години, а той беше най-малко на петдесет...

— Майоре, трябва да намеря телефон! — прекъсна го Самет.

— Веднага! — заяви майорът. Изглежда си беше припомнил някаква своя по-енергична и може би по-млада версия. — Господин Тиндал, свикайте взвода си и кажете на Едуард и старшината на ротата Порит да организират преместване. Ще заведе тези двамата...

— Трима — каза кучето.

— Четирима — прекъсна ги Мовет, подавайки глава от раницата на Сам. — Омръзна ми да мълча.

— Той също е наш приятел — побърза да увери войниците Лираел, когато ръцете им за пореден път се спуснаха към мечовете и

насочиха щиковете напред. — Моget е котката, а Падналото куче е... хм... кучето. Те са... тъъ... слуги на Клеър и Абхорсен.

— Съвсем като на Границата! Злото никога не идва само — заяви майорът. — Сега ще заведе и четирима ви до резервния граничен път и ще пробваме тамошния телефон. Франсис, тръгни към транспортния сборен пункт по най-бързия начин.

Той замълча и добави:

— Предполагам, че не знаете накъде ще поеме този Хедж, ако е прекосил Границата?

— Към Форуин Мил, където има нещо, наречено Инкубатор за светкавици и ще го използват, за да освободят Унищожителя — каза Лираел. — Може би няма да имат проблеми с прекосяването на Границата. Хедж води със себе си племенника на главния министър, Никълъс Сейър, и там ще ги посрещне човек, който има писмо от министъра с разрешение да внесат полусферите.

— Това няма да е достатъчно — заяви майорът. — Предполагам, че ще свърши работа на пропускателния пункт, но ще ги размотават с часове в Гарнизона в Бейн и дори в Корвиър. Никой здравомислещ човек няма да се хване на тази въдица на същинската Граница. Ще трябва да си проправят път с бой, макар че щом са обявили тревога преди час, вероятно вече са го направили. Ординарец!

Един ефрейтор, скрил горяща цигара в свитата си ръка, подаде глава на входа на землянката.

— Донеси ми карта, на която е отбелязан Форуин Мил, някъде западно оттук! Никога не съм чувал за това проклето място.

— Намира се на около трийсет мили оттук по брега, сър — обади се Тиндал, като спря по средата на пътя към изхода. — Ходил съм за риба там — има едно езеро с доста добра съомга. На няколко мили извън граничната зона е, сър.

— Така ли? Хмф! — отбеляза Грийн, а лицето му за пореден път се обагри в по-тъмен нюанс на червеното. — Какво още има там?

— Имаше една изоставена дъскорезница, порутен док и останки от железопътната линия, която някога са използвали, за да пренасят дърветата от хълмовете — каза Тиндал. — Не знам какво представлява този Инкубатор за светкавици, но има...

— Никълъс е наредил да построят Инкубатора там — прекъсна го Лираел. — Съвсем скоро, струва ми се.

— Там има ли някакви хора? — попита майорът.

— В момента да — отвърна лейтенант Тиндал. — В края на миналата година бяха построени два бежански лагера за южняци. Наричат се Норис и Еримтън, разположени на хълмовете, непосредствено над долината на езерото. Предполагам, че в тях има около петдесет хиляди бежанци под полицейска охрана.

— Ако Унищожителя възстанови своята цялост, те ще бъдат сред първите загинали — каза кучето. — А Хедж ще събере духовете им, когато навлязат в смъртта и ще станат негови слуги.

— В такъв случай трябва да ги преместим оттам — каза майорът. — Макар че фактът, че са извън Границата ни затруднява да направим каквото и да било. Генерал Тиндал ще разбере. Само се надявам генерал Кингзуълд да си е отишъл у дома. Той е ревностен поддръжник на „Наша страна“...

— Трябва да побързаме! — намеси се внезапно Лираел. Нямаше време за повече приказки. Обзе я някакво ужасно предчувствие, сякаш всеки изминал миг беше отронена песъчинка от полупразен пясъчен часовник. — Трябва да пристигнем във Форуин Мил преди Хедж и полусферите!

— Точно така! — извика майор Грийн, внезапно изпълнен с нова енергия. Очевидно някой трябваше да го пришпорва от време на време. Грабна шлема си, метна го на главата си и хвана револвера за ремъка с обратното движение. — Вървете, господин Тиндал! Бързо!

После всичко наистина стана много бързо. Лейтенант Тиндал изчезна в нощта, а майорът ги поведе забързано по друг свързочен окоп. В края си той се издигаше над земята и се превръщаше в обикновен път, обозначен през няколко метра с боядисани в бяло камъни, които проблясваха слабо на звездната светлина. Нямаше луна, макар че над Старото кралство беше изгряла, и тук беше много постудено.

Двайсет минути по-късно, задъханият — но в изненадващо добра форма — майор забави крачка и пътят стана част от широко асфалтирано шосе, което се простираше на изток и на запад, докъдето можеха да видят на звездната светлина. Край шосето имаше телефонни стълбове, част от мрежата, свързваща цялото протежение на Границата.

От другата му страна се чернееше нисък бетонен бункер, охраняван от телеграфни стълбове с множество телефонни жици, наподобяващи спагети.

Майор Грийн ги поведе навътре като огромен снаряд и се провикна, за да събуди клетия войник, отпуснал се върху едно комутаторно табло, сгушил глава в мрежа от кабели и щифтове.

— Свържи ме с Граничния щаб! — нареди той. Полусънненият войник се подчини, включвайки кабелите с безмълвната вещина на висококвалифициран човек. — Лично с генерал Тиндал! Събуди го, ако трябва!

— Да, сър, да, сър, да — промърмори телефонистът, мечтаейки си да беше избрал друга нощ, в която да изпие тайните си запаси от ром. Държеше едната си ръка над устата, за да се опита да скрие миризмата от разгневения майор и странните му спътници.

Когато връзката се осъществи, Грийн грабна слушалката и заговори бързо. Очевидно разговаряше с най-различни безполезни хора по веригата, защото лицето му ставаше все по-червено, докато Лираел реши, че кожата му ще подпали мустака. Накрая се свърза с някой, когото слуша една минута, без да го прекъсва. После бавно постави слушалката върху вилката.

— В момента има нашествие в западния край на Границата — каза той. — Докладвали са за червени сигнални ракети, но сме изгубили комуникациите от Първа до Девета миля, така че атаката е голяма. Никой не знае какво става. Генерал Тиндал вече е наредил да изпратят летящ отряд, но явно е отишъл в друг проблемен район на пропускателния пункт. Онзи негодник, щабният полковник от другата страна, ми нареди да остана тук.

— Да останете тук! Не можем ли да отидем на запад и да опитаме да спрем Хедж при Стената? — попита Лираел.

— Изгубили сме връзка преди час — каза майор Грийн. — Още не е възстановена. Не са видели други ракети. Това ще рече, че не е оцелял никой, който да ги изстреля. Или пък са избягали. И в двата случая вашият Хедж и неговите полусфери вече са прекосили Стената и Границата.

— Не разбирам как са успели да ни настигнат — каза Лираел.

— Времето оттук до дома си прави шеги — каза Могет с гробовен глас и изплаши до смърт телефониста. Малката котка изскочи

от раницата на Сам, пренебрегна войника и добави: — Макар да предполагам, че ще се движат бавно, докато теглят полусферите към този Форуин Мил. Може би ще имаме време да стигнем там първи.

— Най-добре да се свържа с родителите си — каза Сам. — Можете ли да влезете в гражданската телефонна система?

— О — каза майорът. Потърка носа си и изглежда се колебаеше какво да каже. — Мислех, че знаете. Случи се преди почти седмица...

— Какво?

— Съжалявам, синко — отвърна майорът. Застана мирно и каза: — Родителите ти са мъртви. Били са убити в Корвиър от радикалите на Королени. С бомба. Колата им е била напълно унищожена.

Сам изслуша думите на майора с безизразно лице. После се свлече по стената и хвана главата си с две ръце.

Лираел го докосна по лявото рамо, а кучето опря нос в дясното. Само Мовет не изглеждаше трогнат от новината. Той седеше до телефониста, а зелените му очи искряха.

През следващите няколко секунди Лираел асимилираше новината, изтласквайки я там, където винаги запращаше страданията си, на място, което щеше да ѝ позволи да продължи нататък. Ако оцелееше, щеше да се разплаче за сестрата, която никога не бе познавала, както и за Тъчстоун, и за майка си, и за толкова много други неща, които се бяха объркали в света. Но сега нямаше време за сълзи, защото много други сестри, братя, майки, бащи и още много хора зависеха от това те да направят необходимото.

— Не мисли за това — каза Лираел, стискайки рамото на Сам. — Сега всичко е в наши ръце. Трябва да стигнем до Форуин Мил преди Хедж!

— Не можем — отвърна Сам. — Дали да не се откажем... Той спря по средата на изречението, свали ръце от лицето си и се изправи, но се преви одве, сякаш го болеше коремът. Стоя безмълвно близо минута. После извади пернатата монета от ръкава си и я подхвърли. Тя се завъртя към тавана на бункера и остана там. Сам се опря в стената, за да я погледа, тялото му още беше превито, но главата му беше извърната назад.

Накрая престана да гледа въртящата се монета и се изправи, докато не застана мирно срещу Лираел. Не щракна с пръсти, за да я свали.

— Съжалявам — прошепна. В очите му имаше сълзи, но той ги прогони с клепачи. — Вече... вече съм добре. — Склони глава към Лираел и добави: — Абхорсен.

Лираел притвори очи за миг. Тази единствена дума ѝ изясни всичко. Тя беше Абхорсен. Това вече не ѝ предстоеше.

— Да — каза тя, приемайки титлата и всичко, свързано с нея. — Аз съм Абхорсен, и като такъв, имам нужда от цялата помощ, която мога да получа.

— Ще дойда с вас — каза майор Грийн. — Но нямам законното право да наредя на ротата да ни последва. Макар че повечето от тях вероятно биха изяви́ли желание.

— Не разбирам! — възмути се Лираел. — Кой го е грижа за закона? Цялата ви държава може да бъде унищожена! Всички да бъдат убити! Нима не разбирате?

— Разбирам. Но не е толкова просто... — поде майорът. После замълча, а червеното му лице се покри с петна и преbledня при слепоочията. Лираел видя как челото му се сбърчи, сякаш някаква странна мисъл се опитваше да излезе навън. После се проясни. Той внимателно пхна ръка в джоба си, а след това изведнъж я извади и стовари току-що покрития си с бокс юмрук върху бакелитовото телефонно табло, а деликатните му вътрешни механизми експлодираха сред искри и дим.

— По дяволите! Лесно е! Ще наредя на ротата да потегли. В крайна сметка, политиците могат само да ме застрелят за това, ако победим. Колкото до теб, редник, ако кажеш и дума на някого за това, ще нахраня с теб тази котка. Разбрано?

— Ммм! — каза Моget.

— Да, сър! — смотолеви телефонистът, а ръцете му трепереха, докато се опитваше да угаси с одеяло горящите останки от телефонното си табло.

Но майорът не беше замълчал, за да чуе отговора му. Вече беше излязъл през вратата и крещеше на някакъв злощастен свой подчинен отвън да „побърза и да подготви за път камионите!“

— Камиони? — попита Лираел, когато се втурнаха навън след него.

— Ъм... каруци без коне — изрече Сам механично. Думите бавно излязоха от устата му, сякаш трябваше да си ги припомня. — С

тях... с тях ще стигнем до Форуин Мил много по-бързо. Ако работят.

— Сигурно ще работят — каза кучето, като вдигна нос и подуши въздуха. — Вятърът се обръща на югозапад и става по-студено. Но погледнете на запад!

Те погледнаха. Хоризонтът там беше огряван от ярки светкавици и се чуваше глухият тътен на далечни гръмотевици.

Могет също погледна от мястото си върху раницата на Сам. Зелените му очи преценяваха нещо и Лираел забеляза, че тихо брои на глас. После изсумтя недоволно.

— На какво разстояние каза, че се намира Форуин Мил онова момче? — попита той, забелязал погледа на Лираел.

— Около трийсет мили — отвърна Сам.

— Около пет левги — изрече в това време Лираел.

— Тази светкавица идва от запад, и е на шест или седем левги. Може би Хедж и неговият товар все още пресичат Стената!

ВТОРА ИНТЕРЛЮДИЯ

Предавките на синия пощенски фургон изскърцаха, когато намали, за да поеме по отбивката от пътя към настланата с тухли алея. После се наложи да намали още повече и да спре, вибрирайки, защото портите, които обикновено бяха отворени, сега не бяха. Освен това от другата страна имаше хора с пушки и мечове. Вържени ученички в бели костюми за тенис или хоккейни туники, които изглеждаха така, сякаш трябваше да държат ракети или стикове за хоккей, а не оръжия. Две от тях бяха насочили пушките си към шофьора, докато други две минаха през малката странична врата в стената, а оголените остриета, които държаха в готовност, отразяваха светлината на късното следобедно слънце.

Шофьорът на фургона погледна към златните, псевдоготически букви над портата, които изписваха „Колеж Уайвърли“ и по-дребния надпис отдолу, който гласеше:

Основан през 1652 за млади дами с благороден произход.

— Ама че странен благороден произход — промърмори той. Никак не му харесваше да се страхува от колежанки. Погледна назад към вътрешността на фургона и каза по-силно: — Пристигнахме. Колежът „Уайвърли“.

Отзад се чу тихо шумолене, което прерасна в поредица от удари и приглушени възгласи. Шофьорът гледа известно време, докато пощенските чували се изправяха, а отвътре се подадоха ръце, които развързаха шнуровете отгоре. После насочи вниманието си отново напред. Две от колежанките идваха към прозореца му и той веднага го свали.

— Специална доставка — каза, намигайки. — Трябва да кажа бащата и майката на Ели и това да ви говори нещо, за да не ме прободете с меч или да ме застреляте.

Момичето, което беше по-близо и едва ли беше на повече от седемнайсет, се обърна към другото — което беше още по-малко — и

каза:

— Върви да доведеш магистра Коел.

— Остани на място и дръж ръцете си на волана — изрече тя на шофьора. — Каж и на твоите пътници да не мърдат.

— Чуваме те — каза един глас отзад. Женски глас, силен и енергичен. — Това Фелисити ли е?

Момичето се отдръпна. После, изправила меча в отбранителна позиция пред себе си, надзърна през прозореца зад шофьора.

— Да, аз съм, госпожо — изрече предпазливо. Отстъпи назад и даде сигнал на момичетата с пушките, които се отпуснаха леко, но не свалиха оръжието си, за огромно съжаление на шофьора. — Имате ли нещо против да изчакате, докато дойде магистра Коел? Днес трябва да сме твърде предпазливи. От север се появи вятър, а и съобщения за още проблеми. Колко сте вътре?

— Ще изчакаме — каза гласът. — Двама. Аз и... бащата на Елимер.

— Хм, здравейте — каза Фелисити. — Получихме новини... че вие... макар че магистра Коел не повярва...

— Нека засега не говорим за това — каза Сабриел. Беше излязла от пощенския чувал и сега се беше привела зад шофьора. Фелисити отново надзърна вътре, за да се увери, че жената, която вижда, наистина е майката на Елимер. Въпреки че Сабриел носеше син пощальонски гащеризон и шапка, смъкната ниско над наситеночерната ѝ коса, беше лесно да я познае. Ала Фелисити си остана предпазлива. Истинската проверка щеше да се извърши, когато магистра Коел провереше знаците на Хартата на тези хора.

— Ето заплащането ти, както се договорихме — каза Сабриел и подаде дебел плик на шофьора. Той го пое и веднага погледна вътре, а по устните и очите му трепна лека усмивка.

— Много съм ви задължен — каза той. — И ще си държа устата затворена, както обещах.

— Най-добре ще е — промърмори Тъчстоун.

Шофьорът бе видимо засегнат от забележката му.

Той изсумтя и каза:

— Винаги съм живял близо до Бейн и знам как стоят нещата. Не ви помогнах заради парите. Те са просто допълнителен стимул.

— Оценяваме помощта ти — каза Сабриел и погледна с укор Тъчстоун. Няколкото часа, които бе прекарал затворен в пощенски чувал не се бяха отразили добре на настроението му, както и чакането, след като вече бяха толкова близо до Стената и дома. Колежът „Уайвърли“ се намираше едва на четиридесет мили южно от границата.

— Ето, най-добре да го върна — каза шофьорът. Измъкна плика и го побутна към Тъчстоун.

— Не, не, приеми го просто като награда — изрече спокойно Сабриел и бутна обратно плика.

Шофьорът се възпротиви за миг, после сви рамене, сложи отново парите някъде в якето си и намусено се настани на седалката си.

— Магистрата идва — каза Фелисити с облекчение, докато гледаше назад към една по-възрастна жена и няколко ученички, които слизаха по алеята. Те като че се бяха появили от нищото, защото основната училищна сграда не се виждаше зад завоя, скрита от редица гъсто засадени тополи.

Щом магистра Коел пристигна, бяха нужни само секунди за да бъде проверена чистотата на знаците на Хартата по челата на Сабриел и Тъчстоун и всички се отправиха заедно към училището, докато пощенският фургон пое обратно към Бейн.

— Знаех си, че новините не са верни — каза магистра Коел, докато вървяха бързо — почти подтичваха — към огромните, наподобяващи портал врати на основната сграда. — В „Корвиър Таймс“ публикуваха снимка на две изгорели коли и няколко тела, но не съобщиха почти нищо повече. Много приличаше на нагласена история.

— Беше достатъчно достоверно — каза мрачно Сабриел. — Дамед и още единайсет души бяха убити при това нападение, както и още двама от нашите хора извън Хенен. Вероятно има и други. Разделихме се след Хенен, за да оставим лъжливи следи. Никой от нашите ли не ни е изпреварил?

Коел поклати глава.

— Няма да забравим Дамед — каза Тъчстоун. — Нито Барлест, или който и да било друг. Няма да забравим и враговете си.

— Времената са ужасни — въздъхна Коел.

Отново поклати глава няколко пъти, когато влязоха вътре, отминавайки още въоръжени момичета, които гледаха със

страхопочитание легендарната Сабриел и нейния съпруг, макар че той беше просто крал на Старото кралство и не представляваше кой знае какъв интерес. Но те знаеха, че някога Сабриел е била една от тях. Продължиха да се взират дълго след като Коел беше въвела видните посетители в приемната за гостуващи родители, може би най-люксово обзаведената стая в цялото училище.

— Надявам се, че вещите, които оставихме, са непокътнати? — попита Сабриел. — Какво е положението? Някакви новини?

— Всичко е така, както го оставихте — отвърна Коел. — Засега нямаме проблеми. Фелисити! Моля те, нареди да донесат куфара на Абхорсен от мазето. Пипа и Зети... и дежурната по трапезария днес... могат да ти помогнат. Колкото до новините, имам съобщения и...

— Съобщения! От Елимер или Самет? — попита настоятелно Тъчстоун.

Коел извади два сгънати листа хартия от ръкава си и им ги подаде. Тъчстоун ги сграбчи нетърпеливо и застана близо до Сабриел, за да ги прочетат, докато Фелисити и нейната кохорта преминаха забързано и изчезнаха през една от тежките, излъскани до блясък врати.

Първото съобщение беше написано със син молив върху скъсана бланка за писмо, която носеше същия символ с рог и свитък, който красеше едната страна на пощенския фургон. Тъчстоун и Сабриел го прочетоха внимателно, а челата им се сбърчиха намръщено. После го прочетоха още веднъж и се спогледаха, а по лицата им беше изписана огромна изненада.

— Изпрати го едно от бившите ни момичета — обади се нервно Коел, след като никой не каза и дума. — Порнела Ейкрън-Джейнс, която е асистент на министъра на съобщенията. Очевидно е копие на телеграма. Не знам дали изобщо е стигнала до вашето посолство.

— Може ли да ѝ се вярва? — попита Тъчстоун. — Леля Лираел? Бъдещият Абхорсен? Да не би това да е поредният номер, целящ да размъти главите ни?

Сабриел поклати глава.

— Звучи като Сам — каза. — Макар че не го разбирам. Очевидно в Старото, кралство се случват много неща. Струва ми се, че скоро няма да се доберем до същността.

Тя разгъна втория лист хартия. За разлика от първия, този беше от плътна, ръчно изработена хартия, върху която имаше само три символа. Неподвижни символи на Хартата, чернеещи върху бялата страница. Сабриел прокара длан върху тях и те се оживиха, озарени от ярка светлина, и едва не прескочиха в ръката ѝ. След тях се чу гласът на Елимер, толкова ясен и силен, сякаш тя стоеше до тях.

— Мамо! Татко! Надявам се това съобщение бързо да достигне до вас. Клеър видяха много повече, твърде много, за да го разкажа тук. Грози ни голяма опасност, каквато дори не можем да си представим. Аз съм в Бархедрин с Гвардията, обучения отряд и седемстотин осемдесет и четири Клеър. Клеър се опитват да видят какво трябва да направим. Казват, че Сам е жив и се бори, и че каквото и да става, трябва да пристигнете в Бархедрин преди Деня на Анстър, иначе ще бъде твърде късно. Трябва да пренесем някъде Хартиените крила. О — имам леля, очевидно твоя полусестра... Моля? Не прекъсвайте...

Гласът на Елимер спря по средата на думата. Символите на Хартата отново избледняха върху хартията.

— Заклинанието беше прекъснато — каза Тъчстоун намръщено. — Съмнявам се, че Елимер няма да може да го възстанови. Чия полусестра? Едва ли е моя...

— Важното е, че Клеър най-сетне са видели нещо — каза Сабриел. — Денят на Анстър... трябва да погледнем в алманаха. Сигурно е скоро... съвсем скоро... ще се наложи да продължим веднага.

— Не съм сигурна, че ще можете — каза нервно Коел. — Това съобщение се получи едва тази сутрин. Донесе го един скаут от пропускателния пункт. Явно е имало някакво нападение отгатък Стената и...

— Нападение отгатък Стената! — прекъснаха я Сабриел и Тъчстоун едновременно. Какво нападение?

— Не знаеше — заекна Коел, изненадана от яростта на въпроса им, докато Сабриел и Тъчстоун се надвесиха над нея. — Било е в далечния запад. Но и на пропускателния пункт има размирици. Очевидно генерал Кингзуълд, гостуващият главен инспектор, се е обявил в защита на правителството на „Наша страна“, но генерал Тиндал отказва да приеме и двете...

— Значи Королини открито се е опитал да вземе властта? — попита Сабриел. — Кога е станало?

— Пише го в тазсутрешния вестник — отвърна Коел. — Още не сме получили следобедното издание. В Корвиър се водят сражения... Не знаехте ли?

— Стигнахме дотук по тайни пътища, като избягахме контактите с анселстиерците, доколкото можем — каза Тъчстоун. — Нямахме много време да четем вестници.

— В „Таймс“ пише, че главният министър все още контролира арсенала, двореца и парламента в Корвиър — каза Коел.

— След като контролира двореца, значи все още има власт над наследствения арбитър — каза Тъчстоун и погледна Сабриел за потвърждение. — Королини не може да формира правителство без неговата благословия, нали?

— Не, освен ако всичко не е разрушено — каза решително Сабриел. — Но това няма значение. Королини, опитът за преврат — всичко това са маловажни събития. Всичко, което се случва тук, е дело на някаква сила от Старото кралство — нашето кралство. Континенталните войни, напливът от бежанци от Юга, възкачването на Королини, всичко това е режисирано, планирано с някаква неизвестна за нас цел. Но какво ще търси в Анселстиер сила от нашето кралство? Бих разбрала да всява смут в Анселстиер, за да улесни нападение отгатык Стената. Но защо? И кой?

— В телеграмата си Сам споменава Клор — каза Тъчстоун.

— Клор е само некромант, макар и силен — каза Сабриел. — Трябва да е нещо друго. „Зло, изровено... тоест изкопано... край Едж...“

Сабриел спря по средата на изречението, когато Фелисити и нейните три спътници внесоха олюлявайки се един дълъг, обточен с месинг куфар. Оставиха го в средата на стаята. Символите на Хартата се носеха лениво по капака и около ключалката. Те лумнаха ярко, когато Сабриел докосна ключалката и прошепна няколко думи под носа си. Чу се щракане, капакът се повдигна на един пръст височина и тя го отвори, разкривайки дрехи, брони, мечове и нейния пояс със звънци. Пренебрегна звънците и се разрови отстриани, за да извади една голяма книга с кожена подвързия. Релефният златист шрифт на корицата гласеше, че книгата е „Алманах за двете държави и района на

Стената“. Тя бързо прелисти дебелите ѝ страници, докато не стигна до поредица от таблици.

— Какъв ден е днес? — попита. — Датата?

— Двайсети — отвърна Коел.

Сабриел прокара пръст по вертикала на едната таблица, а след това по хоризонтала. Втренчи се в резултата и пръстът ѝ отново се плъзна по цифрите, за да ги провери отново.

— Кога е? — попита Тъчстоун. — Денят на Анстър?

— Сега — отвърна Сабриел. — Днес.

Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание. Миг по-късно Тъчстоун се окопоти.

— В кралството трябва да е все още сутрин — каза. — Ще успеем.

— Не и по суша, с този несигурен пропускателен пункт — каза Сабриел. — Твърде далече на юг сме, за да призовем Хартиено крило...

Очите ѝ се озариха от внезапно осенилата я идея.

— Магистра Коел, Хю Йорбърт все още ли наема западния училищен хиподрум за своята авиошкола?

— Да — отвърна Коел. — Но семейство Йорбърт са във ваканция. Ще отсъстват цял месец.

— Не можем да летим с анселстиерски самолет — възнегодува Тъчстоун. — Вятърът е от север. Двигателят ще угасне на десет мили оттук.

— Ако се издигнем достатъчно високо, трябва да успеем да прелетим без мотор — каза Сабриел. — Но не и без пилот. Колко от момичетата се обучават да летят?

— Може би около дванайсет — каза Коел с неохота. — Не зная дали някоя от тях може да лети самостоятелно...

— Аз съм завършила курс за самостоятелно летене — намеси се нетърпеливо Фелисити. — Навремето баща ми летеше с генерал Йорбърт в Корпуса. Имам двеста летателни часа с нашия тренажор „Хъмбърт“ у дома и петдесет с местния „Бескуит“. Извършвала съм аварийни кацания, нощни полети и всичко останало. Мога да ви превоза над Стената.

— Не, не можеш — каза магистра Коел. — Забранявам ти!

— Времената са извънредни — каза Сабриел, укорявайки с поглед Коел. — Всички трябва да правим, каквото можем. Благодаря, Фелисити. Приемаме. Моля те, върви да подготвиш всичко, докато ние се преоблечем в по-подходящи дрехи.

Фелисити нададе развълнуван вик и се втурна навън, следвана по петите от своите спътници. Коел замахна, сякаш да я възпре, но ръката ѝ застина във въздуха. Вместо това седна в най-близкото кресло, извади носна кърпа от ръкава си и избърса челото си. Знакът на Хартата върху него леко проблесна под допира на плата.

— Тя е ученичка — възмути се Коел. — Какво ще кажа на родителите ѝ, ако... ако не...

— Не зная — каза Сабриел. — Никога не съм знаела какво да кажа на когото и да било. Освен това, че е по-добре да направиш нещо, отколкото да бездействаш, макар цената да е висока.

Докато говореше, тя не гледаше към Коел, а през прозореца. В средата на моравата имаше обелиск от бял мрамор, висок шест метра. От двете му страни бяха изсечени много имена. Бяха твърде малки, за да бъдат разчетени от прозореца, но Сабриел бездруго знаеше повечето от тях, макар да не беше познавала хората. Обелискът беше паметник на всички загинали в онази ужасна нощ преди двацет години, когато Керигор беше прекосил Стената с орда от мъртви. Там бяха имената на полковник Хоръс, много други войници, ученички, учителки, полицаи, двама готвачи и един градинар...

Погледът на Сабриел бе привлечен от ярко цветно петно зад обелиска. Един бял заек тичаше из поляната, следван по петите от малко момиче, чиито опашки се развяваха, докато напразно опитваше да улови домашния си любимец. За миг Сабриел потъна назад във времето, връщайки се към друг бягащ заек и друго момиче с опашки.

Ясинт и зайчето.

Ясинт беше едно от имената върху обелиска, но заекът навън би могъл да е някой далечен потомък на нейния любимец. Животът продължаваше, макар и никога безусилно.

Сабриел обърна гръб на прозореца и миналото. Сега бъдещето беше основната ѝ грижа. Трябваше да пристигнат в Бархедрин за дванайсет часа. Тя стресна Коел, като разкъса синия си комбинезон, разкривайки, че отдолу е гола. Когато и Тъчстоун започна да разкопчава своя комбинезон, Коел изпищя и избяга от стаята.

Сабриел и Тъчстоун се спогледаха и се разсмяха. Това продължи само миг, преди да започнат бързо да обличат дрехите от куфара. Не след дълго отново изглеждаха и се чувстваха като самите себе си, облечени в хубаво ленено бельо, вълнени ризи и гамаша, бронирани куртки и туники. Тъчстоун носеше двата си меча, Сабриел — меча на Абхорсен, и което беше най-важното, отново бе препасала пояса със звънциите.

— Готов ли си? — попита тя, когато нагласи пояса на гърдите си и регулира каиша.

— Готов — потвърди Тъчстоун. — Или поне доколкото успея да се подготвя. Не обичам да летя и при хубаво време, камо ли в някой от онези неблагоприятни анселстиерски самолети.

— Предполагам, че ще бъде по-зле от обичайното — каза Сабриел, — но не мисля, че имаме избор.

— Естествено — въздъхна Тъчстоун. — Страх ме е да попитам — как точно ще бъде по-зле от обичайното?

— Ако не греша в предположенията си — отвърна Сабриел, — Йорбърт е отлетял със съпругата си в двуместния „Бескуит“. Тогава остава неговият едноместен „Хъмбърт 12“. Ще се наложи да легнем върху крилата.

— Не преставам да се учудвам от знанията ти — каза Тъчстоун. — Нищо не разбирам от тези машини. Всички летателни апарати на Йорбърт ми изглеждаха еднакви.

— За жалост не са — каза Сабриел. — Но не мога да измисля друг начин да се приберем у дома. Не и щом трябва да пристигнем в Бархедрин преди деня на Анстър. Хайде!

Тя излезе от стаята и не спря да погледне дали Тъчстоун я следва. Естествено, че я следваше.

Авиошколата на Йорбърт беше съвсем малка, просто хоби за пенсионирания полковник от Авиационния корпус. На стотина метра от просторната му, удобна селска къща имаше хангар. Той се намираше в ъгъла на западното игрище на колежа „Уайвърли“, което, бидейки уместно обградено с боядисани в жълто варели за нефт, служеше като писта.

Сабриел беше права за самолета. Имаше само един, неугледен, зелен едноместен бипланер, който в очите на Тъчстоун изглеждаше

така, сякаш твърде много разчита на спойката между безкрайните му подпори и кабели.

Фелисити, почти неузнаваема с каската, очилата и кожения авиаторски костюм, беше вече в кабината. Още едно момиче стоеше до перката, а други две се бяха привели до колесниците под корпуса.

— Ще се наложи да легнете върху крилата — извика бодро Фелисити. — Забравих, че полковникът взе „Бескуит“-а. Не се притеснявайте, не е толкова трудно. Има дръжки за ръцете. Правила съм го стотици пъти... всъщност, два пъти... и съм вървяла по крилото.

— Дръжки за ръце — промърмори Тъчстоун. — Вървене по крила.

— Тихо — нареди Сабриел. — Не разстройвай пилота ни. — Тя пъргаво се покатери по лявата страна и легна върху крилото, като се улови здраво за двете дръжки. Звънците ѝ пречеха, но беше свикнала.

Тъчстоун се покатери от дясната страна не толкова пъргаво — и едва не проби с крак крилото. С безпокойство установи, че то се състои само от плат, опънат над дървена рамка, легна особено предпазливо и силно подръпна дръжките. Не се измъкнаха, както почти очакваше.

— Готови ли сте? — попита Фелисити.

— Готови! — извика Сабриел.

— Да, струва ми се — промърмори Тъчстоун. А после, много по-силно извика едно енергично „Да!“

— Контакт! — нареди Фелисити.

Момичето отпред умело завъртя перката и отстъпи назад. Тя се завъртя, когато двигателят се задави, спря за миг, а после ускори ход, когато той запали.

— Махнете подпорите!

Другите момичета дръпнаха въжетата и изтеглиха встрани подпорите, които държаха колесниците. Самолетът се олюля напред, а после бавно се разтърси и описа дъга, като зае позиция на пистата с лице към вятъра. Шумът от двигателя се усили и самолетът пое напред, разтърсвайки се още повече, сякаш беше тромава птица, която трябваше да подскача и дълго да размахва криле, преди да полети.

Тъчстоун гледаше земята пред себе си, а очите му се навлажниха, когато увеличи скоростта. Беше очаквал самолетът да излети като

Хартиено крило — доста бързо, лесно и устремено. Ала докато се носеха по игрището, а ниската каменна стена в северния край се приближаваше все повече, той осъзна, че не знае нищо за самолетите в Анселстиер. Очевидно излитаха рязко в небето в самия край на пистата.

Или пък не, помисли си секунди по-късно. Все още бяха на земята, а стената се намираще едва на двайсет или трийсет крачки пред тях. Започна да се замисля дали не е най-добре да се пусне и да се опита да избегне предстоящата катастрофа. Но не виждаше Сабриел върху другото крило и нямаше да скочи без нея.

Самолетът се наклони встрани и подскочи във въздуха. Тъчстоун въздъхна облекчено, когато прескочиха стената само на сантиметри, а после извика, когато отново полетяха надолу. Земята се приближаваше стремглаво, а той беше твърде задъхан, за да направи каквото и да било, когато отново подскочиха и най-сетне се устремиха в небето.

— Съжалявам! — извика Фелисити, а гласът ѝ едва се чуваше над шума от мотора и въздушната струя. — Забравих, че е по-тежък от обичайното.

Той чу как Сабриел вика нещо от другия край, но не разбра думите. Каквото и да беше, Фелисити кимаше с глава. Почти незабавно самолетът започна да се движи спираловидно на юг, набирайки височина. Тъчстоун кимна с глава. Трябваше да се издигнат възможно най-високо, за да постигнат оптималната височина за безмоторно летене. При северен вятър имаше вероятност двигателят да угасне на десет мили от Стената. Така че трябваше да успеят да летят безмоторно поне дотам, а за предпочитане и малко по-нататък. Не би било достатъчно да кацнат на Границата.

Не че приземяването в Старото кралство щеше да е лесно. Тъчстоун погледна платненото крило, което вибрираше над главата му, надявайки се, че по-голямата част от самолета е изработена от хора. Защото ако някои части не бяха, щяха да се разпаднат твърде скоро, което неизменно постигаше всички анселстиерски уреди и апарати, щом прекосяха Стената.

— Никога повече няма да летя — прошепна Тъчстоун. После си припомни съобщението на Елимер. Ако успееха да кацнат от другата страна на Стената и да стигнат до Бархедрин, щеше да се наложи да

използват донякъде Хартено крило и да подемат битка срещу неизвестен враг, притежаващ незнани сили.

При тази мисъл лицето на Тъчстоун се сбърчи сурово. Щеше да посрещне тази битка. Двамата със Сабриел се бяха сражавали твърде дълго срещу врагове, манипулирани отдалече. А сега онова, което беше излязло на светло, щеше да се изправи пред обединените сили на краля, Абхорсен и Клеър.

Разбира се, ако кралят и Абхорсен оцелееха при този полет.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА ЗАВРЪЩАНЕ В АНСЕЛСТИЕР

— Вятърът се обръща на север-североизток, сър — докладва Йомен Приндъл, докато наблюдаваше стрелката на ветромера, която беше свързана механично с ветропоказателя няколко етажа над тях. Щом стрелката се завъртя, електрическите светлини над главите им примигнаха и угаснаха и стаята остана осветена само от два доста опушени ветроупорни фенера. Приндъл погледна часовника си, който бе спрял, а след това разграфената свещ за измерване на времето между фенерите. — Токът спря приблизително в 16:49.

— Много добре, Приндъл — отвърна лейтенант Дрюи. — Нареди да преминат на газ и обяви обща тревога. Аз ще се кача при фара.

— Тъй вярно, сър — отвърна Приндъл. Извади един мегафон и извика в него: — Преминете на газ! Обща тревога! Повтарям, обща тревога!

— Тъй вярно! — проехтя един глас в мегафона, последван от писъка на ръчно задвижвана сирена и пресипналото дрънчене на ръчен звънец, които се чуваха из целия маяк.

Дрюи наметна синьото си палто с качулка и закопча широкия кожен колан, на който висяха револвер и къса сабя. Синият му стоманен шлем, украсен с емблемата с кръстосани златни ключове, провъзгласяваща настоящия му пост като Пазител на Западния фар, завършваше снаряжението му. Шлемът бе принадлежал на неговия предшественик и му беше малко голям, така че Дрюи винаги се чувстваше глупаво, когато го слагаше, но такъв беше уставът.

Контролната зала се намиреше на пет етажа под фара. Докато Дрюи методично изкачваше стъпалата, срещна матроса Керик, който бе хукнал надолу.

— Сър! Най-добре да побързате!

— Бързам, Керик — отвърна спокойно Дрюи, надявайки се, че гласът му е по-устойчив от внезапно разтуптялото му се сърце. — Какво има?

— Мъгла...

— Винаги има мъгла. Затова сме тук. Да предупреждаваме корабите да не навлизат в нея.

— Не, не, сър! Не в морето! На сушата. Пълзяща мъгла, която идва от север. Зад нея има светкавици и се е насочила към Стената. А от юг идват и хора!

Дрюи се отказа от спокойствието, на което го бяха обучили във Военноморския колеж, който беше завършил едва преди осемнайсет месеца. Проправи си път край Керик и изкачи остатъка от стъпалата по три наведнъж. Беше задъхан, когато отвори тежкия стоманен люк и влезе в помещението с фара, но си пое дълбоко дъх и успя да докара някакво подобие на спокойния, хладнокръвен военноморски офицер, какъвто се очакваше да бъде.

Фарът беше угасен и нямаше да го палят още поне около час. Имаше двойна система, едната на газ и с часовников механизъм, а другата изцяло на електричество, за да се справят със странния начин, по който токът и технологиите отказваха да функционират, когато вятърът духаше от север. От Старото кралство.

Дрюи с облекчение видя, че неговият най-опитен старшина вече е там. Кормчия Бърл беше отвън на пътеката, долепил до очите си голям бинокъл за наблюдение. Дрюи излезе, за да отиде при него, подготвяйки се за студения бриз. Но вятърът навън беше топъл, още един знак, че идва от север. Бърл му беше казал, че сезоните от другия край на Стената са различни, а Дрюи беше прекарал достатъчно дълго време на Западния фар, за да му вярва, макар че в началото беше отхвърлил идеята.

— Какво става? — попита той. Обичайната морска мъгла се стелеше над брега, както винаги, по всяко време на денонощието. Но една друга, по-тъмна мъгла се спускаше от север, към Стената. Из нея странно проблясваха светкавици и тя се простираше на изток, докъдето стигаше погледът на Дрюи.

— Какви са тези хора?

Бърл му подаде бинокъла и посочи.

— Стотици са, мистър Дрюи, може би хиляди. Предполагам, че са южняци, от новия лагер в Лингтън Хил. Вървят на север, опитват се да прекосят Стената. Ала не в това е проблемът.

Дрюи завъртя бутона за фокуса, звучно удари бинокъла в ръба на шлема си и му се допря да можеше да е по-внушителен в присъствието на Бърл.

В началото не виждаше нищо, но когато нагласи фокуса, всички мъгляви петна се проявиха и се превърнаха в бягащи фигури. Бяха хиляди, мъже със сини шапки и жени със сини забрадки, както и много деца, облечени изцяло в синьо. Хвърляха дъски по усуканата тел, проправяйки си път през нея, и я режеха, ако се наложеше. Някои вече бяха успели да прекосят междинната зона, заградена с тел, и почти бяха стигнали до Стената. Дрюи поклати глава при тази гледка. Защо, по дяволите, се опитваха да влязат в Старото кралство? И, което беше още по-смустващо, част от южняците, които вече бяха достигнали до Стената, започваха да бягат обратно...

— Граничният щаб уведомен ли е за тези хора? — попита той. Долу имаше военен пост, поне една рота в задните окопи, където по цялото протежение бяха разположени дежурни и подслушвателни постове. Какво правеха войниците?

— Телефоните сигурно не работят — каза мрачно Бърл. — Освен това, проблемът не е в тези хора. Погледнете фронтално мъглата, сър.

Дрюи завъртя бинокъла. Мъглата се движеше по-бързо, отколкото бе очаквал и беше изненадващо равномерна. Самата тя беше почти като стена, насочила се срещу стената от камък. Странна мъгла, чиято вътрешност беше озарявана от светкавици.

Дрюи преглътна, мигна с очи и отново размърда бутона за фокуса на бинокъла, неспособен да повярва на очите си. В предната част на мъглата имаше някакви същества. Същества, които някога може би са били хора, но вече не бяха. Беше чувал истории за такива същества, когато получи първото си назначение като дежурен на северния бряг, но всъщност не им вярваше. Ходещи трупове, загадъчни чудовища, жестока и в същото време нежна магия...

— Онези южняци нямат шанс — прошепна Бърл. — Израснах на север. Видях какво стана преди двайсет години в Бейн...

— Тихо, Бърл — нареди Дрюи. — Керик!

Керик подаде глава от вратата.

— Керик, вземи дузина червени ракети и започни да ги изстрелваш. По една на всеки три минути.

— Ч-червени ракети ли, сър? — изрече с разтреперан глас Керик. Червените ракети бяха сигнал за извънредна опасност на фара.

— Червени ракети! Действай! — изрева Дрюи. — Бърл! Искам всички, освен Керик, да се съберат навън след пет минути, на трета платформа и с пушки!

— Пушките не работят, сър — изрече унило Бърл. — А онези южняци едва ли щяха да се доберат до Границата, ако хората от гарнизона вече не бяха мъртви. Там долу имаше цяла армейска рота...

— Издадох заповед! А сега действай!

— Сър, не можем да им помогнем — каза умоляващо Бърл. — Не знаете на какво са способни тези същества! По устав сме длъжни да отбраняваме фара, а не да...

— Кормчия Бърл — изрече хладно Дрюи, — каквито и да са недостатъците на армията, Кралският анселстиерски флот никога не е стоял настрана, докато загиват невинни хора. Това няма да се случи под мое командване!

— Тъй вярно, сър — каза бавно Бърл. Вдигна за почест едната си мускулиста ръка, а след това изведнъж я стовари силно върху врата на Дрюи, под ръба на офицерския шлем. Лейтенантът се строполи в обятията му, а кормчията внимателно го положи на пода и взе револвера и сабята му.

— Какво зяпаш, Керик! Изстреляй проклетите ракети!

— Но... но... ами...

— Ако дойде на себе си, дай му чаша вода и му кажи, че аз съм поел командването — нареди Бърл. — Ще слеза долу, за да подготвя защитата.

— Защита?

— Онези южняци идват от юг, директно през позициите на армията. Значи от тази страна вече има нещо, нещо, което е избило войниците до крак. Някой мъртъв, ако не греша. Ние ще бъдем следващите, ако вече не са пристигнали. Така че побързай с проклетите ракети!

Едрият старшина изкрещя последните думи, докато излизаше през люка и го затръшна зад гърба си.

Трясъкът още кънтеше, когато Керик чу първите викове, някъде долу в двора. После се разнесоха още викове, един ужасен писък и хаотична врява от шумове: крясъци, писъци и дрънчене на стомана.

Разтреперан, той отвори склада за ракети и измъкна една. Катапултът се намираше на перилата на балкона, но въпреки че го беше правил стотици пъти по време на обучение, той не успя да положи ракетата в него. Когато най-сетне я нагласи, издърпа шнура твърде бързо, за да я възпламени и ръцете му обгоряха, когато тя излетя във въздуха.

Разплакан от болка и страх, Керик се върна, за да вземе още една ракета. Над главата му от небето се сипеха червени цветчета, разцъфнали ярко на фона на облаците.

Не изчака три минути, за да изстреля следващата ракета, нито по-следващата.

Все още изстрелваше ракети, когато мъртвите ръце минаха през люка. Дотогава мъглата беше обвила целия фар и само Керик, неговите ракети и стаята с фара се издигаха над влажната и разстлана пелена. Тя изглеждаше почти като твърда почва, видът ѝ бе толкова убедителен, че Керик почти не се замисли, когато мъртвото същество връхлетя с гръм и трясък през стъклената врата и се пресегна да го разкъса с ръце, които имаха твърде много пръсти и завършваха с извита и окървавена кост.

Той подскочи и в продължение на няколко крачки мъглата като че наистина му даде опора, а той се смееше истерично, докато тичаше. Ала въпреки всичко пропадеше все повече. Мъртвите ръце гледаха как се отдалечава, миниатюрна искрица живот, която угасна твърде скоро.

Но Керик не беше умрял напразно. Червените ракети бяха забелязани на изток и юг. А когато Керик падна, лейтенант Дрюи се свести в помещението с фара и с мъка се изправи на крака. Видя мъртвите и в прилив на мигновено вдъхновение дръпна лоста, който освобождаваше превключвателя и газа под налягане.

Върху фара лумна светлина, която бе увеличена хилядократно от най-добрите обективи, създавани някога от майсторите стъклари в Корвиър. Лъчът блесна в двете посоки, обхващайки мъртвите на балкона. Те изпищяха и заслониха своите гниещи очи. Младият военноморски офицер отчаяно върна часовниковия механизъм в неутрална позиция и увисна върху шпила, за да завърти фара. Той беше предназначен за случай на пълна механична авария, но не и да бъде натиснат от един човек.

Отчаянието и страхът му дадоха нужната сила. Фарът се завъртя и улови изцяло мъртвите в горещия си бял лъч. Не им стори нищо, но те не понасяха светлина и започнаха да се оттеглят, поемайки пътя на Керик в мъглата. За разлика от него, мъртвите ръце оцеляха по време на пропадането, макар че телата им бяха размазани. Изправиха се бавно и с помощта на пихтиестите си, изпочупени крайници, започнаха дългото изкачване обратно по стълбите. Там имаше живот, а те искаха да го усетят, вече забравили дразнещата светлина.

Ник се събуди от гръмотевици и светкавици. Както винаги напоследък, беше дезориентиран и замаян. Усещаше, че земята се движи нестабилно под него и му отне известно време да разбере, че го носят в носилка. Във всеки край имаше по двама мъже, които маршируваха със своя товар. Нормални мъже, или поне достатъчно нормални. Не прокажените работници от ямата, които Хедж наричаше „нощната смяна“.

— Къде сме? — попита. Гласът му беше дрезгав и усети метален вкус. Плахо докосна устните си и усети засъхналата кръв, образувала кора върху тях. — Бих искал да пийна вода.

— Господарю! — извика един от мъжете. — Той е буден!

Ник опита да се изправи, но нямаше сили. Над главата си виждаше само буреносни облаци и светкавици, които падаха някъде отпред. Полусферите! Сега си припомни всичко. Трябваше да се увери, че полусферите са в безопасност!

— Полусферите! — извика, а гърлото му беше прорязано от болка.

— В безопасност са — каза един познат глас. Внезапно над него се извиси Хедж. Станал е по-висок, помисли си Ник без всякаква логика. И по-слаб. Някак се е разтеглил, като карамелен бонбон, за който се карат две деца. И преди като че оплешивяваше, а сега има коса. Или това, което се виеше на челото му, беше сянка?

Ник затвори очи. Не можеше да си спомни къде се намира и как се е озовал там. Очевидно все още беше болен, по-сериозно отпреди, иначе нямаше да го носят.

— Къде сме? — попита немощно. Отново отвори очи, но не видя Хедж, макар че мъжът му отговори отнякъде отблизо.

— След малко ще прекосим Стената — отвърна Хедж и се разсмя. Смехът му беше неприятен. Но Ник не можа да се сдържи и също се разсмя. Не знаеше защо и не успя да си наложи да спре, докато не се задави и не беше принуден.

Освен смеха на Хедж и постоянния тътен на гръмотевиците, се чуваше и друг шум. В началото Ник не можа да го определи точно. Продължи да се ослушва, докато носачите му го водеха непоколебимо напред, и накрая реши, че знае какъв е. Публика на футболен или крикет мач. Победоносни викове и кръсъци. Макар че Стената би била странно място за игра. Навярно играят войниците на Границата, помисли си той.

Пет минути по-късно Ник все още чуваше викове сред тълпата и разбра, че не са от игра на футбол. Отново опита да се изправи, само за да бъде изтикан обратно от една ръка, в която разпозна тази на Хедж, макар че беше черна и изглеждаше обгоряла, а на мястото на ноктите имаше червени пламъци.

Халюцинации, помисли си отчаяно Ник. Халюцинации.

— Трябва да пресечем бързо — каза Хедж на носачите. — Мъртвите ще успеят да удържат коридора едва още няколко минути. Щом полусферите преминат, побягваме.

— Да, сър — отвърнаха в хор мъжете.

Ник се запита за какво говори Хедж. Сега вървяха между две редици от неговите странни, ранени работници. Той се опита да не ги гледа, както и тяхната гниеща плът, поддържана от разкъсани сини дрипи. За щастие не виждаше смазаните им лица. Всички бяха извърнати, като някаква обърната почетна стража, и се бяха хванали под ръка.

— Полусферите прекосиха Стената!

Ник не знаеше кой говори. Гласът беше странен и ехтящ и го накара да се почувства омърсен. Ала думите дадоха незабавен резултат. Носачите хукнаха, подмятайки тялото му нагоре-надолу. Той се хвана здраво от двете страни и в най-високата точка на един от подскоците използва допълнителната инерция, за да се изправи и да се огледа наоколо.

Бягаха през един тунел в Стената, който разделяше Старото кралство и Анселстиер. Нисък и сводест тунел, издълбан в камъка. Беше претъпкан с хора от нощната смяна от началото до края,

наредени в необятни редици и хванати под ръка, а между редиците имаше само един тесен коридор. Всеки мъж и жена беше озарен от златиста светлина, ала когато Ник доближи, видя, че светлината идва от хиляди миниатюрни златисти пламъци, които се разделяха и събираха, а хората във вътрешността на стената буквално горяха.

Ник нададе ужасен вик, когато влязоха в тунела. Навсякъде имаше огън, странен златист огън, който гореше без дим. Макар че той поглъщаше нощната смяна, хората не се опитваха да бягат, нито да викат, или да направят нещо, за да го спрат. И което беше още по-лошо, Ник осъзна, че щом някой биваше погълнат от огъня, мястото му се заемаше от останалите. Стоици мъже и жени в сини дрехи се стичаха от далечния край, за да поддържат редиците.

Ник видя, че Хедж с мъка си пробива път напред. Ала това не беше точно Хедж. Беше по-скоро създание на мрака с формата на Хедж, обгърнато в червен огън, който се бореше със златистия. Всяка негова крачка издаваше видимо усилие, а златистите пламъци наподобяваха почти физическа сила, която се опитваше да му попречи да прекоси тунела в Стената.

Изведнъж цяла група от нощната смяна отпред се възпламени, подобно на свещи, паднали в една последна восьчна локва, за да изчезнат напълно. Преди хората от двете страни да успеят да се хванат под ръка или да нахълтат нови попълнения от нощната смяна, златистият огън се възползва от пролуката и се разбушува из целия тунел. Носачите го видяха, изругаха и нададоха викове, но продължиха да бягат. Удряха огъня като плувци, бягащи от брега към прибоа, гмуркайки се в него. Ала въпреки че носилката и нейните носачи успяха да преминат, огънят изтръгна Ник от нея, обгърна го в пламъци и го захвърли на каменния под на тунела.

Златистият огън изпрати пронизваща болка в сърцето му, сякаш гърдите му бяха прободени с ледена висулка. Ала това изведнъж проясни съзнанието му и изостри сетивата му. Той различи отделни символи сред пламъците и камъните, символи, които се движеха, променяха и образуваха нови комбинации. Това бяха символите на Хартата, за които беше чувал, осъзна Ник. Магията на Самет... и Лираел.

В главата му нахлуха всички скорошни събития. Припомни си Лираел и крилатото куче. Бягството от палатката му. Криенето в

тръстиките. Разговорът му с нея. Беше ѝ обещал, че ще направи всичко възможно да спре Хедж.

Пламъците докосваха гърдите на Ник, но не изгаряха кожата му. Опитваха се да атакуват онова, което беше вътре в него, да прогонят фрагмента от тялото му. Ала това беше сила извън възможностите на магията на Стената, и тя реши да затвърди позициите си, веднага щом Ник понечи да обгърне огъня на Хартата, посягайки към пламъците, като дори опитваше да погълне трептящата златиста светлина.

От устата, носа и ушите на момчето заструиха бели искри и тялото му изведнъж се изпъна, изправи се като пружина и застана отвесно, а лактите и коленете му замръзнаха в това положение. Подобно на някаква скована кукла, Ник вървеше напред, а златистите пламъци бушуваха на всяка негова крачка. Дълбоко в съзнанието си той знаеше какво става, но беше просто страничен наблюдател. Нямаше власт над собствените си мускули. Фрагментът го контролираше, ала не знаеше как да го накара да върви както трябва.

С блокирани стави, Ник тромаво крачеше нататък, покрай многобройните редици с горящи хора от нощната смяна, докато все повече от тях нахлуваха в тунела откъм далечния край. Мнозина никак не приличаха на хора от нощната смяна, а почти можеха да минат за нормални мъже и жени, тъй като кожата и косата им беше свежа и жива. Само очите им издаваха, че са различни, и някъде дълбоко в себе си Ник знаеше, че са мъртви, а не просто болни. Както и техните поразжени събрата, новодошлите също носеха сини шапки или забрадки.

Някъде напред Хедж изхвърча от тунела и се обърна, за да даде знак на Ник. Жестът му сякаш беше физически контакт, който го повлече напред още по-бързо. Златистият огън посягаше към него от всички възможни страни, но тези от нощната смяна бяха твърде много, имаше твърде много горящи тела. Огънят не успя да достигне до Никълс и накрая той излезе залитайки от тунела, далече от златистите пламъци.

Беше прекосил Стената и се намираше в Анселстиер. Или по-скоро в междинната зона между Стената и Границата. Обикновено това беше тихо и пусто място с необработена земя и бодлива тел, изпълвано с известно спокойствие от тихия шепот на вятърните флейти, които Ник винаги бе възприемал като някаква странна украса

или паметник. Сега беше обвито в мъгла, зловещо огрявана отдолу от приглушеното червено сияние на залязващото слънце и проблясващите светкавици. На места мъглата изтъняваше, докато неумолимо се носеше на юг, разкривайки сцени на ужасно насилие. Бялата пелена беше като завеса пред представление на ужасите, която се вдигаше за кратко, за да разкрие купчини с трупове и тела, пръснати навсякъде, тела, увиснали на тела и натрупани на земята. Всички те бяха със сини шапки и забрадки и накрая Ник разбра, че това са убити бежанци от Юга и че по някакъв ужасяващ начин от тях е била съставена и нощната смяна на Хедж.

Над главата му пукаха светкавици и трещяха гръмотевици. Мъглата се разсея и Ник зърна полусферите недалече пред себе си, привързани с въжета към огромните шейни, за които знаеше, че ще ги чакат, когато разтоварят баржите при Редмаут. Ала не помнеше това да се е случвало, нито каквото и да било друго между разговора му с Лираел в тръстиковата лодка и неговото пробуждане тъкмо преди да прекосят Стената. Полусферите изглежда бяха изтеглени дотам, очевидно от мъжете, които ги дърпаха и в момента. Нормални мъже, или поне не от нощната смяна. Мъже, облечени в някаква странна, опърпана комбинация от анселстиерска военна униформа и дрехи, от Старото кралство, туники в цвят каки, контрастиращи с ловджийските кожи, ярките бричове и ръждивите ризници.

Силата, която го бе придвижила през тунела, изведнъж го напусна и Ник падна в краката на Хедж. Сега некромантът беше висок поне два метра, а червените пламъци, които горяха по кожата му и в очните кухини бяха по-ярки и буйни. За пръв път Ник се уплаши от него и се питаше защо досега не го е било страх. Ала беше твърде слаб, за да направи нещо повече от това да се свие в краката на Хедж и да се хване за гърдите, където болката още пулсираше.

— Скоро — каза Хедж, а гласът му изтрещя като гръм. — Скоро нашият господар ще бъде освободен.

Ник се улови, че кима въодушевено и това го уплаши не по-малко от Хедж. Вече потъваше отново в онова сънливо състояние, в което можеше да мисли само за полусферите и своя Инкубатор за светкавици, и какво трябва да се направи...

— Не — прошепна Ник. Какво не бива да се прави. Не знаеше какво става и докато не разбере, нямаше да прави нищо. — Не!

Хедж разбра, че Ник говори с независим глас. Усмихна се и в гърлото му проблесна огън. Повдигна го като бебе и го притисна до гърдите си, към пояса със звънци.

— Ти почти изигра ролята си, Никълъс Сейър — каза той, а дъхът му беше горещ като пара и миришеше на гнило. — Никога не си бил нещо повече от несъвършен приемник, въпреки че чичо ти и баща ти се оказаха много по-полезни, отколкото бих могъл да се надявам, макар и без да го осъзнават.

Ник можеше само да се взира в пламтящите очи. Вече беше забравил всичко, което си бе припомнил в тунела. В очите на Хедж виждаше сребърните полусфери, светкавицата и съединяването, и за пореден път разбра, че това е единствената висша цел на неговия кратък живот.

— Полусферите — прошепна той почти ритуално. — Полусферите трябва да бъдат съединени.

— Скоро, господарю, скоро — изрече напевно Хедж. Отиде при чакащите носачи и положи Никълъс върху носилката, като го милваше по гърдите точно над сърцето с почернялата си, все още горяща ръка. Малкото, което беше останало от анселстиерската риза на Ник се разпадна от допира на Хедж, разкривайки голата кожа, посиняла от дълбоките натъртвания. — Скоро!

Ник гледаше мрачно, докато Хедж се отдалечаваше. Беше лишен от всякаква самостоятелна мисъл. Беше му останало само изгарящото видение на полусферите и тяхното окончателно съединяване. Опита да се изправи, за да ги погледне, ала не му достигнаха сили, а и бездруго мъглата отново се съгъстяваше. Изтощени от усилието, ръцете на Ник се отпуснаха на земята от двете страни на носилката и единият му пръст докосна някакъв отломък, който предизвика странно усещане в ръката му. Остра болка и някаква нежна, целебна топлина.

Опита да обвие ръка около предмета, но пръстите му отказаха. С огромно усилие се обърна настрани, за да види точно какво е. Вгледа се от носилката и видя, че е парче счупено дърво, част от една от унищожените вятърни флейти, подобно на тази, чиито остатъци видя на няколко метра оттук. Фрагментът все още беше пропит със символи на Хартата, които се лееха из дървото. Докато Ник ги наблюдаваше, нещо проблесна в дъното на съзнанието му. За миг отново си

припомни кой е в действителност, както и обещанието, дадено на Лираел.

Дясната му ръка не го слушаше, затова Никълъс се наведе още повече и се опита да вземе дървения фрагмент с лявата. Няколко секунди като че ли се справяше, но дори и лявата му ръка вече не му се подчиняваше. Пръстите му се разтвориха и парчето от вятърната флейта падна върху носилката, между лявата ръка на Ник и тялото му, без да се допира и до двете.

Хедж не се отдалечи много от Никълъс. Крчеше из мъглата, която се разделяше пред него, право към най-големия куп с трупове на южняци. Те бяха убити от мъртвите, които Хедж беше възкресил по-рано същия ден от временните гробища около лагерите. Забавляваше го идеята да използва мъртви южняци, за да убива южняци. Те бяха убили и войниците от странно нареченото Западно укрепление, както и моряците от фара.

Хедж бе прекосил Стената три пъти този ден. Веднъж, за да даде начален тласък на първите нападения в Анселстиер, което не беше кой знае каква задача; втори път, за да се върне и да подготви преминаването на полусферите, а това беше много по-трудно; и трети път с полусферите и Никълъс. Знаеше, че никога вече няма да му се наложи да я прекосява, защото Стената щеше да бъде едно от първите неща, разрушени от господаря му, заедно с всички останали творения на омразната Харта.

Единственото, което му оставаше да направи тук, беше да влезе в смъртта и да принуди колкото може повече духове, които успееше да открие, да се върнат и да населят тези тела. Въпреки че Форуин Мил се намираше на по-малко от двайсет мили и щяха да успеят да пристигнат там до сутринта. Хедж знаеше, че анселстиерската армия ще се опита да предотврати бягството им от Границата. Нуждаеше се от мъртви ръце, за да се сражава с нея, а повечето от тези, които беше довел от север и другите, създадени по-рано същия ден в гробищата на южняшкия лагер бяха унищожени при прекосяването на Стената, използвани, за да пренесат полусферите.

Хедж издърпа два звънеца от пояса си. Саранет, за принуда. Мозраел, за да събуди духовете, които спяха тук, в междинната

територия, вече освободени от оковите на вятърните играчки на омразния Абхорсен. Щеше да използва Мозраел, за да събуди колкото може повече от тях, макар че употребата на този звънец би запратила самия него надалече в смъртта. После щеше да се върне през портите и зоните, използвайки Саранет, за да преведе останалите духове, които би могъл да открие в живота.

Щеше да има достатъчно тела за всички.

Ала преди да започне, усети, че нещо идва в мрака. Много внимателно, Хедж остави Мозраел, за да не звънне по своя воля, и вместо това измъкна мечата си, прошепвайки думите, които накараха тъмните пламъци да се плъзнат по острието.

Знаеше кой е, но не се довери на ограниченията и заклинанията, с които я беше покрил. Сега Клор беше една от Висшите мъртви. В живота беше попаднала под влиянието на Унищожителя, но в смъртта някак се изплъзваше от този контрол. Хедж ѝ беше наложил покорство с други средства, и както се получаваше винаги с властта на един некромант над подобен дух, това покорство можеше да се окаже нетрайно.

Клор изглеждаше като мрачна фигура, която само бегло приличаше на човек, с безформени придатъци върху огромния торс, които напомняха две ръце, два крака и глава. Там, където трябваше да бъдат очите ѝ, горяха буйни огънове, макар че те бяха твърде големи и твърде раздалечени. Клор беше прекосила Стената с Хедж първия път и беше оглавявала изненадващото нападение над армейския гарнизон в Анселстиер, в тяхното Западно укрепление. Там не бяха очаквали нападение от юг. Клор бе отнела много животи, които я бяха направили още по-силна. Хедж я наблюдаваше предпазливо и здраво стискаше Саранет. Звънците не обичаха да служат на некроманти и дори звънец, който би се сторил сигурен на един Абхорсен, имаше нужда непрекъснато да му се напомня кой е господарят.

Клор се поклони, някак иронично според Хедж. После заговори с безформената си уста, образувала се сред облака от мрак. Думите бяха безсмислени, нечленоразделни и разпокъсани. Хедж се намръщи и вдигна мечата си. Устата се втвърди и един език от кървавочервен огън се стрелна от единия до другия край на противната паст.

— Моля за извинение, господарю — каза Клор. — По пътя от юг идват много войници на коне. Някои са магове на Хартата, макар да не

са адепти. Убих онези, които пристигнаха първи, но след тях идват още много, затова се върнах да предупредя господаря си.

— Хубаво — каза Хедж. — Скоро ще подготвя нов приемник за мъртвите и ще ти го изпратя, щом е готов. Засега събери тук всички ръце, които успееш и нападнете войниците. Най-вече маговете на Хартата трябва да бъдат убити. Нищо не бива да застава на пътя на нашия господар!

Клор приведе голямата си, безформена глава. После протегна ръка назад и измъкна един мъж, скриван досега от мъглата и мрачното ѝ туловище. Той беше слаб, дребен човек, чието сако бе разпрано на гърба и разкриваше класическа чиновническа бяла риза, снабдена с предпазители за ръкави. Тя го държеше за врата само с два от огромните си пръсти, а той беше полумъртъв от страх и липса на въздух. Падна на колене пред Хедж, като дишаше запъхтяно и хълцаше.

— Твой е, или поне така твърди — каза Клор. После се отдалечи, протягайки се, за да докосне мъртвите ръце, намиращи се наблизо. Щом ги докоснеше, те потреперваха и се дръпваха рязко, а после бавно започваха да я следват. Ала от тях бяха останали учудващо малко, а в тунела в Стената нямаше никакви. Клор внимаваше да не се доближава до надвисналата каменна грамада, която все така проблясваше от време на време, озарена от златиста светлина. Дори и тя не възприемаше безгрижно прекосяването на Стената и вероятно не би го направила без помощта на Хедж и саможертвата на много нисши мъртви.

— Кой си? — запита настойчиво Хедж.

— Аз... аз съм помощник-водач Гинър — проплака мъжът и му подаде някакъв плик. — Асистент на мистър Королини. Донесох ви писмото с договора... разрешителното за преминаване... преминаване на Стената...

Хедж взе плика, който се възпламени, щом го докосна и изчезна, а от почернялата му ръка се посипаха люспи от сива пепел.

— Не ми трябва разрешително — прошепна Хедж. — От когото и да било.

— Освен това дойдох за... за четвъртото плащане, както се договорихме — продължи Гинър, взирайки се в Хедж. — Направихме всичко, което поискахте.

— Всичко? — попита Хедж. — Кралят и Абхорсен?

— М... м... мъртви са — заекна Гинър. — Бомбардирахме ги и изгоряха в Корвиър. Нищо не остана.

— Лагерите край Форуин Мил?

— Нашите хора ще отворят портите на разсъмване, както наредихте. Позивите са напечатани, с превод на аждишки и челански. Сигурен съм, че ще повярват на обещанията.

— Превратът?

— Още водим битки в Корвиър и на други места, но... но съм сигурен, че „Наша страна“ ще победи.

— Значи сте направили всичко необходимо — каза Хедж. — Всичко, с изключение на едно.

— Какво е то? — попита Гинър. Вдигна очи към Хедж, но тъкмо понечи да извика, когато пламтящото острие се стовари и отнесе главата от раменете му.

— Загуба — изграчи Клор, която се връщаше с група „ръце“, тътрещи се зад нея. — Тялото вече е безполезно.

— Върви! — изрева Хедж, внезапно ядосан. Прибра окървавения си меч в ножницата и отново извади Мозраел. — Да не те отпратя в смъртта и да повикам някой по-полезен слуга!

Клор се подсмихна, а звукът наподобяваше дрънчене на сухи камъни в желязна кофа, и изчезна в нощта, докато редица от около сто мъртви ръце тътреха крака след нея. Когато и последният премина в предните окопи, Хедж извъня с Мозраел. От звънеца се изтръгна само един тон, който в началото беше тих, но постепенно увеличи силата и височината си. Когато звукът се разпространи, телата на южняците започнаха да се гърчат в спазми, а купчините с трупове се оживиха от движения. В това време Хедж се покри с лед. Мозраел продължаваше да звъни, макар че неговият повелител вече крачеше из студената река на смъртта.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

МАСКИРАНАТА КЛОП

Лираел се събуди стресната, сърцето ѝ биеше лудо, а ръцете ѝ търсеха звънциите и меча. Беше тъмно, а тя бе затворена в някаква стая... всъщност не, осъзна, щом се събуди напълно. Спеше в задната част на едно от онези шумни превозни средства — камион, както го нарече Сам. Само че вече не беше шумно.

— Спряхме — каза кучето. Подаде глава от брезентовото платнище, за да огледа наоколо и гласът му стана доста приглушен. — Доста неочаквано, струва ми се.

Лираел седна и се опита да се отърве от усещането, че скоро са я ударили по главата и са я накарали да пие оцет. Все още беше настинала. Поне не се беше влошила, макар че тепърва предстоеше пролетта в Анселстиер да разцъфне напълно, а зимата оказваше влияние върху нощните температури.

Спирането определено беше неочаквано, съдейки по купищата ругатни, които долитаха от шофьора отпред. После Сам свали напълно брезента отвън, като едва се размина с едно сърдечно облизване на цялото лице от Падналото куче. Изглеждаше уморен и Лираел се запита дали е могъл да спи след като научи ужасната новина за своите родители. Тя беше заспала почти веднага щом се качиха в... камиона... макар че нямаше представа колко дълго е продължило това. Не ѝ се струваше много, а и още беше много тъмно и единствената светлина идваше от нашийника на кучето.

— Камионите спряха — съобщи Сам, — макар че всъщност вятърът е западен. Струва ми се, че сме твърде близо до полусферите. Ще се наложи да продължим пеша оттук.

— Къде сме? — попита Лираел. Изправи се твърде бързо и главата ѝ се удари в брезентовото платнище, като едва се размина с една от стоманените подпори. Навън вече беше много шумно — заради виковете и тропота на подковани ботуши по пътя, — но на фона на всичко това се долавяше и един постоянен, глух тътен. В нейното

полусънено състояние ѝ беше нужно известно време да разбере, че това не е гръм, както донякъде беше очаквала, а нещо друго.

Кучето скочи от задния капак и Лираел го последва, някак поунесено. Видя, че все още се намират на граничния път и изглежда беше ранна утрин. Луната беше изгряла, тънък полумесец, за разлика от почти пълната ѝ фаза в Старото кралство. Лираел забеляза, че тя леко се различава и по форма и цвят. В нея имаше по-малко сребристо и повече от бледожълтия цвят на лютиче.

Тътенът идваше от далечния юг и в него се долавяше леко подсвирване. Лираел видя ярки проблясъци на тамошния хоризонт, но те не бяха от светкавица. От запад се чуваше и гръм и светлините от тази посока определено бяха светкавици. Докато се взираше, реши, че долавя съвсем лек полъх на Свободна магия, макар че вятърът наистина беше южен. А усети и присъствието на мъртви някъде напред. На не повече от миля.

— Какъв е този шум, а и светлините? — попита тя Сам, сочейки на юг. Той се обърна да види, но трябваше да отстъпи назад, преди да успее да отговори, когато войниците започнаха да бягат покрай камионите.

— Артилерия — каза след миг. — Големи оръдия. Сигурно са доста далече, за да не са засегнати от Старото кралство или полусферите и все още да могат да стрелят. Хм, те са нещо като катапулти, които изхвърлят взривно устройство на няколко мили, а то се удря в земята или се взривява във въздуха и убива хора.

— Пълна загуба на време — намеси се майор Грийн, който се бе появил, запъхтян. — Нали не чуваш да избухват снаряди? Те просто изстрелват неща, които със същия успех биха могли да са големи камъни, а дори и директният удар с неизбухнал снаряд няма да направи нищо на мъртвите. Ще стане просто голяма бъркотия, която да разчистят хората от артилерията. Хиляди неизбухнали бомби, и повечето от тях с бял фосфор. Гадна работа! Да вървим!

Майорът продължи запъхтяно нататък, следван от Лираел, кучето и Сам. Оставиха раниците си в камионите и за миг Лираел реши, че Мовет все още спи в тази на Сам. После видя малката бяла котка отпред, зад първия ускорено маршируващ взвод, хукнала край пътя, сякаш гонеше мишка. Когато Мовет се хвърли напред, тя разбра, че прави точно това. Преследваше нещо, с което да се нахрани.

— Къде сме? — попита Лираел, когато с лекота настигна майор Грийн. Той я погледна, пое си дъх кашляйки и кимна с глава към лейтенант Тиндал, който вървеше напред. Лираел схвана намека. Изтича напред към младия офицер и повтори въпроса си.

— На около три мили от Западното укрепление на Границата — отвърна Тиндал. — Форуин Мил се намира на около шестнайсет мили южно оттам, но да се надяваме, че ще успеем да спрем този Хедж при Стената — Първи взвод, стой!

Внезапната заповед изненада Лираел и тя продължи да бяга още няколко крачки, преди да забележи, че войниците отпред вече не вървят. Лейтенант Тиндал изрева още няколко заповеди, повторени от един сержант от предните редици, и войниците се разбягаха към двете страни на пътя, подготвяйки пушките си.

— Кавалерия, госпожо! — изрече рязко Тиндал, хвана я за ръка и я изтласка от едната страна на пътя. — Не знаем чия е.

Лираел се върна при Сам и извади меча си. Двамата се взираха в пътя, вслушани в тропота на копита по шосето. Кучето също се взираше, а Мовет си играеше с мишката, която бе уловил. Тя беше още жива и той я пускаше за кратко, само за да я сграбчи след няколко метра, стискайки обезумялото и ужасено животно в полуотворената си уста.

— Не са мъртви — обяви Лираел.

— Нито е Свободна магия — каза падналото куче, душейки шумно. — Но са много уплашени.

Миг по-късно видяха коня и неговия ездач. Беше войник от Анселстиер, от конната пехота, макар че беше изгубил карабината и сабята си. Извика, когато видя войниците.

— Махнете се от пътя! Махнете се отгук!

Понечи да продължи нататък, но конят се подплаши, когато войниците нахлуха на пътя. Някой сграбчи юздата и накара животното да спре. Останалите грубо свалиха мъжа от седлото, когато опита да потупа коня с ръце.

— Какво става, човече? — попита грубо майор Грийн. — Как се казваш и от коя част си?

— Кавалерист 732769 Макълър, сър — отвърна механично мъжът, но зъбите му тракаха, докато говореше, а по лицето му се

стичаше пот. — Четиринайсета лека кавалерия при Граничния военновъздушен отряд.

— Добре. А сега ми кажи какво става — каза майорът.

— Мъртви, всички са мъртви — прошепна мъжът. — Яздехме право от юг, през мъглата. Някаква странна, изкуствена мъгла... Заварихме ги с онези големи сребърни... като половинки от портокал, но огромни... Товареха ги върху каруци, но впрегнатите коне бяха мъртви. Само че не бяха мъртви, движеха се. Конете теглеха каруците, въпреки че бяха мъртви. Всички бяха мъртви...

Майор Грийн го разтърси много силно. Лираел протегна ръка, сякаш да го спре, но Сам я задържа.

— Докладвай, кавалерист Макълър! Каква е ситуацията!

— Всички, освен мен са мъртви, сър — каза просто Макълър. — Аз и Дъсти паднахме в атаката. Докато станем, всичко беше приключило. Прилоша ни от нещо. Може би в мъглата е имало газ. На всички от разузнавателния отряд им призля, също и на конете, или избягаха. А после се появиха онези същества, които лежах навсякъде около каруците. Помислихме, че са трупове на мъртви южняци, но щом паднахме, те се изправиха. Видях как се тълпяха над другарите ми... хиляди чудовища, ужасни чудовища. Идват насам, сър.

— Сребърните полусфери — прекъсна го настоятелно Лираел. — Накъде поеха каруците?

— Не зная — смотолели мъжът. — Движеха се на юг, право към нас, когато се натъкнахме на тях. След това не знам.

— Хедж е прекосил Стената и полусферите вече пътуват към Инкубатора за светкавици — каза Лираел на останалите. — Трябва да ги изпреварим! Това е последният ни шанс!

— Как? — попита Сам с пребледняло лице. — Щом вече са прекосили Стената...

Лейтенант Тиндал беше извадил картата и щракаше копчето на малко електрическо фенерче, което отказваше да работи. Преглъщайки една ругатня с извинителен поглед към Лираел, той задържа картата на лунната светлина.

В това време Лираел почувства вибрациите на усещането за смъртта и вдигна очи. Не видя нищо по пътя пред себе си, но знаеше какво идва. Мъртви ръце. Огромен брой мъртви ръце. А имаше и още

нещо. Едно познато хладно присъствие. Някой от Висшите мъртви, но не некромант. Сигурно беше Клор.

— Идват — изрече тя настоятелно. — Две групи „ръце“. Около сто отпред и много повече по-назад.

Майорът изрева няколко заповеди и войниците хукнаха във всички посоки, най-вече напред, понесли триножници, картечници и друго снаряжение. Един санитар отведе кавалерист Макълър, а конят му ги следваше покорно. Лейтенант Тиндал разтърси картата и я погледна с присвити очи.

— Винаги се пада на проклетите гънки или там, където се съединява картата! — изруга той. — Струва ми се, че можем да поемем на югоизток от онзи кръстопът там, а после да се отправим на югозапад и да свърнем към Форуин Мил от юг. Камионите може би ще проработят, ако изберем този начин. Но в началото ще се наложи да ги бутаме.

— Тогава да започваме! — изрева майор Грийн. — Нареди на взвода си да бута. Ние ще удържаме позициите тук, колкото можем.

— Клор ги предвожда — каза Лираел на Сам и кучето. — Какво да правим?

— Не можем да стигнем пеша до Инкубатора за светкавици преди Хедж — каза бързо Сам. — Бихме могли да вземем коня на този мъж, но само двамата с теб ще яздим, а това са шестнайсет мили в мрака...

— Конят е изтощен — намеси се Мовет. Дъвчеше и не произнасяше думите много ясно. — Не би могъл да носи двама, дори и да искаше. А не е така.

— Значи ще трябва да тръгнем с войниците — каза Лираел. — А това ще рече да задържим Клор и първата вълна мъртви достатъчно дълго, за да избутат камионите, докато запалят.

Сам погледна пътя покрай войниците, които бяха коленичили зад една картечница, подпряна върху триножник. Луната и звездната светлина, бяха достатъчно силни, за да види пътя и подрязаните храсти от двете страни, макар че бяха голи и безцветни. Докато се взираше, по-светлите участъци от пейзажа бяха засенчени от мрачни сенки. Това бяха мъртвите, които се тътреха заедно в хаотична и неорганизирана тълпа. Най-отпред вървеше една по-едра и тъмна фигура и дори от

неколкостотин метра разстояние Лираел видя огъня, който гореше в нея. Беше Клор.

Майор Грийн също видя мъртвите и внезапно извика право в ухото на Лираел:

— Рота! Двеста метра на дванайсет часа, група мъртви същества, огън! Огън! Огън!

Виковете му бяха последвани от масово щракане на спусъци, което прозвуча силно дори и след викането. Ала не се случи нищо повече. Нямаше внезапно връхлетял шум, нито тътен на оръдеен огън. Само щракане и приглушени възгласи.

— Не разбирам — каза Грийн. — Вятърът е западен, а оръжията обикновено работят по-дълго, след като двигателите угаснат!

— Полусферите — каза Сам и хвърли един поглед към кучето, което кимна. — Те са самостоятелен източник на Свободна магия, а ние сме близо до тях. Вероятно и Хедж е омагьосал вятъра. Все едно още сме в Старото кралство по отношение на вашата технология.

— По дяволите! Първи и Втори взвод, стройте се в две редици на шосето, незабавно! — нареди Грийн. — Стрелците отзад! Артилеристите, свалете затворите и извадете мечовете!

Настъпи внезапно оживление, когато картечарите свалиха затворите на оръжията си и извадиха мечовете. Лираел също измъкна своя, а след моментно колебание, и Саранет. Незнайно защо искаше да използва Кибет — струваше й се по-познат на пипане, — но за да се справи с Клор, щеше да има нужда от авторитета на по-големия звънец.

— Мислех, че е повече от дванайсет часа — каза тя на Сам, докато се придвижваха нагоре, за да заемат позиции в предните части. Войниците бяха около шейсет, подредени в две редици напречно на пътя и в нивите от двете му страни. Всички от първа линия носеха ризници, а пушките им бяха снабдени с дълги щикове, чието сребро проблясваше. Във втората редица бяха стрелците, макар че от начина, по който държаха лъковете си Лираел разбра, че само половината от тях наистина знаят какво правят. И техните стрели бяха посребрени, забеляза тя с одобрение. Това донякъде щеше да им помогне срещу мъртвите.

— Хм, думите на майор Грийн „дванайсет часа“ означаваха „право напред“; часът е около два сутринта — отвърна Сам, след като

погледна нощното небе. Очевидно познаваше анселстиерските звезди не по-зле от тези в Старото кралство, защото местното небе не говореше нищо на Лираел.

— Първа редица на колене! — нареди майор Грийн. Застана отпред с Лираел и Сам и хвърли кос поглед към Падналото куче, което придобиваше пълния си боен размер. Войниците до животното помръдваха нервно, докато коленичеха и накланяха щикове на пушките си под ъгъл от четиридесет и пет градуса, така че първият ред се превърна в гъсталак от остриета.

— Стрелците, готови за стрелба!

Стрелците заредиха стрелите, но не дръпнаха тетивата. Мъртвите приближаваха методично, но не бяха достатъчно близо, за да успеят Лираел и Сам да различат отделните фигури в мрака, освен тази на Клор. Тракането на костите им се чуваше, както и тътренето на множество деформирани крака по пътя.

Лираел долавяше напрежението и страха сред войниците наоколо. Поетият въздух, който не се издишваше. Нервното помръдване с крака и суетнята със снаряжението. Мълчанието, след като майорът издаваше заповедите. Нямаше да е нужно кой знае колко, за да побегнат да спасят живота си.

— Спряха — каза кучето, а зорките му очи пронизваха нощта.

Лираел се втренчи напред. Наистина, мрачното множество явно беше спряло, а червената светлина от Клор се движеше настрани, вместо напред.

— Да не би да се опитват да обиколят фланга? — попита майорът. — Чудно защо.

— Не — каза Сам. Той усещаше много по-голямата група мъртви по-назад. — Тя изчаква втората група мъртви. Бих казал, че са близо хиляда.

Говореше тихо, но при последните му думи през по-близките войници премина вълна, която постепенно обхвана и двете редици, щом думите му бяха повторени.

— Тихо! — нареди Грийн. — Сержант! Запишете името на този мъж!

— Слушам! — потвърдиха няколко сержанта. Повечето от тях допреди малко шепнеха и никой дори не се престори, че записва нещо в полевия си дневник.

— Не можем да чакаме — каза разтревожено Лираел. — Трябва да стигнем до Инкубатора за светкавици!

— Но не можем и да загърбим тази пасмина — каза Грийн. Приведе се по-близо, знакът на Хартата на челото му просветна слабо в отговор на магията на Хартата на кучето, и прошепна: — Хората ми скоро ще паднат духом. Те не са скаути, не са свикнали с такива неща.

Лираел кимна. Изскърца със зъби в израз на моментна нерешителност, а после излезе от първата редица.

— Аз ще се заема с битката срещу Клор — заяви тя. — Ако успея да я победя, ръцете може би ще се разпръснат или ще се върнат при Хедж. Така или иначе, ще се бият зле.

— Никъде няма да ходиш без мен — каза кучето. То също пристъпи напред, лаейки развълнувано, и лаят му отекна в нощта. В него имаше нещо странно. Той накара косите на всички да настръхнат, а звънецът в ръката на Лираел иззвъня тихо, преди тя да успее да го заглуши. И двата звука изнервиха още повече войниците.

— Или мен — каза решително Сам. И той пристъпи напред, мечът му пламтеше от символи на Хартата, а свитата му лява ръка беше озарена от подготвеното заклинание.

— Аз ще дойда да гледам — каза Мовет. — Може би ще подплашите няколко мишки, за да излязат от дупките си.

— Ако позволите на един старец да се сражава с вас... — поде Грийн, но Лираел поклати глава.

— Останете тук, майоре — каза тя, а гласът ѝ не беше на млада жена, а на Абхорсен, комуто предстои да се справи с мъртвите. — Пазете тила ни.

— Слушам, госпожо — отвърна майор Грийн. Отдаде чест и се върна в строя.

Лираел пое напред, а чакълът на пътя хрущеше под краката ѝ. Падналото куче вървеше от дясната ѝ страна, а Сам от лявата. Мовет, един бърз бял силует, тичаше край пътя, втурвайки се напред-назад, вероятно в търсене на още мишки, които да торМОЗИ.

Мъртвите не тръгнаха към Лираел, докато вървеше напред, ала щом се приближи, тя видя, че се разпръсват и навлизат в нивите, за да образуват по-широк фронт. Клор изчака на пътя, висока фигура, потъмня от нощта, с изключение на пламтящите ѝ очи. Лираел усещаше присъствието на Висшите мъртви като студена ръка върху тила си.

Когато се отдалечиха на около петдесет метра, Лираел спря, а кучето и Сам застанаха на половин крачка зад нея. Държеше Саранет високо и сребърният звънец проблясваше на лунната светлина, докато символите на Хартата светеха и се движеха върху метала.

— Маскирана Клор — извика Лираел, — върни се в смъртта!

Тя подхвърли звънеца, като го улови за дръжката и в същото време звънна с него. Саранет проехтя в нощта, а мъртвите ръце потръпнаха, щом звукът достигна до тях. Ала звънецът звънеше за Клор и цялата сила и внимание на Лираел бяха насочени към нейния дух.

Клор вдигна призрачното острие на меча над главата си и извика предизвикателно. Ала писъкът ѝ бе заглушен от продължителния звън на звънеца и тя отстъпи назад, докато размахваше меча си.

— Върни се в смъртта! — нареди Лираел, докато вървеше напред, размахвайки Саранет с бавни въртеливи движения, взети директно от една страница на „Книгата за мъртвите“, която сега блестеше много ярко в съзнанието ѝ. — Времето ти изтече!

Клор просъска и направи още една крачка назад. После към песента на звънеца се присъедини друг звук. Един безапелационен лай, невероятно продължителен, проточил се безспир, но по-остър и пронизителен от дълбокия глас на Саранет. Клор вдигна меча си, сякаш за да парира звуците, но направи още две крачки назад. Обърканите мъртви ръце се отместиха от пътя ѝ със залитане, а от гниещите им гърла се изтръгнаха тревожни крясъци.

Ръката на Сам описа бърз кръг над рамото му, и внезапно върху и около Клор избухна златист огън, който се разля към мъртвите ръце, които пицяха и се гърчеха, докато разяждаше мъртвата им плът.

После изведнъж една малка бяла фигура изникна почти в краката на Клор. Една котка, подскачаща на задните си крака, докато размахваше лапи във въздуха пред духа на Висшия мъртъв.

— Бягай! Бягай, Безлика Клор! — изсмя се Мовет. — Абхорсен идва да те изпрати зад Деветата порта!

Клор замахна към котката, която пъргаво отскочи встрани, щом острието профуча край нея. После съществото превърна замаха в подскок, огромен скок на разстояние девет метра над главите на мъртвите ръце зад нея. Променяйки облика си, докато скачаше, тя се превърна в огромен облак от мрак с форма на гарван, който се втурна

из нивите на север, към Стената и безопасността, преследван от гласа на Саранет и лая на кучето.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА КОНСЕРВА СЪС САРДИНИ

Докато Клор бягаше, мъртвите ръце се пръснаха като мравуняк, залят с гореща вода. Те хукнаха във всички посоки, а най-глупавите към Лираел, Сам и кучето. Мовет тичаше между краката им и се смееше, докато огънят на магията на Хартата изгаряше сухожилията им и ги запращаше с гръм и трясък на земята, лаят на кучето връщаше духовете им обратно в смъртта, а Саранет им повеляваше да напуснат телата си.

След няколко безумни минути всичко приключи. Екотът на звънеца и лаят утихнаха, а Лираел и нейните спътници останаха да стоят на един празен път под луната и звездите, заобиколени от стотина тела, които бяха просто празни обвивки.

Тишината беше нарушена от радостните възгласи и викове на войниците зад тях. Лираел ги пренебрегна и подвикна на Мовет.

— Защо каза на Клор да бяга? Ние побеждавахме! И какви бяха онези приказки за Безликата?

— Стана по-бързо, което според мен беше целта — каза Мовет. Отиде в краката на Сам и седна там, прозявайки се. — Клор винаги е била свръхпредпазлива, дори когато беше ж... жива. Сега съм уморен. Ще ме поносиш ли?

Сам въздъхна. Прибра мечата си в ножницата и взе котката, като положи дребната животинка в извивката на лакътя си.

— Стана по-бързо — каза извинително на Лираел. — И ми е неприятно да го казвам, но идват още много мъртви... и призрачни ръце, ако не греша...

— Не грешаш — изръмжа кучето, гледайки подозрително Мовет. — Макар че и аз, подобно на моята господарка, не съм доволен от мотивите и обясненията на Мовет и предлагам да потеглим незабавно. Нямаме много време.

Сякаш в отговор на думите му, от шосето долетя шумът от двигателите на камионите. Очевидно лейтенант Тиндал и хората му ги бяха избутали достатъчно надалече, за да успеят да запалят отново.

— Надявам се да успеем да заобиколим — каза разтревожено Сам, докато бягаха към камионите. — Ако вятърът отново се промени, ще заседнем още по-далече.

— Можем да опитаме да ги задвижим... — поде Лираел. После поклати глава. — Не, разбира се. Това само би влошило анселстиерската... как я наричате? Технология?

— Нещо такова — изрече запъхтяно Сам. — Хайде!

Бяха настигнали майор Грийн и задния взвод, който забързано се придвижваше към камионите. Майорът им се усмихна лъчезарно, когато се изравниха с него, а няколко войници докоснаха пушките си за поздрав. Атмосферата беше много по-различна, отколкото преди няколко минути.

Лейтенант Тиндал чакаше до първия камион и отново разучаваше картата, този път с помощта на работещо електрическо фенерче. Той вдигна очи и отдаде чест, когато Лираел, Сам и майор Грийн приближиха.

— Намерих един път, който ще свърши работа — каза той бързо. — Струва ми се, че дори ще успеем да изпреварим Хедж!

— Как? — попита настоятелно Лираел.

— Ами, единственият път на юг от Западното укрепление криволичи из тези хълмове тук — каза той и посочи. — Има само едно платно, което дори не е застлано с чакъл. На тежко натоварените фургони — както ми ги описа Макълър — ще им е нужен поне ден, за да преминат оттам. Едва ли ще успеят да стигнат до Форуин Мил преди късния следобед! А ние можем да пристигнем малко след зазоряване.

— Много добре, Тиндал — възкликна майорът и го потупа по гърба.

— Има ли някакъв друг начин, по който полусферите да бъдат пренесени до Форуин Мил? — попита Сам. — Всичко това е било планирано много старателно от Хедж. Както в Кралството, така и тук... всичко е било подготвено. Използването на южняци, за да бъдат създадени още мъртви, готовите фургони...

Тиндал отново погледна картата. Лъчът на фенерчето се стрелна в няколко посоки по нея, докато той обмисляше възможните варианти.

— Е — каза накрая. — Предполагам, че биха могли да пренесат полусферите с фургон до морето, да ги натоварят на лодки и да ги

пренесат на юг, а после по езерото до старото пристанище при Форуин Мил. Но няма къде да ги натоварят край Западното укрепление...

— Напротив, има — каза майорът и изведнъж посърна отново. Посочи един символ върху картата, отвесна линия, заобиколена от четири наклонени линии. — При Западния фар има военноморско пристанище.

— Точно това ще направи Хедж — каза Лираел и от увереността изведнъж я побиха тръпки. — Колко бързо могат да се придвижат по море?

— Натоварването на полусферите ще отнеме известно време — каза Сам, присъединявайки се към струпаните глави над картата. — И ще се наложи да плават, без да използват пара. Но Хедж ще омагьоса вятъра. Бих казал по-малко от осем часа.

Думите му бяха посрещнати с кратко мълчание. После, по неизказано съгласие, тълпата трескаво премина към действие. Грийн грабна картата и се качи в кабината на първия камион, Лираел и нейните спътници хукнаха назад и скочиха вътре, а лейтенант Тиндал бягаше по пътя, махаше с ръка и викаше: „Потегляйте! Потегляйте!“, докато камионите все повече увеличаваха оборотите и бавно тръгнаха, а фаровете им примигваха, докато двигателите поемаха напрежението.

В задната част на камиона Сам положи Мовет върху своята многократно кърпена раница и седна до него. След това извади малка метална кутия от кесията на колана си и я допря до носа на котката. В продължение на няколко секунди животното изглеждаше дълбоко заспало. После отвори едва-едва едното си зелено око.

— Какво е това? — попита Мовет.

— Сардини — отвърна Сам. — Разбрах, че това е стандартната дажба, затова взех няколко консерви за теб.

— Какво е това сардини? — попита подозрително Мовет. — И защо има ключ? Да не би това да е някоя от шегите на Абхорсен?

В отговор Сам откъсна ключа и бавно отвори капака на консервата. От нея се разнесе силната миризма на сардини. Мовет жадно следеше процедурата, без да сваля очи от консервата. Когато Сам я остави на земята, разминавайки се на косъм от порязването, щом камионът подскочи няколко пъти, Мовет предпазливо подуши сардините.

— Защо ми ги даваш?

— Обичаш риба — каза Сам. — Освен това казах, че ще го направя.

Могет откъсна очи от сардините и погледна Сам. Погледът му се премрежи, но не долови следи от измама по лицето на принца. Малката котка поклати глава, а после светкавично изяде сардините, оставяйки консервата безупречно чиста и празна.

Лираел и кучето хвърлиха по един поглед към тази проява на лакомия, но повече се интересуваха от онова, което се случваше навън и зад тях. Лираел дръпна брезентовото платнище и те погледнаха покрай трите следващи ги камиона. Тя долови присъствието на втората, много по-голяма група от призрачни ръце, които бяха значително по-силни от мъртвите ръце, без да са ограничени от плътта, и се движеха много бързо, а някои от тях подскачаха и прелитаха като огромни прилепи пред основната група от своите тътрещи се в телата на трупове събратя. Несъмнено щяха да създадат големи проблеми някъде, но тя не можеше повече да мисли за тях. По-голямата опасност се намираше на запад, а вече и леко на юг, където хоризонтът беше озарен от светкавици. Лираел забеляза, че другият, изкуствен тътен от анселстиерската артилерия беше престанал преди известно време, но тя беше твърде заета, за да го забележи.

— Куче — прошепна Лираел. Придърпа го към себе си и обви ръце около шията му. — Куче. Ами ако пристигнем твърде късно, за да унищожим Инкубатора за светкавици? Ами ако полусферите се съединят?

Кучето не каза нищо. Вместо това изсумтя в ухото на Лираел и удари с опашка по пода на камиона.

— Трябва да вляза в смъртта, нали? — прошепна Лираел. — Да използвам тъмното огледало и да разбера как е бил прикован в Началото.

Кучето все така не говореше.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита Лираел, шепнейки толкова тихо, че нито един човек не би я чул.

— Да — каза кучето. — Където и да отидеш, аз ще съм до теб.

— Кога трябва да тръгнем? — попита Лираел.

— Още не — промърмори кучето. — Не и докато не останем без друг избор. Може би все пак ще успеем да стигнем до Инкубатора за светкавици преди Хедж.

— Надявам се — каза Лираел. Отново прегърна кучето, после го пусна и се облегна на раницата си. Сам вече спеше в другия край на камиона, а Мовет се бе свил до него, докато празната консерва от сардини се пързеляше по дървения под на камиона. Лираел я взе, сбърчи нос и я закрепил в един ъгъл, където нямаше да дрънчи.

— Аз ще остана на пост — каза Падналото куче. — Трябва да поспиш, господарке. Остават още няколко часа до изгрева, а ще имаш нужда от цялата си сила.

— Не мисля, че мога да спя — каза тихо Лираел, но се облегна на раницата си и затвори очи. Цялото ѝ тяло беше напрегнато, и ако можеше, щеше да стане и да тренира с меча си, или да направи нещо, с което да опита да прогони това чувство. Но не можеше да стори нищо в задната част на движещо се превозно средство, освен да лежи и да се тревожи за бъдещето. Затова го направи и изненадващо бързо прекоси границата между тревогите наяве и неспокойния сън.

Кучето беше положило глава върху лапите си и гледаше как Лираел се върти и мърмори в съня си. Камионът тракаше и вибрираше под тях, а ревят на мотора се усилваше и намаляваше, докато возилото преодоляваше завоите, възвишенията и спадовете по пътя.

След около час Мовет отвори очи. Видя, че кучето го гледа и побърза да ги затвори. Кучето стана тихо и отиде при него, като напъха муцуната си право в малкото розово носле на Мовет.

— Каж ми защо да не те хвана за врата и да те изхвърля отук незабавно — прошепна кучето.

Мовет отново отвори едното си невъзмутимо око.

— Просто ще тичам зад вас — прошепна в отговор. — Освен това, тя ме оправда поради липса на доказателства. Можеш ли да направиш нещо друго?

— Не съм толкова великодушен — каза кучето и оголи зъбите си. — Нека ти напомня, че ако ни предадеш, лично ще се погрижа да видя как умираш.

— Нима? — измърка Мовет, отваряйки и другото си око. — Ами ако не успееш?

Кучето изръмжа тихо и заплашително. Това беше достатъчно да събуди Сам, който примигна с очи и посегна към меча си.

— Какво има? — попита сънено.

— Нищо — каза кучето. Върна се при Лираел и се просна на земята, въздишайки огорчено. — Нищо обезпокоително. Продължавай да спиш.

Мовет се усмихна и поклати глава, а миниатюрният Ранна издрънча. Сам се прозя силно при този звук и се отпусна върху раницата си, заспивайки на мига.

Никълъс Сейър се носеше из безсънието като риба, захапала муха. Едно бавно издигане, което го остави да се мята наоколо объркан и без дъх, сякаш същата тази риба току-що бе уловена на брега на някое езеро — а той се намираше именно там. Стана и се огледа. Част от съзнанието му се успокояваше от факта, че се намира в някакъв сумрачен свят, създаден от буреносните облаци над главата му, и че светкавиците трещят на по-малко от петдесет метра разстояние. Не се интересуваше особено от бледата половина на слънцето на изток, което тъкмо изгряваше над хребетите.

Никълъс лежеше върху купчина слама до една колиба, от едната страна на нещо, което някога е било действащ кей. На двайсет метра оттам хората на Хедж псуваха и ругаеха, докато се бореха с помощта на крикове, въжета и макари да изгъркалят една от сребърните полусфери на брега от малкия търговски кораб. Край кея стоеше още един кораб, на неколкостотин метра навътре в езерото, разположен предпазливо, така че да не се доближава достатъчно, за да задейства силния отблъскващ ефект между полусферите.

Никълъс се усмихна. Намираха се във Форуин Мил. Не помнеше как го бяха направили, но бяха пренесли полусферите през Стената. Инкубаторът за светкавици беше готов и оставаше само да ги съединят, за да може всичко да си дойде на мястото.

Чу се гръм и някой изпищя. Един мъж падна от кораба, с почерняла кожа и горяща коса. Просна се на пристанището, гърчейки се и стенийки, докато един от другите мъже слезе и бързо преряза гърлото му. Ник наблюдаваше всичко това съвсем спокойно. Това беше просто цената, която трябваше да платят, за да се справят с полусферите, а те бяха най-важното нещо.

Изправи се бавно, най-напред на четири крака, а после напълно. Струваше му много усилия и се наложи да се хване за малко за

счупената канализационна тръба на колибата, докато престане да му се вие свят. Ала постепенно ставаше по-стабилен. Още един мъж загина, докато той стоеше там, но Ник дори не забеляза. Очите му можеха да виждат единствено блясъка на полусферите и напредването на работата. Скоро първата щеше да бъде готова, за да я преместят в порутения скелет на дъскорезницата. Щяха да я натоварят на специална платформа, издигната върху очакващия я железопътен вагон, редом до още един върху същата къса жп линия.

Поне така беше наредил Никълъс. Хрумна му, че всъщност не беше огледал Инкубатора за светкавици. Беше съставил плановете и беше платил за изграждането му, преди да замине за Старото кралство. Това му се струваше много отдавна. Никога не беше виждал Инкубатора за светкавици в действителност. Само на хартия и в неспокойните си сънища.

Още беше отпаднал заради болестта, от която се бе заразил отвъд Стената, твърде отпаднал, за да върви без проблеми. Трябваше му бастун или патерица. Наблизо имаше носилка, примитивна вещь от брезент и дърво. Би могъл да измъкне някой от прътовете и да го използва като тояга, помисли си Ник. Много бавно и крайно предпазливо, той отиде до носилката, проклинайки своята слабост, когато едва не падна. Приклепна и извади пръта, освобождавайки го от брезентовите гайки. Той беше дълъг поне два метра и половина и малко тежеше, но беше по-добре от нищо.

Тъкмо се канеше да го използва, за да се изправи, когато видя как нещо проблесна върху носилката. Беше отчупен дървен къс, боядисан със странни ярки символи. Озадачен, той протегна ръка да го вземе.

Щом го докосна, тялото му потръпна конвулсивно и силно му прилоша. Ала дори след като повърна, продължи да държи пръста си върху онова, за което вече знаеше, че е къс от вятърна флейта. Не можеше да го вземе, защото ръката му не го слушаше и отказваше да се свие, но можеше да го докосва. И докато го докосваше, спомените нахлуха. Докато го докосваше, той беше истинският Никълъс Сейър, а не някаква марионетка на лъскавите полусфери наблизо.

— Думата на един Сейър — прошепна той, когато отново си припомни Лираел. — Трябва да спра това.

Остана приведен над пръта и собственото си повръщано, едва докосвайки дървения къс, докато умът му трескаво обмисляше

положението. Щом пуснеше амулета, щеше да се върне назад и отново да се превърне в безмозъчен слуга. Не можеше да го вземе или да го носи в ръце. Все пак трябваше да има някакъв начин да го държи наблизко, за да усеща действието на магията му, която да му напомня кой е.

Ник огледа тялото си. Беше едновременно шокиран и уплашен от това колко е отслабнал, както и от сините и пурпурни натъртвания, плъзнали из цялата лява половина на гърдите му. Ризата му се състоеше само от конци и дрипи, а и панталоните му не бяха поздравя, закрепени на тънкия му кръст не с колан, а с насмолено въже. Джобовите му ги нямаше, както и бельото.

Но маншетите на панталона му все още бяха подвити. Ник ги опипа с дясната си ръка, за да се увери, че ще издържат. Фината вълнена материя беше по-тънка, отколкото преди седмици, но нямаше да се скъса лесно.

Задъхан от усилието, той придвижи глезена си възможно най-близо до фрагмента от вятърната флейта, разтвори маншета и използва другата си ръка, за да подхвърли дървения къс към него. Трябваше му няколко опита, но накрая го пъкна вътре. Веднага забрави какво е правил, но секунди по-късно маншетът се удари в кожата му. Глезенът му бе пронизан от болка, която все пак беше поносима.

Не искаше да поглежда полусферите, но се улови, че го прави. Първата беше на кея. Около нея се тълпяха много хора, които връзваха нови въжета за теглене и развързваха онези, с които я бяха пренесли на брега. Ник видя, че много от работниците, които държаха въжетата на сушата, отново бяха от нощната смяна. Тези изглеждаха малко по-добре, макар че плътта им все така гниеше под сините шапки и забрадки.

Не, помисли си Ник, когато дървеният амулет се удари в глезена му. Това не бяха болни хора, а мъртви създания, трупове, върнати към някакво подобие на живот от Хедж. За разлика от нормалните хора, те очевидно не се притесняваха от непосредствената близост до полусферите или постоянните светкавици.

Сякаш самата мисъл за името му извика Хедж и след сиянието на последната светкавица, некромантът внезапно се появи до полусферата. Ник за пореден път се изненада от чудовищния вид, който бе придобил Хедж. По черепа му пълзяха сенки, преплитащи се

с огъня, пламнал дълбоко в очите му, а от пръстите му се стичаха червени, полутечни пламъци.

Некромантът отиде до носа на кораба и извика нещо. Мъжете бързо се размърдаха, за да му се подчинят, макар да се виждаше, че почти всички бяха ранени по някакъв начин, или пък болни. Те се втурнаха да вдигнат платната и корабът се отдалечи от кея. Другият, натоварен кораб, незабавно започна да се приближава.

Хедж гледаше как идва и вдигна ръце над главата си. После изрече нещо, тежки думи, от които въздухът наоколо затрептя, а земята се разтърси. Протегна едната си ръка към водите на езерото и отново извика, правейки жестове, които оставиха следи от червен огън във въздуха.

От езерото започна да се издига мъгла. Тънките бели струйки се виеха нагоре, повлекли след себе си по-плътни пластове. Хедж размаха ръка вляво и вдясно и струйките плъзнаха встрани, разстилайки още мъгла над водата, като образуваха стена, която постепенно покри цялото езеро. Докато се простираше встрани, тя се носеше и напред, към кея, дъскорезницата, долината на езерото и хълмовете отвъд.

Хедж плесна с ръце и се обърна. Погледът му се спря на Ник, който веднага сведе очи и се хвана за гърдите. Чу, че некромантът приближава, докато токовете му отекваха силно по дървените дъски.

— Полусферите — смотолевии бързо Ник, когато стъпките спряха пред него. — Полусферите трябва... ние трябва...

— Всичко върви добре — каза Хедж. — Образувах морска мъгла, която ще устои на всички опити да бъде поместена, ако някой от нашите врагове е достатъчно вещ, за да опита. Ще наредите ли още нещо, господарю?

Ник усети как нещо помръдва в гърдите му. Нещо като лудо сърцебиене, само че по-силно и много по-плашещо и отблъскващо. Той изпъшка от болка и падна, ръцете му дращеха по дъските, а ноктите му се чупеха, докато лющеше дървото.

Хедж изчака спазъмът да отmine. Ник лежеше и се задъхваше, неспособен да говори, и чакаше да бъде завладян от безсъзнанието и съществуването вътре в него. Ала то не се появи и след няколко минути Хедж се отдалечи.

Ник се обърна по гръб и загледа как мъглата се носи в небето, скривайки буреносните облаци, но не и светкавиците. Никога не беше

очаквал да види мъгла, озарявана от светкавици, помисли си той, докато част от съзнанието му отбелязваше странните ефекти.

Ала по-голямата част от мислите му бяха ангажирани с нещо далеч по-важно. Трябваше да попречи на Хедж да използва Инкубатора за светкавици.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА НАЧАЛОТО НА КРАЯ

Зазоряваше се, когато двигателите отново започнаха да се давят и трещят, а после внезапно угаснаха. Лейтенант Тиндал изруга, когато червеният му пастел се подхлъзна и точката, която рисуваше върху картата се превърна в линия, която той превърна в кръст. Кръстът беше отбелязан върху гъсто разположените контурни линии, маркиращи наклонения терен към Форвейл, широка долина, разделяна от езерото Форуин и другото езеро с дълъг и нисък хребет.

Лираел беше заспала отново, докато камионите пътуваха в нощта. Беше пропуснала малките драми, изпълнили часовете, докато машините бързаха напред, без да спират за нищо, а шофьорите ги пришпорваха много повече, отколкото позволяваше здравият разум.

Но късметът беше на тяхна страна, или пък те го бяха предизвикали, и нямаше сериозни инциденти. Преживяха доста дребни сблъсъци, ожулвания и страхове, но не и нещо по-сериозно.

Лираел беше пропуснала и дезертьорството през нощта. Всеки път, щом камионите намаляваха, за да вземат някой остър завой, или бяха принудени да спрат, преди да запълзят из някой разбит участък от второкласен път, войниците, които не можеха да понесат перспективата за нови срещи с мъртвите скачаха от тях и изчезваха в мрака. На тръгване от Границата ротата наброяваше повече от сто мъже. До пристигането им във Форвейл бяха останали едва седемдесет и трима.

— Слезте от камионите! Бързо!

Викове на старшината на ротата събудиха Лираел. Тя скочи рязко, едната ѝ ръка вече тършуваше за звънеца, а другата беше върху Нехима. Сам реагира по подобен начин. Дезориентиран и уплашен, той се запрепъва към задния капак, точно зад Падналото куче, което изскочи миг по-късно.

— Пет минути почивка! Пет минути! Свършете си работата, без да се бавите! Без сплетни!

Лираел слезе от камиона, прозя се и потърка очи. Все още беше сумрачно, а на източното небе зад хребета нямаше и следа от слънце. По-голямата част от небето започваше да синее, с изключение на един недалечен участък, който беше тъмен и застрашителен. Лираел го зърна с крайчеца на окото си, извърна се бързо и най-големите ѝ страхове се сбъднаха. Сред облаците проблесна светкавица. Много светкавици, повече откогато и да било, които поразяваха по-обширен район. Цялата местност зад хребета.

— Форуин Мил и езерото — каза майор Грийн. — Те се намират зад хребета. Какво, по...

Всички бяха вперили очи в мястото. Сега Грийн сочеше долината, разположена помежду им. Тя представляваше тучна, зелена земеделска земя, разделена с телени огради на симетрични ниви от по пет акра. На някои от нивите пасяха овце. Ала в южния ѝ край имаше движещо се синьо множество. Хиляди хора, огромна тълпа от южняци със сини забрадки и шапки, предприели внушително преселение из цялата долина.

Грийн и Тиндал светкавично грабнаха биноклите. Но Лираел нямаше нужда от бинокъл, за да разбере накъде се движи тълпата. Водещите групи вече завиваха на запад, към хребета, зад който се намираше Форуин Мил. Към Инкубатора за светкавици, където, съдейки по вида на бурята, полусферите вече бяха заели местата си.

— Трябва да ги спрем! — каза Сам, сочейки южняците.

— По-важно е да предотвратим съединяването на полусферите — каза Лираел. Поколеба се за миг, без да е сигурна какво да каже или направи. Единственият възможен път изглеждаше очевиден. Трябваше да се изкачат на западния хребет, за да видят какво се случва зад него, а това означаваше да прекосят долината по най-бързия начин. — Трябва да се качим на онзи хребет! Хайде!

Тя тръгна по пътя към долината, като в началото тичаше бавно, но постепенно увеличи скоростта. Кучето бягаше до нея, изплезило език. Сам ги последва след половин минута, понесъл Мовет на раменете си. Майор Грийн и лейтенант Тиндал бяха по-бавни, но не след дълго и двамата гръмогласно издаваха заповеди, а войниците бягаха откъм канавката край пътя и се строяваха.

Пътят беше по-скоро пътека, но след спускането си по хълма поемаше направо през нивите, пресичаше потока в центъра на

долината по един бетонен брод или паднал мост и после продължаваше по билото на хребета.

Лираел бягаше както никога досега. Самотна фигура, която прегазя брода и се озова пред южняците. Щом се приближи, видя, че те се движат във фамилни групи, често съставени от много поколения. Имаше стотици фамилии. Баби и дядовци, родители, деца, бебета. Лицата на всички имаха един и същ уплашен вид, и почти всеки от тях, независимо от възрастта си, се беше натоварил с куфари, чанти и малки вързопчета. Някои притежаваха странни вещи, малки машини и метални предмети, които Лираел не познаваше, но Сам разпозна като шевни машини, фонографи и пишещи машини. Странно, но почти всички възрастни държаха и малки хартиени листчета.

— Не бива да допускаме да прекосят хребета — каза кучето, когато Лираел намали темпото, за да ги огледа. — Но ние не трябва да спираме. Боя се, че светкавиците се увеличават.

Лираел спря за миг и се обърна. Сам беше на около петдесет метра по-назад и бягаше със сурова решителност.

— Сам! — извика Лираел. Посочи южняците, които започваха да завиват към хребета. Някои от по-младите мъже вече се катереха по склона. — Спри ги! Аз продължавам нататък!

Лираел побягна отново, пренебрегвайки острата болка от бодежа, който започваше да я мъчи отстрани. С всяка измината крачка ѝ се струваше, че светкавиците зад хребета се увеличават, а гръмотевиците стават все по-силни и падат все по-начесто. Тя излезе от пътя и започна да криволичи по една висока скала, която водеше към хребета. За да си помага, се хващаше за камъните и клоните на белокорите дървета, осяяли склона.

Докато се катереше, усещаше присъствието на мъртви зад хребета. Най-напред бяха не повече от двацет, но по-нагоре се появиха поне още дузина. Очевидно Хедж призоваваше духове от смъртта. Навярно някъде беше открил източник на трупове. Според Лираел не бяха призрочни ръце, защото беше нужно повече време да подготвиш един дух за живота, ако няма плът, която да го подслони. Поне се предполагаше, че отнема повече време. Тя се боеше, че няма представа на какво е способен Хедж.

После, без никакво предупреждение, се озова на върха на хребета и вече нямаше белокори дървета, нито големи камъни.

Виждаше ясно голия западен склон към сините води на езерото. Склонът беше напълно прочистен, сякаш пометен от огън или гигантска метла, оставила само набраздена кафява пръст. Ала тази пръст беше родила необичайна реколта. Тънки метални прътове, два пъти по-високи от Лираел. Бяха стотици, наредени през метър и осемдесет, а в основата си свързани с дебели черни кабели, които криволичеха по склона към порутена каменна постройка без покрив. Успоредни метални жици, положени върху множество къси дървени греди образуваха нещо като релси. Те вървяха по земята и потъваха в сградата, и след двайсет метра спираха рязко от двете ѝ страни. Върху релсите имаше два плоскодънни вагона с метални колела, по един във всеки край. Лираел инстинктивно разбра, че са предназначени за полусферите. Щяха да ги натоварят във вагоните и по някакъв начин да ги съединят посредством силата на гръмотевичната буря.

Проблесна светкавица, сякаш да потвърди мислите ѝ. Разклони се и обхвана целия кей, толкова ярка, че се наложи Лираел да заслони очите си с ръка. Знаеше какво ще види там, защото усещаше миризмата на сгорещен метал, острата миризма на Свободна магия. Прилоша ѝ и беше благодарна, че не бе яла нищо от часове.

Една от сребърните полусфери вече беше на кея. Тя проблесна в синьо, когато светкавицата я порази. Другата полусфера се намираще в един кораб в езерото. Макар че повечето светкавици падаха върху полусферите, Лираел видя, че те се разпростират и по склона и много от тях улучват високите прътове. Това бяха гръмоотводи, онези хиляда гръмоотвода, които заедно образуваха Инкубатора за светкавици на Никълъс.

Сякаш черните облаци на небето не стигаха, а и над езерото започваше да се вие мъгла. Лираел усещаше, че това е магическа мъгла, изградена от истинска вода, така че щеше да бъде много трудно да я прогони или разсее. Долавяше действието на Свободната магия в нея и нейния източник. Хедж беше някъде долу на кея. С него имаше мъртви, които преместваха първата полусфера, и още мъртви в различните малки постройки около кея. Лираел усещаше как се движат наоколо, а Хедж стоеше в центъра на цялата активност. Чувстваше се като муха на ръба на паяжина, долавяща движението на огромния паяк-майка в центъра и многото ѝ отрочета из цялата паяжина.

Лираел извади Нехима и след моментно колебание ръката ѝ се спусна към Астарел. Печалният. Всички, които го чуеха, щяха да бъдат запратени в смъртта, включително и Лираел. Ако успееше да се приближи достатъчно, можеше да изпрати Хедж и всички мъртви много, много далече. Най-вероятно поне Хедж щеше да успее да се върне в живота, но шансът и Лираел да го направи беше малък, а това щеше да ѝ отнеме ценно време.

Ала щом понечи да измъкне звънеца от пояса, кучето подскочи към нея и блъсна ръката ѝ с нос.

— Не, господарке — каза то. — Астарел не може сам да победи тук. Закъснели сме твърде много, за да попречим на съединяването на полусферите.

— Сам, войниците... — каза Лираел. — Ако нападнем незабавно...

— Струва ми се, че няма да можем да прекосим лесно този Инкубатор за светкавици — каза кучето, поклащайки глава. — Силата на Унищожителя тук не е толкова ограничена, а самият той насочва светкавиците. Освен това мъртвите тук са предвождани от Хедж, а не от Клор.

— Но ако полусферите се съединят... — прошепна Лираел на самата себе си. После преглътна и каза: — Време е, нали?

— Да — каза кучето. — Но не тук. Хедж сигурно ни е забелязал, както и ние него. Засега вниманието му е насочено към полусферите, но не мисля, че ще измине много време, преди да им нареди да нападнат.

Лираел се обърна, за да слезе обратно по източния склон на хребета, после се спря и погледна назад.

— Ами Никълъс? Какво ще стане с него?

— Вече не можем да му помогнем — отвърна тъжно кучето. — Когато полусферите се съединят, фрагментът в тялото му ще избухне откъм сърцето, за да стане част от общото цяло. Но той няма да разбере нищо. Краят ще настъпи бързо, макар да се боя, че Хедж ще плени духа му.

— Горкият Ник — каза Лираел. — Изобщо не биваше да го пускам.

— Нямаше избор — каза кучето. Побутна Лираел зад коляното, изгарящо от желание да я накара да се размърда. — Трябва да

побързаме!

Лираел кимна и се обърна, за да се върне обратно по склона. Докато бързаше надолу, като се подхлъзваше и едва не падаше в постръмните участъци, тя си мислеше за Никълъс, а след това и за всички останали, в това число и за себе си. Може би неговият път беше най-лек. Все пак той вероятно щеше да бъде просто първият умрял, при това в неведение. Всички останали щяха твърде добре да осъзнаят своята участ, и навярно щяха да свършат като роби на Хедж.

Лираел беше изминала половината път, когато долината бе огласена от един невероятно силен, гърмящ глас. За миг изпадна в шок, преди да разбере, че това е Сам, чийто говор беше многократно усилен от магията на Хартата. Той стоеше върху голям камък едва на стотина метра надолу по скалата, обвил ръце около устата си, с пламтящи от заклинанието пръсти.

— Южняци! Приятели! Не преминавайте отвъд западния хребет! Там ви очаква само смърт! Не вярвайте на листовките в ръцете си — в тях има само лъжи! Аз съм принц Самет от Старото кралство и обещавам да дам земя и стопанство на всеки от вас, който остане в долината! Ако останете в долината, ще получите ферми и земя отвъд Стената!

Сам повтори посланието си, когато Лираел спря запъхтяна до неговия камък. Отдолу хората на майор Грийн се бяха подредили в дълга редица по дъното на хребета. Южняците се бяха събрали зад тази редица, припокривайки я в продължение на неколкостотин метра в южния край. Повечето от тях бяха спрели да чуят Сам, но неколцина продължаваха да изкачват хребета.

Сам замълча и скочи на земята.

— Най-доброто, което мога да направя — каза загрижено. — Може би ще спре някои от тях. Ако изобщо са разбрали какво говоря.

— Не можем да направим нищо повече — каза майор Грийн. — Не можем да застреляме тези нещастници, а те ще ни надвият, ако опитаме да ги спрем само с щикове. Ще ми се да поговоря с полицаите, които е трябвало да...

— Едната полусфера вече е на брега, а другата е близо до нея — прекъсна го Лираел, а новината ѝ незабавно привлече вниманието. — Хедж е там, образува мъгла и създава още много мъртви. И

Инкубаторът за светкавици започва да действа, а Унищожителя призовава и насочва светкавиците.

— Най-добре да атакуваме незабавно — каза майор Грийн. Пое въздух, за да извика, но Лираел го прекъсна отново.

— Не — каза тя. — Не можем да минем през Инкубатора за светкавици, а има и твърде много мъртви. Вече не можем да попречим на съединяването на полусферите.

— Но това е... това означава, че сме изгубени — каза Сам. — Всичко. Унищожителя...

— Не — отсече Лираел. — Ще вляза в смъртта, за да използвам Тъмното огледало. Унищожителя е бил прикован и разгромен в Началото. Щом разбере как се е случило, можем да го направим отново. Но ще трябва да пазите тялото ми, докато се върна, а Хедж със сигурност ще ни нападне.

Докато говореше, Лираел се взираше решително в очите на Сам, а после в тези на майор Грийн и на двамата лейтенанти Тиндал и Готли. Надяваше се, че така черпи увереност. Трябваше да повярва, че отговорът се крие в смъртта, в миналото. Някаква тайна, която щеше да им помогне да победят Оранис.

— Кучето ще дойде с мен — каза тя. — Къде е Мовет?

— Тук! — каза един глас в краката ѝ. Лираел погледна надолу и видя Мовет да облизва втората празна консерва от сардини в сянката на камъка.

— Реших, че няма да е зле да ги изяде — каза тихо Сам и сви рамене.

— Мовет! Трябва да помагаш по всякакъв начин — нареди Лираел.

— По всякакъв начин — потвърди Мовет с лукава усмивка. Думите му прозвучаха почти като въпрос.

Лираел се огледа, после отиде в средата на един кръг от обрасли с лишеи камъни, където скалата леко се извисяваше, преди да се спусне надолу към хребета. Увери се, че тъмното огледало е в кесията на колана ѝ. После извади Нехима и Саранет. Този път държеше звънца за дръжката, право надолу. Така по-лесно би могъл да звънне случайно, но и по-бързо можеше да влезе в употреба.

— Ще вляза в смъртта оттук — каза. — Разчитам на теб да ме пазиш. Ще се върна колкото мога по-скоро.

— Искаш ли да те придружа? — попита Сам. Извади панфлейтите и стисна дръжката на меча си. Лираел разбра, че говори сериозно.

— Не — отвърна тя. — Мисля, че и тук ще бъдеш достатъчно зает. Хедж няма да ни остави необезпокоявани на прага си. Не усещаш ли, че мъртвите се движат? Съвсем скоро ще ни нападнат, а някой трябва да пази живото ми тяло, докато съм в смъртта. Поверявам ти тази отговорност, принц Самет. Ако имаш време, направи защитен ромб.

Сам кимна сериозно и каза:

— Да, лельо Лираел.

— Лельо? — попита лейтенант Тиндал, но Лираел едва го чу. Тя клекна предпазливо и прегърна Падналото куче, борейки се с ужасното предчувствие, че това може да е последният път, в който усеща меката кучешка козина до живата си буза.

— Дори и да разбере как Седмината са приковали Унищожителя, как ще го направим ние? — прошепна тя в ухото на кучето много тихо, за да не я чуят останалите. — Как?

Падналото куче я погледна с тъжните си кафяви очи, но не отговори. Лираел отвърна на погледа му, а после се усмихна с печална, сладко-горчива усмивка.

— Извървахме дълъг път от Глетчера, нали така? — каза тя. — Сега ще отидем още по-далече.

Изправи се и се пресегна към смъртта. Докато студът се просмукваше в костите ѝ, тя чу как Сам каза нещо, а после и далечен вик. Ала звуците избледняха, както и светлината на деня. Вдигнала меча си, Лираел премина в смъртта, а вярното ѝ куче я следваше по петите.

Усещането за смърт у Сам трепна. Дъхът на Лираел образуваше пара, а устата и носът ѝ се покриха със скреж. Падналото куче до нея пристъпи напред и изчезна, а след него за миг остана силует от златиста светлина, който постепенно избледня.

— Ник! Какво ще стане с Ник? — извика внезапно Сам. Удари се по главата и изруга. — Трябваше да попитам!

— Движение по хребета! — извика някой и всички се заеха с трескава дейност. Тиндал и Готли хукнаха към взводовете си, а майор Грийн издаваше заповеди на висок глас. Южняците, които бяха

седнали да изслушат Сам, станаха. Някои от тях започнаха да се катерят по хълма; после цялата тълпа се понесе устремено напред.

В това време светкавиците зад хребета изведнъж се увеличиха, а гръмотевиците кънтяха по-силно и по-начесто.

— Ще наредя на ротата да сгъсти редиците — провикна се Грийн. — Ще изградим цялостна защита тук.

Сам кимна. Усецаше как мъртвите се движат зад хребета. Петдесет или шейсет мъртви ръце идваха към тях.

— Насам идват мъртви — каза той. Погледна към хребета, а после към Лираел и южняците зад нея. Всички те започваха да пристъпват напред, към хребета, а не по-навътре в долината. Войниците вече бягаха към скалата, сгъстявайки строя. Нищо не стоеше между южняците и тяхната гибел.

— По дяволите! — изруга Грийн. — Мислех, че си ги спрял!

— Ще говоря с тях! — заяви Сам, взел мигновено решение. Мъртвите се намираха най-малко на пет минути от тях, а по-рано Лираел му беше възложила да спре южняците. Тя нямаше да бъде в опасност, ако побързаше. — Ще се върна след няколко минути. Майор Грийн, не оставяйте Лираел! Моget, пази я!

При тези думи той хукна към група южняци, които беше видял по-рано, но не ги беше отчел като особено важни допреди миг, когато внезапно му хрумна нещо. Групата беше предвождана от стар матриарх, белокоса и много по-добре облечена жена от всички наоколо. Освен това я подкрепяха няколко по-млади мъже и жени. Това беше единствената група, която очевидно не беше семейство, без деца и багаж. Матриархът беше водачът, реши Сам. Поне това знаеше за южняците. Някой, който би могъл да обърне човешкия поток.

Само ако можеше да я убеди през следващите няколко минути. Когато мъртвите атакуваха, можеше да се случи какво ли не. Южняците щяха да изпаднат в паника, много от тях щяха да хукнат в погрешната посока и да бъдат стъпкани. Или пък можеха да откажат да повярват на очите си и сляпо да продължат по хребета, водени от оптимизма и надеждата, че най-сетне ще намерят място, което да нарекат свой дом.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА В ДЪЛБИНИТЕ НА СМЪРТТА

Лираел не спря, за да се огледа, когато навлезе в смъртта и течението я грабна, опитвайки се да я повлече надолу в онзи пръв, сковаващ миг на всепоглъщащ студ. Тя незабавно пое напред, докато Падналото куче подскачаше пред нея, душейки реката за следи от спотайващи се мъртви.

Докато газеше из водата, Лираел неспокойно преговаряше основните уроци, които беше научила от „Книгата за мъртвите“ и „Книгата за забравата и спомените“. Страниците им проблясваха в съзнанието ѝ, разказвайки за всяка от Деветте зони и тайните на Деветте порти. Ала да знаеш тези тайни — макар и от магическа книга — не беше същото, като да си ги изживял. А Лираел никога не беше прекосявала Първата зона, нито дори Първата порта.

Въпреки това тя крачеше уверено напред, като изтласкваше съмненията си колкото може по-назад в съзнанието си. В смъртта нямаше място за съмнения. Реката щеше бързо да атакува всяка слабост, защото единствено силата на волята пречеше на течението да погълне духа на Лираел. Ако се поколебаеше, водите щяха да я повлекат надолу и всичко щеше да бъде изгубено.

Тя стигна до Първата порта учудващо бързо. В един миг Портата беше далечен тътен и отдалечена стена от мъгла, простираща се докъдето поглед стига наляво и надясно. Сега, като че само миг по-късно, Лираел се намираше достатъчно близо, за да докосне мъглата, а ревят на бързеите от другата страна беше много силен.

Тогава си припомни думите, думи за власт, отпечатани в съзнанието ѝ от двете книги. Тя ги изрече, усещайки как Свободната магия се гърчи със съскане върху езика и устните ѝ, докато те се отронват от устата ѝ.

Воалът от мъгла се разнесе, докато тя говореше, отдръпвайки се бавно, за да разкрие няколко водопада, които сякаш падаха безспир в мрачна и необятна бездна. Лираел проговори отново и размаха мечата си ляво и вдясно. Появи се пътека, врязана надълбоко във водопада,

подобно на тесен проход между две течни планини. Лираел стъпи на пътеката, а кучето беше толкова близо до нея, че едва не се оплете в краката ѝ. Докато вървяха, мъглата се сгъсти и пътеката се изгуби зад тях.

След като продължиха нататък, от водата край Първата порта изникна един много малък дебнещ дух, който започна да върви към живота, следвайки една почти невидима черна нишка, прикрепена към пъпа му.

Докато вървеше, той потрепваше и издаваше нечленоразделни звуци, предусещайки наградата, която щеше да получи от господаря си, щом му съобщеше за тези пътници. Навярно дори щяха да му позволят да остане в живота и да му дадат тяло — най-голямата и лелеяна радост.

Преминаването през Първата порта беше измамно. Лираел не можа да определи колко време е отнело, но скоро реката отново се бе превърнала в гладка и необятна водна шир, подновила своя ход през Втората зона. Щом слезе от пътеката, тя започна да изучава с меча си водата пред себе си, проверявайки основата. Тази зона беше подобна на първата, но наред с неизменното течение, в нея имаше и дълбоки, опасни дупки. Положението се усложняваше и от замъгляващия ефект, който правеше сивата светлина неясна и смътна, и Лираел не виждаше много по-надалече, отколкото би могла да опипа с протегнатия си докрай меч.

Имаше лесен начин за преминаване, един път, нанесен на картите от предишните Абхорсен и отбелязан в „Книгата за мъртвите“. Лираел пое по него, макар че не се доверяваше достатъчно на наученото от книгата, за да се откаже да опипва почвата с меча си. Ала всъщност броеше крачките според инструкциите в Книгата и правеше запаметените завои на всяко указано място.

Беше толкова погълната от това, потънала в ритъма на собствените си крачки, че едва не пропадна във Втората порта. Кучето бързо я сграбчи за колана и я изтегли на сигурно място, когато тя направи една крачка в повече, броейки до единайсет, макар че разумът ѝ казваше: „Спри на десет“.

Тя се опита светкавично да отстъпи назад, но хватката на Втората порта беше много по-силна от обикновено речно течение. Спаси я единствено опората на нейното храбро куче, макар че и

дватама трябваше да използват всичките си сили, за да измъкнат Лираел от пропастта на портата.

Защото Втората порта представляваше огромна дупка, в която реката потъваше като вода от мивка в канала, образувайки ужасно силен водовъртеж.

— Благодаря — каза Лираел, треперейки, докато се взираше във водовъртежа и размишляваше какво би могло да се случи. Кучето не отговори веднага, защото освобождаваше зъбите си от едно безвъзвратно съсипано парче кожа, което доскоро беше удобен колан.

— Не бързай, господарке — посъветва я то тихо. — Ще се наложи да бързаме другаде, но не и тук.

— Така е — съгласи се Лираел, докато бавно и дълбоко си поемаше дъх. Когато се почувства по-спокойна, тя се изправи и изрече още думи от Свободната магия, думи, които изпълниха устата ѝ с неочаквана топлина, странна топлина на фона на силно измръзналите ѝ бузи.

Думите отекнаха навсякъде и виещите се в кръг води на Втората порта забавиха своя ход, а после спряха напълно, сякаш целият водовъртеж беше внезапно замръзнал. Сега всяка извивка на течението се беше превърнала в тераса, образувайки дълъг спираловиден път към водовъртежа на Портата. Лираел слезе надолу до началото на пътя и започна да върви. Зад нея, и над главата ѝ, водовъртежът отново започваше да се вихри.

Очевидно щеше да се наложи да обикаля в кръг повече от сто пъти, за да стигне дъното, но Лираел за пореден път разбра, че всичко е измамно. Бяха ѝ нужни само няколко минути да прекоси Втората порта и тя прекара това време, размишлявайки за Третата зона и капана, който тя готвеше за непредпазливите.

Защото реката там стигаше едва до глезена и беше малко по-топла. И светлината беше по-силна. По-ярка и не толкова приглушена, макар че си оставаше бледосива. Дори и течението беше просто гъдел около глезените. Като цяло, мястото беше много по-привлекателно от Първа и Втора зона. Място, където зле образованите или глупави некроманти биха се изкушили да спрат за почивка.

Ако го стореха, нямаше да е задълго — защото в Третата зона имаше вълни.

Лираел го знаеше и излезе от Втората порта тичайки. Това беше едно от местата в смъртта, където се налагаше да се бърза, мислеше си тя, докато спринтираше с все сила. Зад гърба си чуваше тътена на вълните, възпирани от същото заклинание, което бе укротило водовъртежа. Ала тя не погледна назад и изцяло се съсредоточи върху скоростта. Ако вълната я подхванеше, щеше да я повлече през Третата порта и да я носи зашеметена, без надежда за спасение.

— По-бързо! — извика кучето и Лираел хукна по-бързо, а шумът от вълните вече беше толкова близо, че по всичко личеше, че ще повлекат и двама им.

Лираел се добра до мъглите на Третата порта само на крачка или две пред бурните води, като френетично извика необходимото заклинание на Свободната магия, докато бягаше. Този път кучето беше отпред и заклинанието разсея мъглата пред муцуната му в последния момент.

Когато спряха задъхани при вратата, проправена в мъглата от заклинанието, вълните се стовариха около тях, запращайки своя товар от мъртви във водопада отатък. Лираел изчака да успокои дишането си и още няколко секунди, за да се появи пътят. После продължи напред, към Четвъртата зона.

Прекошиха бързо тази зона. Тя беше сравнително лесна, без дупки или други капани за непредпазливите, макар че течението отново беше силно, дори по-силно от това в Първата зона. Но Лираел беше свикнала със студената му, коварна хватка.

Тя остана нащрек. Освен познатите и описани опасности на всяка зона, винаги съществуваше възможността за нещо ново, или пък нещо толкова старо и рядко, че да не е било отбелязано в „Книга за мъртвите“. Като се изключеха тези аномалии, Книгата загатваше за сили, които биха могли да пътуват в смъртта, освен самите мъртви или некромантите. Някои от тези същества пораждаха необичайни местни условия, или изопачаваха нормалната природа на зоните. Лираел предполагаше, че самата тя е една от силите, променили природата на реката и нейните порти.

При Четвъртата порта имаше още един водопад, но той не беше обвит в мъгла. На пръв поглед изглеждаше като безпроблемно спускане едва на половин или един метър, а реката сякаш продължаваше да си тече след него.

Лираел обаче знаеше, че не е така. Тя спря на цели три метра от водопада и изрече заклинанието, което щеше да ѝ позволи да премине. Постепенно над ръба му започна да се издига тъмна ивица, която се понесе във въздуха над водата. Широка едва деветдесет сантиметра, тя сякаш беше образувана от нощ — нощ без звезди. Разстла се хоризонтално от горния край на водопада в далечината, докдето Лираел не виждаше.

Тя стъпи на пътя, раздвижи леко краката си, за да запази равновесие, и започна да върви. Този тесен път не просто водеше през Четвъртата порта, а беше и единственият начин да се прекоси Петата зона. Тук реката беше дълбока, твърде дълбока, за да бъде прегазена, а водата имаше силен метаморфен ефект. Некромантът, прекарал известно време в нея, се оказваше с променени дух и тяло, при това не към добро. Всеки мъртъв дух, успял да се върне по този път, нямаше да има нищо общо с някогашната си жива форма.

Самото прекосяване на зоната по тъмния път беше опасно. Освен че беше тесен, той беше и любимият начин на Висшите мъртви или създанията на Свободната магия да прекосяват Петата зона по обратния път към живота. Те изчакваха някой некромант да създаде пътя, а после се втурваха по него с надеждата да победят създателя му с някое внезапно, злостно нападение.

Лираел знаеше това, ала въпреки всичко единствено бързият лай на кучето я предупреди, когато нещо се появи, привидно от нищото, дебнейки по пътя отпред. Макар някога да бе имало човешки облик, дългото му пребиваване в смъртта го беше превърнало в нещо противно и плашещо. То се придвижваше бързо с ръце и крака, досущ като паяк. Тялото му беше тлъсто и закръглено, а шията му беше свързана с него така, че можеше да гледа напред дори и на четири крака.

Лираел разполагаше само със секунда, за да протегне напред меча си, когато съществото я нападна, а острието проби едната му издута буза и излезе през тила му. Ала то продължи да напада, въпреки ярките бели искри, които бликаха отвсякъде, докато магията на Хартата разяждаше плътта на духа му. Наниза се почти до дръжката на меча, вперило червените си огнени очи в Лираел, докато от твърде широката му уста със съскане се стичаше слюнка.

Лираел го ритна, за да опита да го свали от меча си, като в същото време звънна със Саранет. Ала позицията ѝ не беше стабилна и звънецът не прозвуча както трябва. Някаква нестройна мелодия отекна в смъртта и вместо да съсредоточи волята си върху мъртвото същество и предстоящото господство над него, Лираел беше разконцентрирана. Умът ѝ блуждаеше и за миг забрави какво прави.

Секунда или минута по-късно го осъзна и тялото ѝ беше сковано от ужас, а страхът наелектризира всеки нерв. Погледна мъртвото същество, което почти се беше освободило от меча ѝ, готово да атакува отново.

— Накарай звънеца да замълчи! — излая кучето, като намали размерите си и се опита да застане между краката на Лираел, за да нападне съществото. — Накарай го да замълчи!

— Какво? — възкликна Лираел; после ужасът и страхът отново я обзеха, когато усети, че ръката ѝ още звъни със Саранет, без самата тя да го осъзнава. Изпаднала в паника, тя го принуди да замълчи. Звънецът звънна още един път, а после притихна, когато го прибра обратно в кесията му.

Но после се разсея отново — и в този миг съществото атакува. Този път подскочи към нея, възнамерявайки да я смаже под мъртвешки бледото си тяло. Ала кучето видя как чудовището се напруга и разгада намеренията му. Вместо да се пъкне между краката на Лираел, то се хвърли напред и заби двете си тежки предни лапи в гърба ѝ.

След това Лираел осъзна, че е на колене, а съществото лети над нея. С острия си като шип пръст то сграбчи кичур от косата ѝ, докато прелиташе, и го изтръгна от корен. Лираел почти не го забеляза, докато френетично се въртеше по тесния път, за да се изправи. Цялата ѝ увереност я беше напуснала и не можеше да разчита, че ще запази равновесие, така че маневрата ѝ отне време.

Ала щом се обърна, съществото го нямаше. Беше останало само кучето. Едно огромно куче, чиято козина беше настръхнала като четка от глиганска четина, а от зъбите му, големи колкото пръстите на Лираел, струеше червен огън. В погледа му, когато погледна господарката си, се четеше лудост.

— Куче? — прошепна Лираел. Никога досега не се беше страхувала от своя другар, но пък и никога не беше навлизала толкова

надалече в смъртта. Усещаше, че тук би могло да се случи всичко. Всеки и... всичко би могло да се промени.

Кучето разтърси глава и се смали, а лудостта в погледа му изчезна. Започна да размахва опашка и за миг захапа основата ѝ, преди да отиде да оближе разтворената длан на Лираел.

— Съжалявам — каза то. — Ядосах се.

— Къде отиде? — попита Лираел, оглеждайки се наоколо. Доколкото виждаше, на пътя нямаше нищо, както и в реката под тях. Струваше ѝ се, че не е чула плясък. Или пък беше? Умът ѝ беше размътен от нестройния звън на Саранет.

— Долу — отвърна кучето, сочейки с глава. — Най-добре да побързаме. Трябва да извадиш някой звънец. Може би Ранна. Тук той е по-милостив.

Лираел коленичи и потърка нос в носа на кучето.

— Без теб нямаше да се справя — каза и го целуна по муцуната.

— Зная, зная — отвърна разсеяно кучето, а ушите му помръдваха, описвайки полукръгове. — Чуваш ли нещо?

— Не — отвърна Лираел. Стана, за да се послуша и ръката ѝ механично измъкна Ранна от пояса. — А ти?

— Преди си мислех, че някой... или нещо ни преследва — каза кучето. — Сега съм сигурен. Нещо идва зад нас. Някаква сила, която се движи бързо.

— Хедж! — възкликна Лираел, забравила за загубата на равновесие, когато се обърна и забърза по пътя. — Или отново е Мовет?

— Не мисля, че е Мовет — каза кучето намръщено. Спря се за миг, за да погледне назад, а ушите му щръкнаха напред. После поклати глава. — Който... или каквото и да е... трябва да опитаме да го изпреварим.

Лираел кимна, докато вървеше и стисна по-здраво звънеца и меча. Независимо с какво им предстоеше да се срещнат, отпред или отзад, тя беше твърдо решена да не я завари неподготвена.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

РАЗПРЕДЕЛИТЕЛНИ ТАБЛА И ЮЖНЯЦИ

Мъглата беше скрила кея и неумолимо се носеше по склона. Ник гледаше как се стеле, както и светкавиците, проблясващи в нея. Това го наведе на неприятната мисъл за ярки вени в полупрозрачна плът. Не че някое живо същество имаше такава плът...

Трябваше да направи нещо, но не помнеше какво. Знаеше, че полусферите не са далече в мъглата. Част от него искаше да отиде при тях и да наблюдава окончателното съединяване. Но имаше и друга, непокорна част, която искаше тъкмо обратното, да попречи на съединяването с всички възможни средства. Те бяха като два шепнеци гласа в съзнанието му, и двата толкова настоятелни, че се сливаха и ставаха неразбираеми.

— Ник! Какво са ти сторили?

За миг Ник реши, че това е някакъв трети глас, също в главата му. Но когато повтори същите думи разбра, че не е така.

С мъка залиташе наоколо. В началото не виждаше нищо. После забеляза едно лице, което надничаше иззад ъгъла на най-близката барака. Бяха му нужни няколко секунди, за да разбере кой е. Беше неговият приятел от университета в Корвиър. Тимъти Уолък, един малко по-голям студент, когото беше наел да ръководи изграждането на Инкубатора за светкавици. По принцип Тим беше весел и донякъде апатичен човек, винаги безупречно облечен.

Сега не изглеждаше така. Лицето му беше бледо и мръсно, ризата му нямаше яка, а обувките и панталонът му бяха покрити с кал. Приведен зад колибата, той непрекъснато трепереше, сякаш имаше треска или беше уплашен до смърт.

Ник махна с ръка и си наложи да направи няколко несигурни крачки към него, макар че в последния момент трябваше да се хване за стената, за да не падне.

— Трябва да го спреш, Ник! — възкликна Тим. Не гледаше в Ник, а навсякъде другаде, и очите му шареха боязливо насам-натам. — Това, което прави... което правите двамата... е нередно!

— Какво? — попита Ник уморено. Вървенето го беше изтощило и един от вътрешните му гласове се беше усилил. — Какво правим? Това е просто научен експеримент. И кой е този, когото трябва да спра? Аз командвам тук.

— Него! Хедж! — избръщолеви Тим, сочейки към полусферите, където мъглата беше най-гъста. — Той уби моите работници, Ник! Уби ги! Посочи ги и те паднаха. Просто така!

Тим наподоби с ръка жест за образуване на заклинание и заплака без сълзи, а думите се отронваха от устата му сред смесица от възклицания и стонове.

— Видях как го направи. Беше едва... едва...

Той си погледна часовника. Стрелките бяха спрели завинаги на седем часа без шест минути.

— Беше едва седем часът без шест минути — прошепна Тим. — Робърт видя, че корабите пристигат и събуди всички ни, за да можем да отпразнуваме завършването на работата. Върнах се в колибата да взема бутилката, която пазех... видях всичко през прозореца...

— Какво си видял? — попита Ник. Опитваше се да разбере какво е разстроило Тим толкова много, но гърдите го боляха ужасно и просто не можеше да мисли. Не можеше да свърже представата си за Хедж с убитите работници на Тим.

— Нещо не е наред с теб, Ник — прошепна Тим, отдалечавайки се от него. — Не разбираш ли? Онези полусфери са истинска отрова, а Хедж уби моите работници! Уби всички, дори и двамата чираци. Видях го!

Без предупреждение, на Тим изведнъж му се повдигна силно и се разкашля задъхано, макар че от устата му не излезе нищо. Вече беше повърнал всичко.

Ник го наблюдаваше безмълвно, докато част от него вътрешно се радваше на новината за смърт и нещастия, а една противоположна сила ѝ се възпротиви, изпитвайки страх, отвращение и ужасни съмнения. Болката в гърдите му се удвои и той падна на земята, като се хвана за сърцето и глезена.

— Трябва да се измъкнем оттук — каза Тим, бършейки устата си с opakото на треперещата си ръка. — Трябва да кажем на някого.

— Да — прошепна Ник. Беше успял да седне, но остана прегърбен, сложил едната си бледа ръка на сърцето, докато с другата

стискаше парчето от вятърната флейта под маншета на панталона му. Бореше се с болката на двете места и с напрежението в главата си. — Да... ти върви, Тим. Кажи й... кажи им, че ще опитам да го спра. Кажи й...

— Какво? На кого? — попита Тим. — Трябва да дойдеш с мен!

— Не мога — прошепна Ник. Отново си спомняше. Разговорът с Лираел в тръстиковата лодка, докато се опитваше да държи настрана фрагмента от Унищожителя в тялото си. Припомни си гаденето и металния вкус върху езика си. Сега усещаше, че отново се появява.

— Върви! — изрече настоятелно, побутвайки Тим, за да го накара да продължи. — Бягай, преди да съм... о-ох!

Сподави един стон, падна и се сви на кълбо. Тим изпълзя до него и видя как Ник обърна очи. За миг реши да го вдигне на ръце. После видя белия дим, който струеше от провисналата му долна челюст.

Тогава страхът взе надмощие и той побягна между гръмоотводите, нагоре по хълма. Само да можеше да превали хребета, да се скрие от погледа му. Далече от Инкубатора за светкавици и постоянно издигащата се мъгла...

Зад него ръката на Ник сграбчи още по-силно маншета на панталона му. — Той си шепнеше нещо, а от устата му безумно се лееха несвързани думи.

— Капиталът на Корвиър от два милиона произведени основни продукти, нарастването на привличането между два предмета е правопрпорционално на произведението от денят не настъпва, това е сърцето ми, четири хиляди и осемстотин и вятърът като цяло мени посоката си бял обезумял, татко, помогни ми, мамо, Сам, помогни ми, Лираел...

Ник замълча, изкашля се и си пое дъх. Белият дим се разнесе из мъглата, без да се появи нов. Той немощно си пое дъх още два пъти, а после опита да пусне маншета на панталона си и парчето от вятърната флейта в него. Усети, че го побиха тръпки, щом го направи, но все още знаеше кой е и какво трябва да направи. Използвайки ъгъла на сградата, той се изправи и залитайки, навлезе в мъглата. Както винаги, сребърните полусфери проблясваха в съзнанието му, но ги беше изтикал на заден план. Сега си мислеше за плана и Инкубатора за светкавици. Ако Тим го беше направил според инструкциите му, тогава

едно от деветте електрически разпределителни табла трябваше да е непосредствено зад ъгъла на основната сграда на дъскорезницата.

Той едва не се блъсна в западната стена на дъскорезницата, толкова гъста беше мъглата. Заобиколи я от север възможно най-бързо, като се държеше настрана от южния край, където мъртвите се мъчеха да повдигнат първата полусфера върху един жп вагон с плоско дъно.

Полусферите. В съзнанието на Ник те блестяха по-ярко от светкавиците. Изведнъж го обзе непреодолим импулс да се увери, че ги издигат правилно в подпорите, че кабелите са свързани както трябва, а релсите са опесъчени за пътуване в тази влажна мъгла. Трябваше да се погрижи за това. Полусферите трябваше да се съединят!

Падна на колене върху линията, а после продължи напред и легна, свит на кълбо, върху студената стомана и износените дървени траверси. Сграбчи маншета на панталона си, борейки се с непреодолимия импулс да завие надясно и да отиде при полусферата във вагона. Отчаяно мислеше за Лираел, която го взе в тръстикова лодка, за обещанието си към нея. За своя приятел Сам, който го вдигна, след като бе повален от една бърза топка, докато играеха крикет. За Тим Уолък, елегантен и с папийонка, който му наливаше джин с тоник.

— Думата на един Сейър, думата на един Сейър, думата на един Сейър — не спираше да повтаря той.

Все така мърморейки, Ник си наложи да започне да пълзи. Прекоси линията, пренебрегвайки треските от старите траверси. Изпълзя до далечния край на дъскорезницата и използва стената ѝ, като наполовина пълзеше, наполовина се препъваше към разпределителното табло, което всъщност представляваше малка бетонна барака. Тук стотиците кабели от гръмоотводите захранваха един от деветте главни кабела, всеки от които беше дебел колкото тялото на Ник.

— Ще го спра — прошепна си той, посягайки към таблото. Оглушал от гръмотевиците, полусляп от светкавиците и парализиран от болката и гаденето, протегна ръка и опита да отвори металната врата, белязана с яркожълта светкавица и думата „Опасност“.

Вратата беше заключена. Ник разтърси, дръжката, но този дребен предизвикателен жест само изчерпа последните му запаси от енергия. Изтощен, той се смъкна надолу и се просна пред нея.

Беше се провалил. Светкавиците продължаваха да падат върху склона, придружавани от мъгла и ехтящи гръмотевици. Мъртвите продължаваха да се борят с полусферите. Едната се намираше във вагона си, който се движеше по релсите към далечния край на линията, въпреки че върху мъртвите, които го блъскаха непрекъснато се сипеха светкавици. Другата полусфера слизаше от кораба с поклащане — докато въжето не беше прогорено от една светкавица и тя падна с гръм и трясък, размазвайки няколко мъртви ръце. Ала когато я вдигнаха, смазаните ръце изпъзляха изпод нея. Изгубили всякаква прилика с човешкия род, и неспособни да работят, те поеха на изток с гърчене. Изкачваха се по хребета, за да се присъединят към мъртвите, които Хедж вече беше изпратил там, за да се увери, че нищо няма да попречи на окончателния триумф на Унищожителя.

— Трябва да ми повярвате! — възкликна ядосано Сам. — Кажете й отново, че давам думата си на принц от Старото кралство и всеки един от вас ще получи ферма!

Превеждаше му млад южняк, макар Сам да беше сигурен, че подобно на повечето южняци, матриархът разбира поне говоримия анселстиерски. Този път тя прекъсна преводача по средата на изречението и му подаде листа, който държеше в ръката си. Той го взе и го прегледа набързо, с ясното съзнание, че му остават само минута-две, преди да се върне при Лираел.

Листът беше напечатан от двете страни, на няколко езика. Беше озаглавен „Земя за народа от Юга“ и по-нататък в него обещаваха по десет акра първокачествена селскостопанска земя срещу всеки лист хартия, представен в „поземлената служба“ във Форуин Мил. Отгоре имаше герб с автентичен вид и се предполагаше, че документът е издаден от „Службата по пренастаняване към правителството на Анселстиер“.

— Това е фалшификат — възмути се Сам. — В Анселстиер няма служба по пренастаняване, а дори и да имаше, защо биха искали от вас да отидете на място като Форуин Мил?

— Там се намира земята — отвърна спокойно младият преводач. — И трябва да има служба по пренастаняване. Иначе защо от полицията ни разрешиха да напуснем лагерите?

— Виж какво става там! — изкрещя Сам, сочейки буреносните облаци и постоянно падащите разклонени светкавици, които вече се виждаха ясно дори и от дъното на долината. — Ако отидете там, ще ви убият! Затова са ви позволили да тръгнете! Ако всички бъдете убити, това ще реши проблема им и могат да заявят, че вината не е била тяхна!

Матриархът вдигна глава и погледна светкавиците, проблясващи из хребета. После погледна синьото небе на север, изток и юг. Докосна ръката на преводача и изрече три думи.

— Ще ни дадете ли кръвно обещание? — попита преводачът и измъкна един нож, направен от наточения край на лъжица. — Че ще ни предоставите земя във вашата страна?

— Да, давам ви кръвно обещание — изрече Сам бързо. — Ще ви предоставя земя и цялото нужно съдействие, за да можете да живеете там.

Матриархът протегна дланта си, която беше белязана от стотици миниатюрни точки, образуващи сложна извивка. Преводачът прободде кожата с ножа и го завъртя няколко пъти, създавайки поредната точка.

Сам протегна ръка. Не усети ножа. Цялото му внимание беше насочено зад него, а ушите му се напрягаха да доловят някакъв шум от нападение.

Матриархът заговори бързо и протегна дланта си. Преводачът даде знак на Сам да опре своята длан в нейната. Той го направи и жената сграбчи ръката му с учудваща сила за костеливите си, старчески пръсти.

— Добре, чудесно — избърбори Сам. — Нека хората ви се върнат от другата страна на потока и да чакат там. Когато мога, ние ще... ще се разпоредя да получите земята си.

— Защо да не чакаме тук? — попита преводачът.

— Защото ще има битка — отвърна притеснено Сам. — О, нека Хартата ми помага! Моля ви, върнете се отгатък потока! Течащата вода ще бъде единствената защита за вас!

Извърна се и побягна, преди да успеят да му зададат още въпроси. Преводачът подвикна след него, но Сам не отвърна. Усещаше, че мъртвите идват от тази страна на хребета и ужасно се страхуваше, че твърде дълго е останал далече от Лираел. Тя се намираще горе на скалата, а той беше основният ѝ защитник. Анселстиерците можеха да

й причинят толкова много неща, дори и онези, които бегло владееха магията на Хартата.

Сам не виждаше, защото бягаше с всички сила, но зад него преводачът и матриархът разговаряха разгорещено. После преводачът посочи назад към центъра на долината и потока. Матриархът отново погледна светкавиците, после скъса листа в ръката си, хвърли го на земята и се изплю отгоре. Хората около нея повториха жеста ѝ, а след това и останалите, и постепенно сред огромната тълпа настана голямо късане на листа и плюене. После матриархът се извърна и пое на изток, към средата на долината и потока. Подобно на стадо, следващо своя водач, всички останали южняци също се извърнаха.

Сам изкачваше задъхано скалата, изминал три четвърти от обратния път, когато чу викове пред себе си.

— Стой! Стой!

Той не долавяше присъствието на мъртви толкова близо, но отнякъде успя да се сдобие с още бързина и мечът се озова в ръката му. Стреснатите войници се отдръпнаха, когато хукна покрай тях към Лираел. Тя продължаваше да стои застинала в кръга от камъни. До нея бяха Грийн и двама войници. На около три метра пред тях други двама войници се бяха надвесили над млад мъж, опрели щикове си в гърлото му. Младежът лежеше неподвижно на земята и крещеше. Дрехите и кожата му бяха почернели и беше изгубил по-голямата част от косата си. Но не беше от мъртвите ръце. Всъщност Сам разбра, че този обгорял бежанец не е много по-голям от самия него.

— Аз не съм, не съм, не съм един от тях, те са зад мен — крещеше той. — Трябва да ми помогнете!

— Кой си ти? — попита майор Грийн. — Какво става там?

— Аз съм Тимъти Уолък — изрече запъхтяно младежът. — Не зная какво става! Това е някакъв кошмар! Онзи... не знам какъв е... Хедж. Той уби моите работници! До един. Посочи ги и те умряха.

— Кой е зад теб? — попита Сам.

— Не зная — проплака Тим. — Бяха мои хора. Не знам какви са сега. Видях как една светкавица падна право върху Кронтас. Главата му се подпали, но той не спря. Те са...

— Мъртви — каза Сам. — Какво си правил във Форуин Мил?

— Аз съм от университета в Корвиър — прошепна Тим. Положи видимо усилие да се овладее. — Построих Инкубатора за светкавици

за Никълъс Сейър. Не знаех... не зная за какво му е, но не е за добро. Трябва да му попречим да го използва! Ник каза, че ще опита, но...

— Никълъс е там? — изрече рязко Сам.

Тим кимна.

— Но е зле. Дори не знаеше кой е. Не мисля, че би могъл да направи нещо. А и от носа му излизаше бял дим...

Сам слушаше със свито сърце. Знаеше от Лираел, че белият дим означава, че Унищожителя е взел надмощие. И най-слабата надежда, че Ник би могъл да избяга, угасна. С приятеля му беше свършено.

— Какво може да се направи? — попита Сам. — Има ли някакъв начин да се блокира Инкубатора за светкавици?

— Във всяко от деветте разпределителни табла има прекъсвачи — прошепна Тим. — Ако бяха отворени... Но не знам колко точно вериги ще трябват. Или... или могат да се срежат кабелите от гръмоотводите. Има хиляда и един гръмоотвода, и тъй като върху тях вече падат светкавици... ще ви трябва много специално оборудване.

Сам не чу последните думи на Тим. Всички мисли за тежкото положение на Ник и Инкубатора за светкавици се изпариха, когато едно хладно усещане изправи космите по тила му. Той рязко вдигна глава и мина покрай Тим. Първата вълна мъртви вече ги беше връхлетяла и всякакви въпроси да се направи нещо с някакви разпределителни табла бяха чисто теоретични.

— Идват! — извика той и скочи върху един камък, като вече посягаше към Хартата, за да подготви заклинания за разруха. Изненада се колко е лесно. Вятърът продължаваше да духа от запад и би трябвало да е по-трудно толкова далече от Стената. Ала усещаше силно Хартата, почти толкова ярка и жива, колкото в Старото кралство, макар че някак си беше вътре в него, а не само отвън.

— Готови! — извика Грийн, а предупреждението му беше повторено от сержантите и ефрейторите в кръга от войници около замръзналата фигура на Лираел. — Помнете, нищо не бива да достигне до Абхорсен! Нищо!

— Абхорсен — Сам затвори очи за миг, за да прогони болката. Нямах време да скърби или да мисли за света без своите родители. Виждаше как мъртвите ръце тромаво слизат по склона, набирайки скорост, щом усетеха живота пред тях.

Сам подготви едно заклинание и бързо се огледа. Всички стрелци бяха заредили стрелите си и се бяха групирани с по двама войници с щикове. Грийн и Тиндал бяха до Сам, и двамата с готови заклинания на Хартата. Лираел стоеше на няколко крачки зад тях, защитавана от наобиколилите я войници.

Но къде беше Мовет? От малката бяла котка нямаше и следа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА НЕНАВИСТНИЯТ ЛАТАЛ

Петата порта представляваше обърнат наопаки водопад: водоскок. Реката се удряше в невидима стена и продължаваше да тече по нея. Мрачният тесен път, който прекосяваше Петата зона свършваше малко преди тази катереща се вода, оставяйки празнина. Лираел и кучето сезираха нагоре от края на пътя, а стомасите им се бяха качили в гърлото. Беше много смущаващо да гледаш как водата се изкачва, вместо да пада, макар че за щастие се превръщаше в сива мъгла, преди да стигне твърде далече. Въпреки това, Лираел имаше неприятното чувство, че вече не е подвластна на нормалната гравитация и също би могла да полети нагоре.

Това чувство беше подхранвано и от осъзнаването, че точно това щеше да се случи, щом изрече заклинанието на Свободната магия за прекосяване на Петата порта. Тук нямаше нито път, нито стълба — заклинанието просто се грижеше катерещата се вода да не те отнесе твърде далече.

— Най-добре е да хванеш нашийника ми, господарке — каза кучето, взирайки се в придошлата вода. — Иначе ще остана извън заклинанието.

Лираел прибра меча в ножницата и хвана нашийника на кучето, а пръстите ѝ усетиха познатата топлина и спокойствие на символите на Хартата, от които беше направен. Тя получи странното усещане за дежа вю, докато прокараваше пръсти из него, сякаш познаваше символите на Хартата отнякъде другаде — по някакъв сравнително нов начин, а не просто от хилядите пъти, в които го беше държала. Ала нямаше време да проследи докрай това чувство, за да стигне до някакво умозаключение.

Хванала здраво кучето, Лираел изрече думите, които щяха да ги пренесат по катерещата се вода, и отново усети топлината на Свободната магия през носа и устата си. Вероятно накрая щеше да изгуби гласа си заради нея, помисли си, но пък изглежда беше излекувала анселстиерската ѝ настилка. Макар че сигурно още беше

настинала в истинското си тяло, в живота. Не знаеше достатъчно за това как подобни неща от смъртта биха ѝ повлияли в живота. Разбира се, ако я убиеха в смъртта, тялото ѝ щеше да умре и в живота.

Заклинанието се задейства бавно и за миг Лираел реши да го изрече отново. После видя как от повърхността на катерещата се вода се отделя пласт, който се движи като някакво странно, много тънко и много широко пипало. То прекоси празнината до тесния път с няколко трептящи удължения и се уви около Лираел и кучето като голямо одеяло, без да ги докосва. После започна да се издига по катерещата се вода — понесло със себе си Лираел и плътно притисналото се към нея куче.

Те се изкачваха равномерно няколко минути, докато зоната отдолу изчезна сред мъглявата сива светлина. Водата продължи да се изкачва нагоре — но пипалото, което държеше Лираел, спря. После внезапно отскочи обратно към повърхността на водата — изхвърляйки своите пасажери от другата страна.

Лираел примигна, когато се удари в нещо, за което здравият разум ѝ казваше, че е скала, ала задната част на катерещата се вода не се съобразяваше със здравия разум повече, отколкото признаваше гравитацията. Някак си беше успяла да ги преведе до следващата зона. Шестата зона, където реката ставаше плитък вир и нямаше никакво течение. Но имаше много, много мъртви.

Лираел ги усещаше толкова силно, сякаш стояха до нея — и някои вероятно бяха до нея, под водата. Тя незабавно пусна нашийника и извади Нехима, а мечът забръмча, когато изскочи от ножницата.

Мечът и звънецът в ръката ѝ бяха достатъчно предупреждение за повечето мъртви. Във всеки случай, по-голямата част от тях просто чакаха тук, докато нещо се случи и бъдат принудени да продължат нататък, тъй като им липсваха волята и познанията да се върнат обратно. Малцина се бореха енергично да се върнат в живота.

Онези, които го правеха, видяха силната искра живот у Лираел и зажадняха за нея. Другите некроманти бяха утолявали жаждата им в миналото и им бяха помогнали да се върнат от прага на Деветата порта — волно или неволно. Този беше млад и следователно щеше да се превърне в лесна плячка за някой от Висшите мъртви, случили се наоколо. Имаше трима такива.

Лираел се огледа и видя, че сред апатичните нисши духове се прокрадват огромни сенки, а на мястото, където приживе са били очите им, горят огньовете. Трима от тях бяха достатъчно близо, за да препречат пътя ѝ — а трима бяха твърде много.

Ала „Книгата за мъртвите“ отново предлагаше съвети за случаи на подобна конфронтация в Шестата зона. И, както винаги, Падналото куче беше до нея.

Докато тримата чудовищни Висши мъртви си проправяха път, Лираел остави Ранна и извади Саранет. Като се успокои старателно този път, тя позвъни с него, присъединявайки към дълбокия му звън непоколебимата си воля.

В отговор те се разсмяха — ужасен смях, сякаш изтръгнат от огромна тълпа хора, притиснати между абсурда и мъката. Защото този некромант беше толкова некомпетентен, че беше съсредоточил волята си не върху им, а върху Нисшите мъртви, пръснати наоколо.

Все така смеейки се, Висшите мъртви се хвърлиха напред, вече обзети от алчност, и всеки наблюдаваше предпазливо останалите, за да прецени дали са достатъчно слаби, за да ги отстрани от пътя си. Защото онзи, който успееше пръв да се добере до некроманта, щеше да изпита щастието да погълне по-голямата част от живота ѝ. Живот и сила, единствените неща, които бяха от полза в дългото пътуване извън смъртта.

Дори не забелязаха първите няколко духа, които сграбчиха призрачните им крака или ухапаха глезените им, пренебрегвайки ги така, както жив човек би пренебрегнал ухапване от комар.

След това от водата започнаха да излизат все повече духове, които се хвърляха към тримата Висши мъртви. Те бяха принудени да спрат и да смачкат досадниците, да ги разкъсат на парчета и да ги унищожат с огнените си челюсти. Обзети от гняв, те стъпваха тежко и раздаваха удари, като вече ревяха ядосано, без да се смеят.

Разконцентрираният Висш мъртъв, намиращ се най-близо до Лираел, почти не забеляза заклинанието на Хартата, което ѝ разкри името му, и не я видя, когато стигна почти до мястото, където той се бореше с бушуващото множество от свои нисши събратя.

Но Лираел привлече цялото внимание на съществото, когато иззвъня с нов звънец, заменяйки настоящите команди на Саранет с вълнуващ марш. Кибет пропя близо до главата на съществото със

страховит глас, подбран специално за неговите уши. Мелодия, която то не можа да пренебрегне, дори след като звънецът бе замълчал.

— Ненавистен Латал! — нареди Лираел. — Часът ти удари. Деветата порта те зове и трябва да преминеш отвъд нея!

Латал изпищя, докато Лираел говореше, а писъкът му беше изпълнен с хилядолетна болка. Този глас му беше познат, защото Латал беше предприемал дългото пътуване към живота два пъти през последното хилядолетие, само за да бъде върнат обратно в смъртта от други със същия хладен тон. Никога не беше успявал да не премине през крайната порта. Сега Латал никога вече нямаше да върви под слънцето, никога нямаше да пие от сладкия живот на нищо неподозиращите живи. Намираще се твърде близо до Деветата порта и натискът беше силен.

Друбас и Сонир чуха звънеца, писъка и гласа, и разбраха, че това не е никакъв глупав некромант — беше Абхорсен. Нов Абхорсен, защото познаваха стария и щяха да избягат от него. И мечът му беше различен, но щяха да го запомнят за в бъдеще.

Все още пищейки, Латал се обърна и се запрепъва назад, а Нисшите мъртви разкъсваха краката му, докато залиташе и падаше във водата и постоянно опитваше да се върне, но без успех.

Лираел не го последва, защото не искаше да е твърде близо, когато прекоси Шестата порта, да не би внезапното течение да повлече и нея. Другите Висши мъртви забързано се отдалечаваха, забеляза тя с мрачно задоволство, проправяйки си път с удари през прилепналите към тях духове, които продължаваха да ги тормозят.

— Може ли да ги довърша? — попита нетърпеливо кучето, взирайки се в отдалечаващите се мрачни фигури с напрегнато очакване. — Може ли?

— Не — отвърна категорично Лираел. — Изненадах Латал. Онези двамата ще бъдат нащрек и заедно ще са много по-опасни. Освен това, нямаме време.

Докато говореше, писъкът на Латал изведнъж секна и Лираел усети как речното течение внезапно се издига около краката ѝ. Тя ги раздалечи и застана срещу него, опирайки се в неподвижното куче. Няколко минути течението беше много силно и заплашваше да я повлече; после утихна и водите на Шестата зона отново се успокоиха.

Лираел незабавно закрачи към мястото, откъдето можеше да призове Шестата порта. За разлика от останалите зони, портата извън Шестата зона нямаше конкретно местоположение. Тя се появяваше на случайни места, от време на време — което беше опасно — или пък можеше да изникне навсякъде на известно разстояние от Петата порта.

В случай, че положението се окажеше както при предишната порта, Лираел отново хвана нашийника на кучето, макар че това означаваше да прибере Нехима. После изрече заклинанието, като навлажняваше устни между отделните фрази, в опит да се избави от изгарящата топлина на Свободната магия.

Когато заклинанието подейства, водата се оттегли в кръг с диаметър около три метра около и под Лираел и кучето. Щом пресъхна, кръгът започна да потъва, а тя се издигна от всички страни около него. Той потъваше все по-бързо, докато накрая се озоваха в основата на тесен цилиндър от сух въздух, на сто метра във водата.

След това водните страни на цилиндъра рухнаха с грохот, разливайки се във всички посоки. Изминаха няколко минути, преди водата да изтече, а пяната и пръските да се уталожат. След това реката бавно се отдръпна и обгърна краката на Лираел. Въздухът се проясни и тя видя, че стоят в реката, а течението отново опитваше да ги повлече нататък.

Бяха достигнали Седмата зона и Лираел вече виждаше първата от трите порти, които бележеха дълбоките недра на смъртта. Седмата порта — една безкрайна ивица от червен огън, която гореше зловецко над водата, а светлината ѝ беше ярка и смуцаваща след еднообразната сивота на предишните зони.

— Наближаваме — каза Лираел, а гласът ѝ издаваше смесица от облекчение, че бяха успели да стигнат толкова далече и страх от мястото, където им предстоеше да отидат.

Ала кучето не я слушаше — то гледаше назад, а ушите му бяха щръкнали и помръдваха. Когато все пак погледна Лираел, каза просто:

— Нашият преследвач ни настига, господарке. Мисля, че наистина е Хедж! Трябва да побързаме!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ЗАГАДЪЧНОТО НАЧИНАНИЕ НА МОГЕТ

Ник се примъкна нагоре и се опря във вратата. Беше намерил прегънат пирон на земята и, въоръжен с него и със смътния спомен за устройството на ключалките, за пореден път се опита да проникне в бетонния бункер, подслонил едно от деветте разпределителни табла, които бяха изключително важни за функционирането на Инкубатора за светкавици.

Вече не чуваше нищо друго, освен тътена на гръмотевиците и не можеше да гледа нагоре, защото светкавиците бяха твърде близо и твърде заслепяващи. Съществуващото вътре в него искаше да погледне, за да се увери, че полусферите се товарят както трябва върху бронзовите подпори. Но дори и да се поддадеше на този импулс, тялото му беше твърде слабо, за да се подчини.

Вместо това отново падна на земята и изпусна пилона. Започна да го търси, макар да знаеше, че няма смисъл. Трябваше да направи нещо. Колкото и да е безполезно.

После усети, че нещо го докосва по бузата и се стресна. Нещото отново го докосна — нещо по-влажно от мъглата и стържещо. Предпазливо отвори очи съвсем леко, подготвяйки се за ослепителна бяла светкавица.

Видя я, но забеляза и друга, по-мека белота. Козината на малка бяла котка, която нежно ближеше лицето му.

— Върви си, котарако! — измърмори Ник. Гласът му прозвуча тихо и патетично на фона на тътена. Размаха ръка и добави: — Ще те удари гръм.

— Едва ли — отвърна Мовет близо до ухото му. — Освен това реших да те взема със себе си. За жалост. Можеш ли да вървиш?

Ник поклати глава и с изненада установи, че все пак са му останали сълзи. Не беше изненадан от говорещата котка. Светът около него се разпадаше и всичко беше възможно.

— Не — прошепна. — Вътре в мен има нещо, котарако. То няма да ми позволи да си тръгна.

— Унищожителя е разконцентриран — каза Мовет. Виждаше как наместват втората полусфера върху подпората ѝ в жп вагона, а обгорелите и изпотрошени мъртви ръце продължаваха да се бъхтят с глупава всеотдайност. Зелените очи на Мовет отразяваха плетеница от светкавици, но котката не премигна.

— Както и Хедж — добави. Мовет вече беше извършил подробно разузнаване и бе видял, че некромантът стои в гробището, което навремето беше обслужвало един процъфтяващ дърводелски град. Хедж беше покрит с лед, очевидно ангажиран със събирането на подкрепления в смъртта, които връщаше обратно. При това много успешно, както разбра Мовет по многото разядени трупове и скелети, които вече се изравяха от гробовете си.

По някакъв начин Ник разбра, че това е последният му шанс, че това говорещо животно е като кучето от съня му, че е свързано с Лираел и неговия приятел Сам. Събрал последните си запаси от сила, той се повдигна и седна — но това беше всичко. Беше твърде слаб и се намираще твърде близо до полусферите.

Мовет го погледна, размахвайки раздражено опашката си напред-назад.

— Ако това е най-доброто, на което си способен, предполагам, че ще се наложи да те нося — каза котката.

— К-как? — смотолеве Ник. Много му беше чудно как малката котка възнамеряваше да носи възрастен човек. Макар и отслабнал като него.

Мовет не отговори. Просто се изправи на задните си лапи — и започна да се променя.

Ник се вираше в мястото, където беше стояла малката бяла котка. Очите му се насълзиха от ослепителния блясък на постоянно падащите светкавици. Беше видял как животното се променя, ала въпреки това му бе трудно да го повярва.

Защото вместо малка котка, сега пред него стоеше много нисък, широкоплещест мъж с тънък кръст. Не беше по-висок от десетгодишно дете и имаше бяло русата коса и прозрачно бледата кожа на албинос, макар че очите му не бяха червени. Бяха яркозелени и с бадемовидна форма — точно като тези на котката. А на кръста му имаше яркочервен кожен колан, от който висеше миниатюрно сребърно звънче. После Ник забеляза, че бялата роба, която привидението носеше, имаше две

широки ленти около маншетите, осеяни с малки сребърни ключета — същите, които беше видял върху ризницата на Лираел.

— Сега — изрече предпазливо Мовет. Усещаше фрагмента от Унищожителя в тялото на Ник, и макар че по-голямата част от него се стремеше да се слее с останалата, знаеше, че трябва да внимава. Ала там, където липсваше сила, на помощ идваше хитростта. — Ще те взема и ще отидем да намерим наистина хубаво място, откъдето можем да наблюдаваме съединяването на полусферите.

При споменаването на полусферите, Ник усети изгаряща, остра болка в гърдите си. Да, те бяха наблизко, усещаше ги...

— Трябва да контролирам работата — изрече дрезгаво. Отново затвори очи и гледката на полусферите блесна в съзнанието му по-ярко от светкавица.

— Работата е свършена — успокои го Мовет. Повдигна Ник и го хвана с неестествено силните си ръце, но внимаваше да не докосва гърдите му. Албиносът приличаше на мравка, повдигнала товар, по-голям от самата нея, на известно разстояние от тялото си. — Просто ще отидем някъде, за да можем да виждаме по-добре. Да видим полусферите, когато се съединят.

— Да виждаме по-добре — измърмори Ник. Това някак успокои болката в гърдите му, но и му даде възможност отново да мисли със собствения си мозък.

Отвори очи и видя зеления поглед на своя носач. Не можа да разгадае емоциите в него. Дали беше страх — или възбудено очакване?

— Трябва да го спрем! — изрече с хриптене и болката се върна с такава сила, че изпищя, а писъкът му бе заглушен от тътена. Мовет приведе глава, когато Ник продължи шепнешком. — Мога дати покажа... ох... как да отвориш разпределителните табла... да прекъснеш главните кабели...

— Твърде късно е за това — каза Мовет. Започна да върви между гръмоотводите, като се привеждаше и извиваше с предвидливост, която издаваше, че може да предскаже къде и кога ще удари светкавицата.

Отдолу, зад Мовет и неговия товар, един от последните живи работници на Хедж свързваше главните кабели към подпорите, които придържаха полусферите върху железопътните платформи. Платформите бяха разположени на петдесет метра разстояние върху

късата жп линия, а полусферите бяха поставени така, че плоските им дъна да са обърнати едно към друго и да стърчат над подпорите. Кабелите захранваха бронзовата рамка, подслонила всяка една полусфера. По нищо не личеше, че нещо ще съедини платформите — и полусферите, — но очевидно това беше целта.

Много от гръмоотводите бяха поразявани от светкавици и те вече захранваха полусферите с електричество. Около вагоните пращяха дълги сини искри, а Мовет усещаше жадното поглъщане на енергия от Унищожителя и помръдването на древното същество в сребристия метал.

Албиносът започна да се движи по-бързо, но не с всички сили, за да не обезпокои фрагмента в тялото на Ник. Но младият мъж лежеше безмълвно в обятията му и част от съзнанието му се радваше, че е твърде късно да спре съединяването на полусферите, а друга част скърбеше, заедно се е провалил.

Скоро се появиха видими доказателства, че Оранис се гърчи в оковите си. Светкавиците около самите полусфери спряха и започнаха да се придвижват навън, сякаш тласкани от невидима ръка. Вместо концентрирана поредица от удари в и около вагоните, светкавиците започнаха да поразяват все повече от гръмоотводите, осяали склона. Освен това бурята донесе още светкавици. Ако преди върху малката площ около полусферите бяха падали по девет мълнии в минута, сега по склона падаха по деветдесет, а после по неколкостотин, докато бурята бучеше и трещеше, обхващайки целия Инкубатор за светкавици.

След няколко минути в центъра на бурята нямаше никакви светкавици. Ала отдолу, полусферите светеха с новооткрита енергия и всеки път, щом Мовет погледнеше назад, виждаше мрачните сенки, гърчещи се дълбоко във вътрешността на сребристия метал. Във всяка полусфера сенките се движеха и затъмняваха страната, най-близка до другата, бунтувайки се срещу силата, която продължаваше да ги държи раздалечени.

Паднаха още светкавици, а тътенът на гръмотевиците разтърси земята. Полусферите светнаха още по-ярко, а сенките станаха потъмни. С писък на негодуващ метал, отдавна излезлите от употреба колела на вагоните започнаха да ги приближават един към друг.

— Полусферите се съединяват! — извика Могет и хукна побързо по склона, криволичейки между гръмоотводите, а тялото му беше прегърбено, за да предпази товара си от мощните енергии, които се сипеха навсякъде около тях.

В сърцето на Ник един малък метален къс започна да вибрира, усетил привличането на по-голямото цяло. В миг се придвижи към сърдечната стена, сякаш за да избухне сред кърваво сияние. Ала привличащата сила не беше достатъчно голяма и се намираше твърде далече. Вместо да изригне през костите и плътта, фрагментът от Унищожителя улови течението през една ярка артерия и започна да се връща по пътя, който беше проправил преди почти година.

Сам свали ръката си, когато една мъртва ръка падна с писъци, а златистият огън на Хартата разяде всяка част от тялото ѝ. Олюлявайки се и гърчейки се, тя пропълзя зад две горящи дървета. Димът от огньовете се виеше в спирали, които наподобяваха ездачи, съпровождащи огромната пелена от мъгла, разстлана над върха на хребета.

— Ще ми се стрелите ми да го бяха направили — отбеляза сержант Еванс. Беше изстрелял няколко сребърни стрели в същата мъртва ръка, но те само я бяха забавили.

— Духът продължава да съществува — изрече мрачно Сам. — Само тялото вече не му върши работа.

Усещаше още много мъртви, които се катереха от другата страна на хребета, придвижвайки се с мъглата. Дотук Сам и войниците бяха успели да отблъснат първата атака. Но това бяха едва половин дузина мъртви ръце.

— Предполагам, че ни принуждават да останем на разстояние, докато се подготвят за основната атака — каза майор Грийн, като наклони назад каската си, за да избърше лъскавата пот от челото си.

— Така е — съгласи се Сам. Поколеба се, а после каза тихо: — Там има около сто мъртви ръце, и с всяка минута се появяват още.

Погледна назад към мястото, където покритото с ледена кора тяло на Лираел стоеше между скалите, а после и към обръча от войници. Редиците им бяха оредели в сравнение с преди. Мъртвите не бяха убили нито един, но поне дузина от тях просто бяха избягали,

твърде уплашени, за да останат и да се бият. Майорът някак неохотно ги беше оставил да си отидат, мърморейки нещо за това как не може да ги застреля, след като цялата рота изобщо не би трябвало да е там.

— Само ако знаех какво става! — избухна Сам. — С Лираел и онези проклетите от Хартата полусфери!

— Винаги е най-трудно да чакаш — каза майор Грийн. — Но не мисля, че ще чакаме дълго, така или иначе. Онази мъгла се спуска. След няколко минути ще се озовем в нея.

Сам отново погледна напред. Наистина, мъглата се движеше по-бързо, дългите ѝ пипала пълзяха по склона, а основната част ги следваше отзад. В същото време усети как огромна вълна от мъртви залива целия хребет.

— Идват! — извика майорът. — Дръжте се, момчета!

Сам осъзна, че са твърде много, за да ги унищожи със заклинания на Хартата. За миг се поколеба, а после извади панфлейтите, които му беше дала Лираел, и ги поднесе към устата си. Макар вече да не беше бъдещ Абхорсен, се налагаше сега да изиграе тази роля пред лицето на нахлуващите мъртви.

После изгуби от поглед майора, изцяло погълнат от приближаващия враг и панфлейтите. Допря устни до Саранет, пое дълбоко въздух през носа — и засвири, а чистият, силен звук отекна сред гръмотевиците и всепоглъщащата мъгла.

Сам напрегна волята си заедно със звука и усети как се простира из бойното поле, обхващайки повече от петдесет мъртви ръце. Усети как спускането им надолу се забавя, как се борят с него, а духовете им се бунтуват, докато мъртвата плът се мъчи да продължи напред.

За миг улови всички в хватката си и мъртвите ръце спряха, застанали като мрачни статуи, обвити в мъгла. Стрелите се забиваха в тях и някои от по-близките войници се втурнаха напред, за да съсекат краката им или да прободат коленете им с щиковете си.

Ала духовете в мъртвата плът продължаваха да се борят и Сам разбра, че няма да вземе пълно надмощие. Остави Саранет да отеква из склона и премести устата си върху Ранна. Но се наложи отново да си поеме дъх и в този кратък миг песента на Саранет утихна, а волята му беше прекършена. Той изгуби контрол, а мъртвите от всички страни се размърдаха и за пореден път се втурнаха по склона, жадни за живот.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ДЕВЕТАТА ПОРТА

Лираел и кучето прекосиха Седмата зона бягайки, дори без да спират, след като Лираел изпя заклинанието, което отваряше Седмата порта. Огнената ивица пред тях потрепери от думите ѝ и отскочи право пред тях, образувайки малка арка, широка колкото да преминат.

Когато се наведе да я прекоси, Лираел погледна назад и видя, че ги преследва мъжка фигура, представляваща същество от огън и мрак, а в ръката му имаше меч, от който се сипеха червени пламъци, подобни на тези в Седмата порта.

После преминаха в Осмата зона и Лираел трябваше да изрече бързо друго заклинание, за да отблъсне едно огнено кълбо, издигнало се от водата към тях. Подобни пламъци бяха основната заплаха в тази зона, защото реката беше огрявана от множество плаващи огнени кълба, които се движеха с някакви странни, своеобразни течения, или лумваха от нищото.

Лираел се размина на косъм с едно от тях и забърза нататък. Усети как един малък мускул над окото ѝ започва да потрепва неконтролируемо, симптом за нервно безпокойство, докато характерните огньовете бушуваха навсякъде около тях, като някои се движеха бързо, а други — бавно. В същото време очакваше Хедж да се появи внезапно отзад и да ги нападне.

Кучето изляя и едно огромно огнено кълбо се отмести встрани. Дори не беше видяла как се е образувало, защото умът ѝ бе зает с тези, които Виждаше и със заплахата от евентуално нападение отзад.

— Спокойно, господарке — каза невъзмутимо кучето. — Скоро ще излезем оттук.

— Хедж! — изрече задавено Лираел, а после веднага извика две думи, с които запрати дълга огнена змия да се омотае около друга и двете се сляха в изпепеляващ танц. Изглеждат почти живи, помисли си Лираел, докато гледеше как се извиват. Повече приличаха на чудовища, отколкото на горящи ивици мазна пяна, както изглеждаха,

когато не се движеха. Освен това се различаваха от обикновения огън и по още нещо, осъзна тя, защото нямаше дим.

— Видях Хедж — повтори тя, когато непосредствената заплаха бе преминала. — Зад нас.

— Зная — каза кучето. — Когато стигнем до Осмата порта, аз ще остана тук да го задържа, докато ти продължиш.

— Не! — възкликна Лираел. — Трябва да дойдеш с мен! Не се страхувам от него... просто... просто е толкова неудобно!

— Внимавай! — излая кучето и двамата отскочиха встрани, когато край тях профуча огромно огнено кълбо, достатъчно близо, за да задуши Лираел с внезапната си топлина. Кашляйки, тя се приведе — и точно в този миг реката реши да опита да повлече краката ѝ.

И почти успя. Лираел се подхлъзна от внезапно придошлото течение, но пропадна само до кръста, а после използва меча си като патерица, за да се изправи отново с един бърз скок.

Кучето вече се беше гмурнало да извади господарката си и изглеждаше много смутено, когато изплува мокро до кости и видя, че Лираел не само е права, но е и почти суха.

— Мислех, че си потънала — смотолеви то, а после залая по едно огнено кълбо, не само за да прогони нападателя, но и за да смени темата.

— Хайде! — каза Лираел.

— Ще изчакам и ще устроя засада... — понечи да каже кучето, но тя се извърна към него и го сграбчи за нашийника. Упоритото куче веднага приклепна и Лираел се опита да го изтегли.

— Идваш с мен! — нареди му тя, а заповедническият ѝ тон беше смекчен от потрепването в гласа ѝ. — Ще се бием заедно срещу Хедж, когато се наложи. А засега, да побързаме!

— О, добре — измърмори кучето. Стана и се изтръска, заливайки Лираел обилно с вода от реката.

— Каквото и да се случи — добави тихо Лираел, — искам да сме заедно, куче.

Падналото куче я погледна разтревожено, но не каза нищо. Лираел понечи да каже още нещо, но то заседна в гърлото ѝ, а после се наложи да се отбранява от поредното нашествие на плаващите огньовете.

Когато се справиха и с това, те закрачиха нататък рамо до рамо и няколко минути по-късно навлязоха уверено в стената от мрак, която представляваше Осмата порта. Цялата светлина изчезна и Лираел нито виждаше, нито чуваше, нито усещаше нещо, включително и собственото си тяло. Чувстваше се така, сякаш изведнъж се бе превърнала в безтелесен разум, който беше съвсем сам, откъснат от всякакви външни влияния.

Ала тя очакваше това и въпреки че не усещаше собствената си уста и устни, а ушите ѝ не долавяха никакви звуци, изрече заклинанието, което щеше да ги преведе през този непроницаем мрак. Към Деветата и последна зона на смъртта.

Деветата зона беше съвсем различна от всички останали части на смъртта. Лираел примигна, когато излезе от мрака на Осмата порта, внезапно озарена от светлина. Познатото подръпване на реката около коленете ѝ изчезна, когато течението отслабна. Сега реката само се плискаше нежно около глезените ѝ, а водата беше топла, без сковаващия студ, характерен за всички останали участъци от смъртта.

Навсякъде другаде в смъртта витаеше чувството за ограниченост, заради странната сива светлина, която ограничаваше ползрението. Тук беше обратното. Имаше някакво усещане за необятност и Лираел виждаше на мили пред себе си, над огромната, равна шир от искряща вода.

За пръв път можеше да вдигне очи и да види нещо повече от потискащо сиво петно. Много повече. Над главата ѝ имаше небе, нощно небе, осеяно с толкова много звезди, че те се припокриваха и се сливаха, за да образуват един невероятно голям и бляскав облак. Не можеха да се различат съзвездия, нито да се забележат никакви фигури. Това беше просто множество от звезди, които хвърляха също толкова ярка, но по-приглушена светлина от тази в света на живите.

Лираел долови зова на звездите и сърцето ѝ се изпълни с копнеж да му отвърне. Прибра звънеца и меча и протегна ръце към грейналото небе. Почувства, че се отделя от земята и краката ѝ излязоха от реката с лека вълна и въздишка откъм водата.

Видя, че се надигат и мъртви. Мъртви с най-различна форма и размери се извисяваха към морето от звезди. Някои се придвижваха бавно, а други толкова бързо, че приличаха на неясни петна.

Някаква малка част от съзнанието на Лираел я предупреди, че се поддава на зова на Деветата порта. Воалът от звезди беше пределната граница, окончателната смърт, от която нямаше връщане. Същата тази съвест надаваше викове за отговорност, за Оранис, за Падналото куче, Сам и Ник и целия свят в живота. Тя гневно се съпротивяваше и крещеше срещу завладяващото чувство за мир и покой, внушавано от звездите.

Още не, извика. Още не.

Този вик получи отговор, макар и не гласен. Звездите внезапно се оттеглиха, станаха безкрайно далечни. Лираел примигна, поклати глава и се спусна с няколко сантиметра, за да цопне във водата до кучето, което продължаваше да се взира в грейналото небе.

— Защо не ме спря? — попита Лираел, разгневена заради преживяния страх. Знаеше, че след още няколко секунди нямаше да може да се върне. Щеше да премине навеки зад Деветата порта.

— Това е нещо, което трябва да бъде изживяно лично от всеки, стигнал дотук — прошепна кучето. Продължаваше да се взира нагоре и не погледна Лираел. — Всеки човек и всяко същество има свой час на смъртта. Някои не го знаят, или предпочитат да го отложат, но неговата истинност не може да се оспори. Не и когато погледнеш звездите на Деветата порта. Радвам се, че се върна, господарке.

— Аз също — изрече нервно Лираел. Виждаше мъртвите, които изникваха отвсякъде в гъстия мрак на Осмата порта. Всеки път, щом някой се появише, тя се напрягаше, решила, че е Хедж. Усецаше повече мъртви, отколкото виждаше, ала те само излизаха и незабавно политаха към небето, за да изчезнат сред звездите. Но Хедж, който навярно беше едва на няколко минути път зад Лираел и кучето, не излезе през Осмата порта.

Кучето все така гледаше нагоре. Лираел най-сетне го забеляза и сърцето ѝ почти спря. Нима то щеше да отвърне на зова на Деветата порта?

Накрая кучето сведе очи и изляя тихо.

— И моето време не е дошло — каза, а Лираел издиша облекчено. — Не трябва ли да се заемеш с това, за което дойдохме тук, господарке?

— Да, зная — отвърна окаяно Лираел, давайки си ясна сметка за пропиляното време. Докосна тъмното огледало в кесията си. — Но ако

Хедж дойде, докато гледам?

— Щом досега не се появи, вероятно няма да го направи — отвърна кучето, душейки из реката. — Малцина са некромантите, които рискуват да видят Деветата порта, защото самата им природа налага да отричат зова ѝ.

— О — изрече Лираел, изпитала голямо облекчение от този съвет.

— Макар че със сигурност ще ни чака някъде по обратния път — продължи кучето, разбивайки и тази последна частица надежда. — Но засега аз ще те пазя.

Лираел се усмихна — смутена усмивка, изразяваща нейната обич и благодарност. Помисли си, че е двойно по-уязвима, защото Сам пазеше тялото ѝ в живота, а сега и духът ѝ в смъртта щеше да бъде пазен от кучето.

Но трябваше да направи необходимото, независимо от риска.

Най-напред прободете върха на пръста си с Нехима, преди отново да го прибере в ножницата. После извади тъмното огледало и го отвори с решителен жест.

По пръста ѝ се стичаше кръв и от него падна една капка. Ала тя полетя към небето, вместо надолу към реката. Лираел не забеляза това. Тя си припомняше страниците от „Книгата за забравата и спомените“, концентрираше се, докато държеше пръста си близо до огледалото и допря една ярка капка до матовото му лице. Когато капката я докосна, тя се разля и образува тънък бляскав слой върху тъмната повърхност на огледалото.

Лираел повдигна огледалото и го допря до дясното си око, докато с лявото продължаваше да се взира в смъртта. Кръвта придаде на огледалото лек червен оттенък, но той избледня бързо, когато тя се концентрира и мракът започна да се разсейва. За пореден път Лираел погледна през огледалото към някакво друго място, ала все така виждаше искрящите води на Деветата зона. Двете видения се сляха и видя спираловидните светлини и слънцето, което някак бягаше назад из водите на смъртта, а тя усети как все по-бързо попада в някакво невероятно далечно минало.

Сега Лираел започна да мисли за онова, което искаше да види и лявата ѝ ръка се спусна, за да докосне несъзнателно всеки от звънците в пояса.

— По силата на кръвното право — каза тя, а гласът ѝ ставаше все по-силен и уверен с всяка изречена дума, — по силата на наследственото право, правото на Хартата и правото на Седмината, които са я създали, ще надзърна през воала на времето, към Началото. Ще стана свидетел на Оковаването и Съкрушаването на Оранис и ще науча какво е било и какво трябва да стане. Така да бъде!

Дълго след като проговори, слънцата продължаваха да бягат назад и Лираел пропадеше все по-навътре в тях, докато всички те се сляха в едно, чиято светлина я заслепи. После светлината избледня и тя впери очи в мрачна бездна. В тази бездна имаше само една светла точка и Лираел се спусна към нея, а не след дълго това вече не беше точка, а луна, която след това се превърна в огромна планета, изпълнила хоризонта, и тя пропадеше в небето ѝ и се носеше във въздуха над една пустиня, ширнала се от хоризонт до хоризонт. Пустиня, за която някак знаеше, че обхваща целия съществуващ свят. Нищо не помръдваше върху изгорялата, пресъхнала земя. Нямаше растения и животни.

Светът под краката ѝ се въртеше все по-бързо и Лираел го видя в по-ранна епоха, видя как целият живот е бил унищожен. После отново пропадна в слънцата и видя друга бездна, още един самотен, борещ се свят, който щеше да се превърне в пустиня.

Лираел наблюдава шест пъти унищожението на света. На седмия път видя собствения си свят. Позна го, макар да нямаше никакви ориентири или характерни особености, които да ѝ го подсказат. Видя, че Унищожителя го избра, ала този път го избраха и други. Това щеше да бъде бойното поле, на което щяха да се изправят срещу него; на това място всеки трябваше да вземе страна и да определи своята лоялност завинаги.

Видението, което Лираел получи след това, сякаш продължи много дни и беше изпълнено с много ужаси. Ала в същото време, с другото си око тя виждаше как кучето крачи напред-назад и знаеше, че в смъртта не е изминало много време.

Накрая видя достатъчно и не можеше да понесе повече. Затвори очи, затвори и огледалото и бавно се спусна на колене, стиснала малката сребърна кутийка между сключените си ръце. Топлата вода се плискаше около нея, но не я успокояваше.

Когато миг по-късно отвори очи, кучето я близна по устата и я погледна много загрижено.

— Трябва да побързаме — каза Лираел и се изправи. — Досега не разбирах нищо... Трябва да побързаме!

Тя пое обратно към Осмата порта и извади меча и звънеца с нова решителност. Вече бе видяла на какво е способен Оранис и то беше много по-ужасно, отколкото си представяше. Наистина, името Унищожителя много му подходеше. Оранис съществуваше единствено, за да унищожава, а Хартата беше врагът, който му бе попречил да го направи досега. Той ненавиждаше всички живи същества и не просто искаше да ги унищожи — имаше и силата да го направи.

Само Лираел знаеше как Оранис може да бъде прикован отново. Щеше да бъде трудно — навярно дори невъзможно. Но това беше единственият им шанс и тя беше изпълнена с всеотдайна решителност да се върне в живота. Трябваше да го осъществи. Заради себе си, заради кучето, Сам, Ник, майор Грийн и хората му, заради жителите на Анселстиер, които щяха да умрат, дори без да са осъзнали опасността, и заради всички онези хора в Старото кралство. Нейните братовчедки Клеър. Дори леля Кирит...

Мислите за всички тях и за нейната отговорност изпълваха главата ѝ, докато приближаваше Осмата порта, а думите от заклинанието за отваряне бяха на устните ѝ. Ала щом отвори уста да ги изрече, от мрака на портата се появи пламъче, точно срещу нея и кучето.

Обвит в този пламък, Хедж се втурна напред. Мечът му поряза лявата ръка на Лираел, а ударът му беше толкова силен, че тя изпусна Саранет, а реката бързо погълна краткия му звън. Над водата отекна звукът от стълкновението между омагьосана стомана и пластини от гетър. Бронята издържа, но въпреки това ръката на Лираел под нея беше сериозно ранена — за втори път само за няколко дни.

Лираел едва успя да парира следващия удар към главата ѝ. Отскочи назад и застана пред кучето, което се готвеше да се хвърли напред. Лявата ѝ ръка беше прорязана от болка, която обхвана рамото и врата ѝ. Въпреки това тя посегна да вземе звънец.

Хедж беше по-бърз. В ръката си вече държеше звънец и иззвъня с него. Лираел позна, че е Саранет и се подготви да устои на силата му.

Ала звънът му не предизвика нищо. Нито принуда, нито изпитание на волята.

— Седни! — нареди Хедж и внезапно Лираел осъзна, че той е насочил силата на Саранет към Падналото куче.

Ръмжейки, кучето приклепна и застина на място, готово за скок. Ала Саранет го държеше в хватката си и то не можеше да помръдне.

Лираел заобиколи кучето, опитвайки се да среже ръката със звънеца на Хедж, както той бе порязал нейната. Ала и той помръдна, заобикаляйки в другата посока. Лираел забеляза, че има нещо странно в бойната му поза. Известно време не можа да се сети какво е. После осъзна, че държи главата си приведена и изобщо не поглежда нагоре. Очевидно Хедж се страхуваше да зърне звездите от Деветата порта.

Той тръгна към нея, но тя отново обиколи отзад, оставяйки неподвижното куче помежду им. Когато мина отпред, видя, че кучето ѝ намигна.

— Накара ме да те гоня дълго — каза Хедж. Гласът му беше пропит със Свободна магия и звучеше много повече като мъртъв, отколкото като жив човек. И видът му беше такъв. Извисяваше се над Лираел и из цялото му тяло горяха огънове, които пламтяха в червено от очите и устата му, стичаха се от пръстите му и озаряваха кожата му. Лираел дори не беше сигурна, че е жив. Приличаше повече на дух на Свободната магия, но облечен в човешка плът. — Но вече всичко приключи, тук и в живота. Господарят ми отново е цял и унищожението започна. Само мъртвите се движат из света на живите, за да славят Оранис за неговото дело. Само мъртвите — и аз, верният везир.

В гласа му имаше нещо хипнотично. Лираел разбра, че се опитва да отвлече вниманието ѝ, докато нанесе смъртоносния удар. Не беше опитал да използва звънеца срещу нея, а това беше странно — но пък тя и преди се беше освобождавала от Хедж и Саранет.

— Вдигни очи, Хедж — отвърна тя, когато отново започнаха да обикалят. — Деветата порта те зове. Усещаш ли зова на звездите?

Тя го нападна, когато изрече „звезди“, но Хедж беше подготвен и по-опитен с меч. Парира я и бързият му ответен удар срязва плата на туниката ѝ непосредствено над сърцето.

Тя бързо отстъпи назад, този път далече от кучето. Хедж я последва, главата му все така беше приведена и я наблюдаваше през

закритите си очи.

Зад него кучето се размърда. Бавно повдигна едната си лапа от плитката река, като внимаваше да не издаде звук. После се запромъква след некроманта, докато той дебнеше Лираел.

— Не ти вярвам и за Унищожителя — каза Лираел, докато отстъпваше, надявайки се гласът ѝ да прикрие шума от приближаващото се куче. — Щях да разбера, ако нещо се беше случило с тялото ми в живота. Освен това ти не би си губил времето с мен, ако той беше свободен.

— Ти си просто една досадница — каза Хедж. Сега се усмихваше, а пламъците върху меча му станаха по-ярки, подхранвани от очакваното убийство. — За мен е удоволствие да те довърша. Нищо повече. Също като господаря ми, който унищожаваше нещата, които не са му по вкуса!

Той ожесточено замахна към нея. Лираел едва успя да парира удара и да отблъсне меча му. После телата им се вкопчиха едно в друго, той сведе глава над нейната, а металният му, преливащ от пламъци дъх изгори бузата ѝ, когато се извърна встрани.

— Но може би най-напред ще си поиграя малко с теб — усмихна се Хедж, отскубна се и отстъпи назад.

Лираел го удари, влагайки цялата си сила и гняв. Хедж се засмя, отблъсна я, отново отстъпи назад — и се препъна в Падналото куче.

Веднага захвърли меча и звънеца и притисна с ръце очите си, когато падна във водата сред съскаща и бучаща пара. Ала беше закъснял само със секунда. Щом се извърна, видя звездите и те го призоваха, превъзможвайки влиянието на заклинанията и силата, която го беше задържала в света на живите повече от сто години. Вечно отлагайки смъртта, вечно търсейки нещо, което би му позволило да остане навеки под слънцето. Мислеше, че го е открил, като служеше на Оранис, защото не го беше грижа за никой друг или някое друго живо същество. Унищожителя му беше обещал да го възнагради с вечен живот и с още по-голяма власт над мъртвите. Хедж беше дал всичко от себе си, за да го заслужи.

Сега, само с един поглед към приканващите звезди, всичко това му беше отнето. Ръцете на Хедж се отпуснаха. Звездната светлина изпълни очите му с пламтящи сълзи, които постепенно угасиха вътрешния му огън. Спиралите от пара се разнесоха и реката

притихна. Хедж разпери ръце и започна своето спускане към небето, звездите и Деветата порта.

Падналото куче вдигна звънеца на Лираел от реката и ѝ го подаде, като внимаваше да не звънне. Лираел го пое мълчаливо и го прибра. Нямаше време да се насладят на победата над некроманта. Лираел знаеше, че той е само по-малкият враг.

Прекосиха заедно Осмата порта, обзети от ужасен страх. Страхът, че макар думите на Хедж да бяха лъжа, те щяха да се превърнат в истина, преди да успеят да се върнат в живота.

Лираел беше допълнително обременена от тежестта на знанието. Вече знаеше как да прикове отново Унищожителя, но знаеше също, че не може да го направи сама. Сам трябваше да бъде истинският наследник на Създателите на Стената, а не просто да е упълномощен да носи сребърната им мистрия върху своята туника.

Щяха да са им нужни и останалите носители на Кръвта, а тях просто ги нямаше.

Още по-лошо, приковаването беше едва половината от това, което трябваше да се направи. Дори Лираел и Сам да успеяха да го сторят някак, предстоеше унищожаването, а то изискваше повече смелост, отколкото Лираел смяташе, че има.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА САМ И ПРИЗРАЧНИТЕ РЪЦЕ

Щом мъртвите се освободиха от влиянието на Саранет, Сам засвири с флейтата Ранна. Ала нежната приспивна песен беше твърде закъсняла, а дъхът му — твърде припрян. Едва половин дузина мъртви заспаха от заклинанието на Ранна, а звънът ѝ унесе и няколко войника. Останалите деветдесет или повече мъртви ръце атакуваха откъм мъглата, посрещнати от мечове, щикове, сребърни остриета и белите мълнии на маговете на Хартата.

В продължение на една ожесточена и безумна минута, изпълнена с кълцане и отбягване на удари, Сам не можеше да разбере какво става. После „ръката“ пред него се строполи с отрязани крака. Сам с изненада установи, че той беше предизвикал това, а символите на Хартата блестяха с ослепителна синьо-бяла сила върху меча му.

— Опитай отново с флейтите! — провикна се майорът. Застана пред Сам, за да нападне следващото привидение със счупена челюст. — Ще те прикриваме!

Сам кимна и поднесе флейтите към устата си с нова решителност. Атаката на мъртвите беше изтласкала назад защитниците и сега Лираел се намираше само на няколко метра зад него — замръзнала статуя, която щеше да бъде крайно уязвима към нападения.

Повечето мъртви ръце бяха скорошни трупове, все още облечени в работническите си комбинезони. Ала много от тях бяха обитавани от духове, прекарали дълго време в смъртта, които бързо бяха преобразували мъртвата плът, отнемайки човешкия ѝ облик и придавайки ѝ повече от страховитите форми, които бяха придобили в смъртта. Една от тях се нахвърли върху Сам, гърчейки се като змия между майор Грийн и лейтенант Тиндал, провесила долната си челюст, за да отхапе повече. Сам инстинктивно прободде гърлото ѝ. Разхвърчаха се искри, когато символите на Хартата върху острието унищожиха мъртвата плът. Тя се извиваше и се мятеше, но не можа да се избави от меча и духът ѝ започна да изпълзява от обвивката на плътта, подобно на черен червей, излязъл от напълно изгнила ябълка.

Сам го погледна и почувства, че страхът му е заменен от силен гняв. Как смееха тези мъртви да нахълтват в света на живите? Ноздрите му се разшириха и лицето му почервения, когато си пое въздух, за да надуе флейтата. Това не беше пътят на мъртвите и той щеше да ги накара да изберат друг.

Дробовете му се разшириха докрай, той избра флейтата Кибет и я наду. Чу се само един звук, висок и ясен — ала той някак си се превърна в игрива, увличаща мелодия. Тя развесели войниците и дори ги накара да се усмихнат, а оръжията им се движеха в ритъма на песента на Кибет.

Ала мъртвите чуваха различна мелодия и онези, чиито уста, дробове и гърла функционираха, нададоха ужасяващи викове на страх и болка. Само че колкото и да крещяха, не можеха да заглушат зова на Кибет и мъртвите духове започнаха да се движат против волята си, да се изплъзват от обитаваната от тях разлагаща се плът и да се връщат в смъртта.

— Това им даде да разберат! — извика лейтенант Тиндал, когато мъртвите ръце започнаха да падат навсякъде, оставяйки празни трупове, докато водещите ги духове бяха изтласквани обратно в смъртта от Кибет.

— Не се радвай прекалено — изрева майорът. Бързо се огледа наоколо и видя няколко мъже на земята, които явно бяха мъртви или умираха. Имаше много ранени, отпразнили се към превързочния пункт в подножието на скалата, някои от тях подкрепяни от твърде много здрави свои другари. Значително повече хора просто бягаха надолу по хълма, към южняците и относителната защита на потока.

Всъщност по-голямата част от ротата беше избягала и Грийн изпита болезнено разочарование от хората, за които знаеше, че ще са последните му подчинени. Ала повечето от тях бяха мобилизирани и дори и онези, които бяха служили известно време на Границата, едва ли бяха виждали толкова много мъртви.

— Дявол да ги вземе! Точно когато побеждаваме, глупаци!

Лейтенант Тиндал най-сетне беше забелязал бягащите мъже с цялото възмущение на своята младост. Понечи да хукне след тях, но майор Грийн го спря.

— Остави ги, Франсис. Те не са скаути и това им идва в повече. А и ни трябваш тук — това вероятно беше само първата вълна. Ще има

и още.

— Да, при това скоро — побърза да потвърди Сам. — Майоре, трябва да изтеглим всички по-близо до Лираел. Боя се, че ако дори едно мъртво същество успее да премине...

— Да! — съгласи се разпалено майорът. — Франсис, Едуард, сгъстете редиците по най-бързия начин. Вижте какво можете да направите за ранените, но не искам да губя повече ефективни. Вървете!

— Слушам, сър! — отвърнаха едновременно двамата лейтенанти. После започнаха да издават заповеди, а сержантите ги препредаваха, допълнени пикантно от тях. Бяха останали едва около трийсет войници и след минута всички те стояха почти рамо до рамо, образувайки тесен кръг около заледената фигура на Лираел.

— Още колко мъртви идват насам? — попита майорът, докато Сам се взираше в мъглата. Тя продължаваше да се стеле и се сгъстяваше, а около тях се виеха тънки струйки, докато се спускаше по хълма. Зад хребета се виждаха и още светкавици, а буреносните облаци бяха плъзнали из небето като огромно мастилено петно, успоредно с бялата мъгла отдолу.

— Не съм сигурен — намръщи се Сам. — Все повече прииждат в живота. Самият Хедж сигурно е в смъртта и ги изпраща. Може би е открил някое старо гробище или друг източник на трупове, защото засега всички са мъртви ръце. Тимъти каза, че е имал само шейсет работника и те участваха в първото нападение.

Докато Сам говореше, двамата погледнаха Тим Уолък. Той беше взел пушката на един мъртъв войник, както и щика и каската му и сега стоеше в кръга — за всеобща изненада, в това число и на самия себе си.

— Винаги е по-добре да правиш нещо — каза Сам, цитирайки Падналото куче. Докато го казваше, осъзна, че вече наистина вярва в това. Все още се страхуваше, все още стомахът му беше свит на кълбо. Ала знаеше, че това няма да му попречи да направи необходимото. Родителите му биха очаквали това от него, помисли си той, но побърза да прогони тази мисъл. Не трябваше да мисли за Сабриел и Тъчстоун, защото щеше да рухне — а не можеше, и не биваше да го допуска.

— Моята философия е точно... — понечи да каже майорът; после видя, че Сам потрепери и посегна към панфлейтите.

— Призрачни ръце! — възкликна Сам, сочейки с меча си, докато поднасяше флейтите към устата си.

— Готови! — изрева майорът, посягайки към Хартата за символи за огън и разруха, макар да знаеше, че нямаше да бъдат особено полезни срещу призрачните ръце. Те нямаха тела, които да изгорят, нито плът, за да бъде разрушена. Магията на Хартата, която владееха войниците, би могла да ги забави, но нищо повече.

Горе, на хребета, четири смътни човешки фигури от пълен мрак слизаха надолу в мъглата, преодолявайки камъните и тръните. Без да издават и звук, те пренебрегнаха стрелите, които пронизваха телата им и неумолимо се носеха напред — право към Лираел и пролуката между камъните, където стояха Сам, майор Грийн и лейтенант Тиндал, за да препречат пътя им.

Когато наближиха на двайсет метра, едната призрачна ръка спря — и се нахвърли върху ранен войник, когото не бяха забелязали, легнал под една голяма, надвиснала скала. Той френетично се опита да стане и да избяга, ала призрачната ръка го обгърна като покров и погълна живота му.

Докато предсмъртният вик на войника утихваше с клокочене, Сам си пое въздух и отчаяно наду флейтата Саранет. Трябваше да покори призрачните ръце, да ги подчини на волята си, защото той и неговите съюзници нямаха други ефикасни оръжия. Мечът и символите върху него щяха да ги ранят, но нищо повече.

Така че той свиреше и се молеше на Хартата да му даде силата да надвие призрачните ръце.

Могъщият глас на Саранет се извиси дори над гръмотевиците. Сам незабавно почувства, че призрачните ръце се съпротивяват на неговата власт. Те се бунтуваха срещу волята му и цялото му тяло се обля в пот от усилието. Само това можеше да направи, да ги задържи на място. Тези духове бяха стари и много по-силни от мъртвите ръце, които беше изпратил в смъртта с помощта на Кибет. Той вложи цялата си сила, за да им попречи да продължат напред, докато те непрекъснато напираха срещу оковите, с които Саранет ги беше обгърнал едва-едва.

Светът постепенно се стесни около Сам и накрая той усещаше единствено четирите духа и тяхната борба с него. Всичко останало

изчезна — влажната мъгла, войниците наоколо, светкавиците и гръмотевиците. Останаха само той и неговите врагове.

— Подчинете ми се! — извика Сам, но с ума и волята си, и този вик не можеше да бъде доловен от човешки уши. Той чу, че безгласните духове му отвърнаха по същия начин, с хор от мислени викове и съскане, които очевидно се опълчваха срещу него.

Тези призрачни ръце бяха умни. Една от тях се преструваше, че поддава, но докато Сам насочваше волята си срещу нея, останалите контраатакуваха и почти се измъкнаха от хватката му.

Постепенно Сам осъзна, че те не само му се противопоставят, а всъщност разрушават обвързването. Всеки път, щом пренасочеше концентрацията си, духовете помръдваха леко напред. Само с няколко крачки, но разстоянието постепенно се скъсяваше. Скоро щяха да могат да подскочат край него, да изцедят живота от войниците и да нападнат беззащитното тяло на Лираел.

Освен това разбра, че всъщност са изминали само няколко секунди, откакто е започнал да свири с флейтата Саранет, а вече се налагаше отново да си поеме дъх. Макар че флейтата продължаваше да звучи, звукът ѝ отслабваше. Само ако можеше да спре, да напълни дробовете си с въздух и отново да надуе Саранет, щеше значително да подсили обвързването. Знаеше, че е близо до пълното подчинение на тези духове, но все пак не достатъчно близо. Знаеше също, че ако пренасочи пълната си концентрация от четирите призрачни ръце, за да си поеме дъх, те щяха да се нахвърлят върху него.

При тези обстоятелства му оставаше само да продължи битката между волите и да се опита да ги забави още повече. Лираел можеше да се върне всеки момент и да ги пропъди със звънциите. Сам просто трябваше да ги задържи достатъчно дълго.

Той дори престана да опитва да си поеме въздух, като изтласка в дъното на съзнанието си спешната нужда на тялото си от кислород. Нямахше нищо по-важно от това да спре призрачните ръце. Щеше да концентрира и последната частица от ума и силата си върху тях, както и последната струя въздух във флейтата. Нямахше да се доберат до Лираел. Не биваше. Тя беше последната надежда на целия свят срещу Унищожителя.

Освен това беше негова кръвна родственица и ѝ беше обещал.

Призрачните ръце направиха още една крачка напред и цялото тяло на Сам се разтърси от усилието, докато се опитваше да ги изтласка назад, а мускулите бяха отражение на умствената му борба. Ала той знаеше, че отслабва, а мъртвите стават по-силни. Освен това скоро щеше да припадне поради липса на въздух и го обземаше почти непреодолим импулс да отстъпи. Махни се от пътя! Поеми си въздух! Остави тези чудовища да преминат!

Ала борейки се с мъртвите, той се бореше със собствените си страхове, изтласкваше ги в същия далечен ъгъл на съзнанието си, който толкова силно копнееше да изпълни дробовете му с въздух. Те щяха да си останат там, а той бе твърдо решен да се бори и след последния си дъх. В същото време отчаяно се опитваше да измисли някаква стратегия или хитра тактика.

Нищо не му хрумваше и макар да не ги беше видял или усетил, призрачните ръце бяха скъсили разстоянието. Вече се намираха почти в обсега на меча му, високи стълбове от мастилен мрак, от които лъхаше студ, по-силен и от този в най-студените зимни дни.

Сам осъзна, че двата духа от външния край го обграждат, макар и не плътно. Очевидно възнамеряваха да го обкръжат и да го задушат с призрачната си материя, да го омотаят в пашкула на четири жадни духа. След това щяха да отидат при Лираел.

Внезапно около главата на най-близката призрачна ръка избухна огън, кълбо от чист син пламък, голямо колкото юмрук. Ала мъртвото същество само трепна и огънят се разпадна на съставните си символи, които изчезнаха в мъглата.

Още едно заклинание на Хартата проблесна без никакъв резултат, освен че подпали едно от закърнелите дървета, когато огънят рикошира от призрачната фигура на мъртвия. Сам се досети, че майор Грийн и лейтенант Тиндал опитват да му помогнат с тези заклинания, но не можеше да хаби нито мислите, нито дъха си, за да ги предупреди за безполезността на огъня срещу подобен враг.

Цялото му внимание беше насочено към мъртвите. И те на свой ред бяха съсредоточили цялото си внимание върху него и борбата помежду им.

Затова никой от тях не забеляза нито че мъглата внезапно се изви в кръг, сякаш смутена от някакво силно въздушно течение, нито виковете и писъците на войниците зад тях.

Не забелязаха, докато не чуха звънеца. Някакъв силен, безмилостен звън, спуснал се от въздуха над главите им. Той сграбчи четирите призрачни ръце като кукловод, хванал своите марионетки, за да ги прибере в куфара си. Неспособни да се съпротивят, те му се подчиниха, вдигнали призрачните си глави в безмълвна молба за милост.

Ала нямаше да има милост. Още един звънец иззвъня, подел бурен и яростен танц на фона на оглушителния вик на първия. Призрачните ръце се изправиха рязко под звуците на енергичната му песен, а призрачната им материя се разтегна в тънки ивици, сякаш ги всмукваха в тясна дупка.

После изчезнаха, езекутирани светкавично, този път завинаги.

Сам падна на колене, когато мъртвите изчезнаха, и изпълни с продължителен, разтърсващ дъх изтерзаните си дробове. Над главата му, като огромен ястреб над своята плячка, започна да се рее едно яркосиньо и сребристо Хартиено крило. После бързо се спусна и започна да кръжи над дъното на долината, където земята беше равна и достатъчно чиста, за да кацне. Сам се взираше в него и в другите две Хартиени крила, които летяха пред южняците.

Три Хартиени крила. Това, което беше прелетяло над главата му, беше сребристорозиньо — цветът на Абхорсен. Второто беше сребристорозелено, с цветовете на Клеър. Третото беше боядисано в златисточервеното на кралския род. В две от трите Хартиени крила имаше пътници, а също и пилот.

— Не разбирам — прошепна Сам. — Кой направлява звънците?

Могет почти бе наближил върха на хребета, криволичейки между мъртви ръце и гръмоотводи, когато чу звънците. Усмихна се и спря, за да извика към самотната мъртва ръка, която стоеше на пътя му.

— Чуй силния глас на Саранет! Бягай, докато още можеш!

Тази тактика не даде резултат. Мъртвата ръка бе върната в живота твърде скоро и беше твърде глупава, за да разбере думите на Могет, а и не разполагаше с неговия неестествено остър слух. Не беше чула звънците сред тътена на гръмотевиците и не усещаше силата, отприщила се зад хребета. Ако питаха нея, пред очите ѝ току-що беше спряла жива плячка. Достатъчно близо, за да я улови.

Гниещите пръсти се хвърлиха напред, сграбчвайки крака на малкия албинос. Мовет извика и го ритна, а изсъхналите кости на похитителя му се счупиха от силата на удара. Ала той продължаваше да стиска, а към Мовет вече прииждаха и други мъртви, привлечени от перспективата да се нагостят с нещо живо.

Мовет отново извика и свали Ник на земята. После се развилия, дращеше с дългите нокти на пръстите си, а острите му зъби се впиха в китката на мъртвата ръка.

Ако ѝ беше останал човешки разум, мъртвата ръка би се изненадала, защото нямаше човек, който да се бие като този, с извит гръб и някаква безумна смесица от съскане, хапане и дращене.

Мовет прехапа китката на мъртвото същество и я откъсна напълно. После веднага отскочи назад, взе Ник, промъкна се край ръката и побягна с победоносен вик.

Съществуто пренебрегна липсващата си ръка и опита да ги последва. Едва тогава разбра, че странният му противник беше прерязал с ноктите си и ахилесовите му сухожилия. Направи две несигурни крачки и падна, а мъртвият дух, който го обитаваше, вече отчаяно се оглеждаше за друго тяло.

Мовет беше превалил хребета. Докато бягаше, държеше ръката на Ник протегната встрани, далече от собственото си тяло. Тази ръка се тресеше и трепереше, мускулите помръдваха под кожата, а из целия лакът и надолу до китката се появяваха тъмни синини.

Зад Мовет бурята със светкавиците започна да утихва, а гръмотевиците намаляваха. Мъглата все още светеше в електриковосиньо по краищата — но в центъра и тя, и буреносните облаци над нея бяха станали яркочервени.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА КОГАТО СВЕТКАВИЦИТЕ СЕКНАТ

Сам се изправи. Чувстваше се много отпаднал, изтощен и объркан. Обърна се бавно, за да погледне трите Хартиени крила в долината, на неколкостотин метра разстояние. Изглеждаха много малки пред тълпата от южняци. Магически летателни апарати, направени от ламинирана хартия и магия на Хартата, те по-скоро приличаха на големи птици с бляскави крила.

Пилотите и пътниците от трите Хартиени крила вече слизаха от самолетите си. Сам се взираше в тях, без да може да повярва на очите си.

— Това са кралят и Абхорсен, нали, принц Самет? — попита лейтенант Тиндал. — Мислех, че са мъртви.

Сам кимна, усмихна се и поклати глава едновременно. Усети как някаква неустойима вълна на облекчение се разлива из цялото му тяло. Не знаеше дали да се смее, да плаче или да пее и не се изненада, когато установи, че по бузите му се стичат сълзи, а от устата му се лее неканен смях. Защото хората, които слизаха от сребристосиньото Хартиено крило несъмнено бяха Тъчстоун и Сабриел. Живи и здрави, а всички разкази за тяхната смърт се бяха оказали неверни пред тази единствена радостна гледка.

Ала изненадите не спираха дотук. Сам избърса сълзите си, прекъсна смеха си, преди да е станал истеричен, и затаи дъх, когато видя как една жена с гарвановочерна коса скочи от златисточервения самолет и хукна да догони родителите му, вече извадила лъскавия си меч. Зад нея, две много руси, стройни жени с тъмна кожа излизаха от сребристорозеленото Хартиено крило, малко по-спокойни, но също забързани.

— Кое е това момиче? — попита лейтенант Тиндал с нещо повече от професионален интерес към техните спасители. — Тоест, кои са тези дами?

— Това е сестра ми, Елимер! — възкликна Сам. — И две Клеър, съдейки по вида им!

Хукна към тях, но само след две крачки спря. Всички те бързаха нагоре, а неговото място беше тук, до Лираел. Тя беше все така застинала на едно място, все още някъде в смъртта, изправена пред незначителни опасности. Осъзнавайки това, Сам се върна в настоящето. Мъртвите бяха избягали от Саранет, направляван от Абхорсен. Но те бяха просто маловажни слуги на истинския враг.

— Светкавиците престанаха — каза Тим Уолък. — Чуйте — вече няма и гръмотевици.

Всички се извърнаха към хребета. Чувството на облекчение мигновено напусна Сам. Да, светкавиците и гръмотевиците бяха изчезнали, но мъглата беше гъста както винаги. Вече не беше озарена от сини мълнии, а от постоянно, пулсиращо червено, което ставаше все по-ярко, докато го гледаха — сякаш в долината отзад растеше огромно огнено сърце.

Нещо се спускаше от хребета, някаква фигура, която изглежда имаше твърде много ръце, някакъв страховит силует, огряван от кървавочервеното сияние зад нея.

Сам вдигна меча си и посегна към панфлейтите. Каквото и да беше това, очевидно не беше мъртво — или поне нямаше такова усещане. Ала беше пропито с острата миризма на Свободната магия — и идваше право към него.

После съществото извика с гласа на Мовет.

— Аз съм — Мовет! Нося Никълъс!

Мъглата се изви и Сам видя, че гласът идва от странния дребен мъж с бяла коса и кожа, когото беше видял за последно на хълма над Червеното езеро. Той носеше едно съсухрено тяло, което би могло да е това на Ник. Така или иначе, Мовет държеше дясната ръка на човека протегната встрани, където тя се гърчеше и потрепваше със свой самостоятелен живот, съвсем като пипало.

— Какво е това? — попита тихо майор Грийн и даде сигнал на хората си отново да се съгъстят около Лираел.

— Мовет — отвърна намръщено Сам. — Изглежда е така по времето на дядо ми. А това... това е моят приятел Ник.

— Разбира се, че е той! — извика Мовет, който не беше престанал да върви. — Къде е Абхорсен? А Лираел? Трябва да побързаме — полусферите са почти съединени. Ако успеем да

пренесем Ник по-надалече, фрагментът няма да може да се слее с тях и те ще останат незавършени...

Прекъсна го ужасен писък. Очите на Ник се отвориха рязко и цялото му тяло внезапно се вкочани, а ръката му беше насочена като пушка назад, към долината на езерото. За миг на върха на пръстите му проблесна нещо по-ярко от слънцето, а после се понесе над хребета, твърде бързо, за да го проследят.

— Не! — изпищя Ник. От устата му излезе кървава пяна, а пръстите му безпомощно стискаха празния въздух. Но писъкът му бе заглушен от друг звук, звук, долетял от червеното сърце на мъглата. Някакъв неописуем вик на триумф, алчност и гняв. При този вик в небето се издигна огнен стълб. Той се устремяваше все по-нагоре, докато не надвисна високо над хребета. Мъглата го обгърна като мантия и започна да гори.

— Свободен! — избоботи Унищожителя. Думата профуча край наблюдателите като горещ вятър, отнемайки влагата от очите и устата им. Звукът се разнесе нататък, отеквайки из далечните хълмове, свистейки из далечните градове, всявайки страх у всеки, който я чуеше, дълго след като самата тя беше заглъхнала.

— Твърде късно — каза Мовет. Положи внимателно Ник върху скалистата земя и се наведе. Бялата му коса започна да покрива шията и лицето му, а костите му се свиха и се втвърдиха под кожата. След минута той отново, се превърна в малка бяла котка, а Ранна подрънкваше на нашияника му.

Сам почти не забеляза тази трансформация. Той забърза към приятеля си и се надвеси над него, като вече посягаше за най-силните символи за изцеление на Хартата, които знаеше, като мислено ги обединяваше. Нямаше съмнение, че приятелят му умира. Сам усещаше как духът му се промъква към смъртта, виждаше ужасно бледото му лице, кръвта по устата му и дълбоките наранявания по гърдите и ръката му.

В жестикулиращите ръце на Сам лумна златист огън, докато измъкваше символи от Хартата с ожесточена бързина. После нежно положи ръце на гърдите на Ник и изпрати целебното заклинание към раненото му тяло.

Само че магията не подеждва. Символите се изплъзнаха и изчезнаха, а под дланите на Сам изпращяха сини искри. Той изруга и

опита отново, но без успех. В тялото на Ник все още имаше твърде силни остатъци от Свободна магия, които обезсмисляха всичките му усилия.

Единственото, което успя да направи, беше да върне Ник в съзнание — поне до известна степен. Той се усмихна, когато видя Сам, като си мислеше, че е отново в училище и е повален от някоя бърза топка. Но Сам носеше някаква странна ризница, а не костюм за крикет. И зад него имаше гъста мъгла, вместо ярко слънце, и камъни и закърнели дървета, вместо прясно окосена трева.

Ник си спомни и усмивката му изчезна. Заедно със спомена се върна и болката по цялото му тяло, но също и някаква приятна лекота. Чувстваше се чист и свободен, сякаш беше затворник, освободен от доживотен престой в единична килия.

— Съжалявам — изрече задъхано, а кръвта в устата му го задавяше, докато говореше. — Не знаех, Сам. Не знаех...

— Няма нищо — отвърна Сам и избърса кървавата пяна от устата на Ник с ръкава на туниката си. — Не си виновен. Трябваше да се досетя, че ти се е случило нещо...

— Пропадналият път — прошепна Ник. Отново затвори очи, а дъхът му излизаше в задавени стонове. — След като влезе в смъртта на хълма. Сега си спомням. Изтичах да видя какво мога да направя и пропаднах в пътя. Хедж чакаше. Помисли ме за теб, Сам...

Гласът му заглъхна. Сам отново се надвеси над него, опитвайки се да влее целебните символи в тялото му чрез силата на волята си. За трети път те му се изплъзнаха.

Устните на Ник помръдваха и той каза нещо, но твърде тихо, за да го чуе. Сам се приведе още повече, допрял ухо до устата на Ник, взе ръката му и я задържа, сякаш можеше физически да изтегли приятеля си от смъртта.

— Лираел — прошепна Ник. — Кажу ми на Лираел, че си спомних за нея. Опитах се да...

— Можеш да й го кажеш лично — изрече настоятелно Сам. — Тя ще дойде тук! Всеки момент. Ник — трябва да се пребориш!

— Така ми каза и тя — прокашля се Ник. Бузата на Сам се покри с кървави точки, ала той не помръдна. Не чу тихия лай на кучето, когато то се върна в живота, нито пропукването на леда и изненадания

вик на Лираел. Виждаше само пространството, което двамата с Ник обитаваха. Всичко останало беше престанало да съществува.

После усети една студена ръка върху рамото си и се огледа. Зад него стоеше Лираел, все още покрита със скреж. Когато помръдна, от тялото ѝ се посипаха ледени късове. Погледна Ник и Сам видя едно мимолетно изражение, което не може да определи. После то изчезна, заменено от твърдост, която му напомни за майка му.

— Ник умира — каза Сам, а в очите му блеснаха сълзи. — Целебните заклинания не... Фрагментът излетя от тялото му... Не мога да направя нищо!

— Знам как да прикова и съкруша Унищожителя — каза настоятелно Лираел. Извърна очи от Ник и погледна право в Сам. — Трябва да ми направиш оръжие, Сам. Незабавно!

— А Ник! — възнегодува Сам, без да пуска ръката на своя приятел.

Лираел погледна към огнения стълб. Вече усещаше топлината му, можеше да прецени състоянието на силата на Унищожителя по цвета и височината на пламъците. Оставаха им минути — ала съвсем малко. Дори два пъти повече не биха достигнали за Ник.

— Не... не можеш да направиш нищо за него — каза тя, макар че изрече думите през сълзи. — Няма време и трябва... трябва да ти кажа какво да направиш. Имаме шанс, Сам! Не мислех, че ще е така, но Клеър наистина видяха от кого имаме нужда и той е тук. Но трябва да действваме незабавно!

Сам погледна към най-добрия си приятел. Очите на Ник отново бяха отворени, но той гледаше покрай нея, в Лираел.

— Прави каквото ти казва, Сам — прошепна и опита да се усмихне. — Опитай се да оправиш нещата.

После очите му се изцъклиха и пресекливият му дъх секна с клокочене. Сам и Лираел усетиха как духът му го напуска и разбраха, че Никълъс Сейър е мъртъв.

Сам разтвори ръката си и се изправи. Чувстваше се стар и уморен, а ставите му бяха сковани. Освен това беше объркан и не можеше да приеме, че трупът в краката му е на Ник. Беше си поставил за цел да го спаси и се беше провалил. Струваше му се, че и всичко останало е обречено на неуспех.

Лираел го улови, когато се олюля пред нея с блуждаещ поглед. Шокът успя да го изтръгне от унеса, в който беше потънал, и той неохотно отвърна на погледа ѝ. Тя го завъртя и посочи към Сабриел, Тъчстоун, Елимер и двете Клеър, които се движеха бързо по склона.

— Трябва да вземеш капка кръв от мен, твоите родители, Елимер, Санар и Риел, и да я влееш заедно с твоята в Нехима в метала от флейтите. Можеш ли да го направиш? Веднага!

— Нямам ковачница — отвърна мрачно Сам, но взе Нехима от ръката на Лираел. Все още се взираше в Ник.

— Използвай магия! — изкрещя Лираел и го разтърси силно. — Ти си Създател на Стената, Сам! Побързай!

Разтърсването върна Сам в настоящето. Изведнъж усети топлината на огнения стълб и костите му се изпълниха със сковаващия ужас на Унищожителя. Извъръщайки се от Ник, той използва меча, за да среже дланта си и размаза кръвта по острието.

След това Лираел се поряза и остави кръвта да потече по него.

— Ще помня — прошепна тя и докосна меча. След това си пое дъх, осъзнавайки с колко малко време разполагат, и извика към войниците.

— Майор Грийн! Изпратете всичките си хора при южняците! Предупредете ги! Всички трябва да останете от другата страна на потока и да залегнете колкото можете по-ниско. Не гледайте към огъня и когато изведнъж лумне по-ярко, затворете очи! Вървете! Вървете!

Преди някой да успее да отговори, Лираел отново викаше, този път към групата, предвождана от Сабриел, която почти беше пристигнала.

— Побързайте! Моля ви, побързайте! През следващите десет минути трябва да издигнем тук поне три защитни ромба! Побързайте!

Сам се втурна да посрещне родителите си, сестра си и двете Клеър, като държеше хоризонтално окървавения меч в готовност да приеме още пожертвования. Докато вървеше, мислено направи заклинание за изковаване и обвързване, преплитайки символите в дълга и сложна мрежа. Когато цялото острие беше окървавено, щеше да положи флейтите върху него и да го покрие плътно със заклинанието. Ако то подействаше, кръвта и металът щяха да се слепят, за да образуват съвсем нов и уникален меч. Ако подействаше...

Зад него кучето се промъкна към безмълвно проснатото тяло на Никълъс. Огледа се, за да се увери, че никой не му обръща внимание, и тихо излая в ухото му.

Не последва нищо. Кучето изглеждаше озадачено, сякаш очакваше незабавен ефект, и облиза челото му. Езикът му остави светещ символ. Отново не последва нищо. След миг то остави трупа и хукна нататък, за да се присъедини към Лираел, която призоваваше Източния символ на един много голям защитен ромб. Той трябваше да бъде най-външният от трите ромба, ако останеше време да ги призове. Ако не, нямаше да оцелеят.

Отвъд хребета, огромният огнен стълб гореше все по-буйно, макар че си оставаше ужасно, смущаващо червен. Червеният цвят на ярка кръв от прясно отворена рана.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА СЕДМИНАТА

— Самет, какво си направил пък сега! — бяха първите думи, които излязоха от устата на Елимер. Ала тя ги опроверга с опит за прегръщане, който Сам трябваше да отблъсне.

— Нямам време за обяснения! — възкликна той и протегна напред окървавения Нехима. — Трябва ми малко от твоята кръв върху острието, а после трябва да отидеш да помогнеш на леля Лираел.

Елимер веднага се подчини. По-рано Сам би се изненадал от мигновеното съдействие на сестра си. Но Елимер не беше глупава, а високият огнен стълб зад хребета очевидно беше само началото на нещо ужасно и необичайно.

— Мамо! Татко! Толкова... толкова се радвам, че не сте мъртви! — извика Сам, когато сестра му хукна нататък, а от срязаната ѝ длан още капеше кръв, докато Сабриел и Тъчстоун се изкатериха нагоре.

— Ние също — отвърна Тъчстоун, но без да губи повече време, протегна ръката си към него, за да направи разреза. В това време и Сабриел протегна своята, но с другата си ръка разроши косата на Сам.

— Имам сестра, или поне така ми казаха Клеър, както и нов бъдещ Абхорсен — каза тя, когато потъркаха дланите си в стоманата, а символите светнаха, усетили родствената връзка между кръвта и Хартата. — А ти си поел по друг, но не по-маловажен път. Надявам се, че си бил полезен на леля си?

— Да, струва ми се — отвърна Сам. Опитваше се да задържи в главата си цялото заклинание за изковаване и нямаше време за приказки. — Сега тя има нужда от помощ. Три защитни ромба!

Сабриел и Тъчстоун изчезнаха, преди Сам да е довършил изречението си. Двете Клеър стояха пред него с протегнати ръце. Сам безмълвно поряза леко дланите им и те също белязаха острието с кръвта си. Той почти не видя как го направиха, защото в главата му кръжаха многобройните символи на Хартата. Не усети и как го хванаха за лактите и го поведоха обратно по хълма. Не можеше да мисли за подобни баналности като вървенето. Беше потънал в Хартата,

измъквайки оттам почти непознати символи. Хиляди и хиляди символи, които изпълваха главата му със светлина, пълзейки навън и навътре, докато се подреждаха в заклинание, което щеше да се слее с Нехима и седемте флейти, за да образуват оръжие, смъртоносно както за своя притежател, така и за неговата мишена.

По-нагоре по хребета също нямаше време за поздрави. Лираел просто издаваше заповеди, когато Елимер, Сабриел и Тъчстоун пристигнаха. Изпрати ги да помогнат при създаването на първите три символа от всеки защитен ромб, като изчакат с последния, докато всички влязат вътре и ромбовете могат да бъдат завършени. Поколеба се за кратко в нарежданията си, страхувайки се, че те ще се възпротивят, защото коя беше тя, та да издава заповеди на краля и Абхорсен? Ала те не го направиха, а бързо пристъпиха към задачите си и започнаха заедно да изграждаха ромбовете, за да пестят време, като всеки се зае с по един основен символ.

Лираел забеляза с облекчение, че майор Грийн също не беше оспорил заповедите ѝ. Оцелелите от неговата рота бяха презглава из долината, а здравите носеха ранените, пришпорвани от виковете му. Те подвикваха и към южняците, като им казваха да залегнат и да извърнат очи. Лираел се надяваше, че те ще ги послушат, макар че гледката на виещия се огнен стълб можеше да запраща в транс, а не само да ужасява.

Сам се олюляваше между Санар и Риел, които се усмихнаха на Лираел, щом го доведоха в центъра на образуващия се ромб. Лираел им се усмихна в отговор, кратка усмивка, която за миг я върна към думите на близначките в деня, когато напусна Глетчера. „Трябва да помниш, че със или без зрението, ти си Дъщеря на Клеър.“

Тя завърши най-външния ромб с един основен символ и влезе в следващия незавършен. Когато мина покрай него, Тъчстоун остави Северния символ да се спусне по меча му, за да завърши втория ромб зад гърба ѝ. Той се усмихна на Лираел, когато двамата влязоха в третия и последен ромб и тя забеляза колко голяма е приликата между син и баща.

Сабриел завърши сама най-вътрешния ромб. Само за няколко минути те бяха издигнали магически защити с тройна сила. Лираел се надяваше, че ще бъдат достатъчни и че те ще оцелеят, за да направят необходимото. После я обзе моментна паника и се наложи бързо да

преброи на пръсти, за да се увери, че разполагат с нужните седем души. Тя, Самет, Елимер, Сабриел, Тъчстоун, Санар, Риел. Това правеше седем, макар че не беше сигурна дали те са подходящата седморка.

Страните на ромба светеха в златисто, но бяха бледи в сравнение с ослепителната светлина на огнения стълб. Колкото и огромен да беше той, Лираел знаеше, че той е едва първата и най-малка проява на силата на Унищожителя. По-лошото предстоеше, при това скоро.

Сам коленичи над меча и панфлейтите, образувайки заклинанието си. Лираел се увери, че кучето и Могет са в безопасност в ромба и забеляза, че тялото на Ник също е вътре, което ѝ се стори някак в реда на нещата. Освен това имаше и голям магарешки бодил, който я дразнеше и издаваше нейната прибързаност. Не беше имала време да мисли къде трябва да бъдат разположени ромбовете.

Известно време всички вътре, с изключение на Сам, бяха сковани и смутени, в това странно затишие преди предстоящото бедствие. После Сабриел пое Лираел в широка прегръдка и нежно я целуна по бузата.

— Значи ти си сестрата, която никога не съм подозирала, че имам — каза тя. — Щеше ми се да се бяхме срещнали по-рано и при по-благоприятни обстоятелства. Боя се, че ни затрупаха с много откровения, повече, отколкото би могъл да поеме изтерзаният ми мозък. Пътувахме с лодка, фургон, самолет и Хартиено крило, за да стигнем дотук, почти без почивка, а Клеър съвсем ненадейно видяха много неща. Казаха ми, че сме изправени пред велик дух от Началото и че ти си не само наследница на моята длъжност, но и възпоменател, и си видяла миналото, така както другите Клеър виждат бъдещето. Затова те моля, кажи ни — какво трябва да направим?

— Толкова се радвам, че всички сте тук сега — отвърна Лираел. Ужасно се изкушаваше просто да рухне по време на това кратко затишие, но не можеше. Всичко зависеше от нея. Всичко.

Пое си дълбоко дъх и продължи:

— Унищожителя се готви за второто си проявление, от което се надявам... надявам се ромбовете да ни спасят. След това ще отслабне за кратко, и точно тогава трябва да отидем при Него, предпазвайки се от огньовете, които второто проявление ще остави след себе си. Ограничаващото заклинание, което ще използваме, е лесно и сега ще

ви науча на него. Но най-напред всеки трябва да вземе звънец от мен... или от Абхорсен.

— Наричай ме Сабриел — изрече решително Сабриел. — Има ли значение кой звънец?

— Само едни ще ви се стори подходящ и ще проговори на кръвта ви. Всеки от нас ще заеме мястото на един от първоначалните Седем, защото те продължават да живеят в нашето родословие и в звънците — смотолеви Лираел, притеснена да дава нареждания на по-възрастните от нея. Отблизо Сабриел беше доста плашеща и ѝ беше трудно да си припомня, че ѝ е родна сестра, а не само почти легендарният ограничител на мъртвите. Ала Лираел не знаеше какво прави. Беше видяла в тъмното огледало как се е извършило ограничаването и как трябваше да се извърши отново и усещаше връзките между звънците и хората.

Макар че у Санар и Риел имаше нещо странно. Лираел ги погледна и сърцето ѝ почти спря, когато осъзна, че като близначки, техните духове бяха взаимосвързани. Те можеха да направляват само един звънец с общи усилия. Щяха да бъдат само шест от нужните седем.

Тя стоеше вцепенена и ужасена, докато останалите пристъпваха и вземаха звънците си от Сабриел.

— Струва ми се, че Саранет е за мен — каза Сабриел, но остави звънца в пояса. — Тъчстоун?

— За мен е Ранна — отвърна кралят. — Приспивацията ми се струва много подходящ с оглед на моето минало.

— Аз ще взема звънец от леля си, ако позволите — каза Елимер. — Дайръм, струва ми се.

Лираел механично подаде звънца на своята племенница. Елимер много приличаше на Сабриел, носеше същата сдържана вътрешна сила. Но дори и в своята паника тя забеляза, че има усмивката на баща си.

— Ние двете заедно ще държим Мозраел — казаха едновременно Санар и Риел.

Лираел затвори очи. Помисли си, че може би не е преброила правилно. Ала усещаше кой трябва да вземе съответния звънец. Отново отвори очи и с треперещи ръце започна да разкопчава една каишка от пояса си.

— Сам ще вземе Белгер, а... аз ще направлявам Астарел и... и Кибет, за да запълним седморката.

— Хмф — излая кучето, като стана и някак смуцаващо заизвива задната половина на тялото си. — Не Кибет. Аз ще представлявам себе си.

Ръката на Лираел си играеше с каишката, която заглушаваше Астарел и тя едва успя да спре жалния зов на звънеца, който щеше да запрати всички свои слушатели в смъртта.

— Но ти каза, че не си един от Седмината! — възмути се тя, макар отдавна да подозираше истината за кучето. Просто не искаше да го признае дори пред себе си, защото то беше най-добрият и най-старият ѝ, а дълго време и единствен, приятел. Лираел не можеше да си представи Кибет като свой приятел.

— Излъгах — отвърна весело кучето. — Това е една от причините да съм Падналото куче. Освен това, аз съм само остатък от Кибет, по някакъв заобиколен, второстепенен начин. Не съм съвсем същият. Но ще се изправа срещу Унищожителя. Срещу Оранис, като един от вашата Седморка.

Когато кучето изрече името на Унищожителя, огненият стълб лумна още по-нависоко и проряза остатъците от буреносните облаци. Вече беше висок повече от миля и изпълваше цялото западно небе, а червената му светлина засенчваше жълтото сияние на слънцето.

Лираел понечи да каже нещо, но думите ѝ заглъхнаха от внезапно появилите се сълзи. Не знаеше дали са израз на облекчение или мъка. Каквото и да се случеше занапред, тя знаеше, че нищо няма да е същото между нея и кучето.

Вместо да заговори, тя го почеса по главата. Само два пъти, като прокара пръсти из меката козина. После бързо изрече ограничаващото заклинание, като показа на всички символите и думите, които трябваше да изрекат.

— Сам изработва меча, който ще използвам, за да разгромя Унищожителя, след като го оковем — каза накрая Лираел. Поне се надяваше да е така и сякаш за да подсили надеждата си, добави: — Той е истински наследник на уменията на Създателите на Стената.

Тя посочи към мястото, където Сам се беше надвесил над Нехима, а ръцете му извършваха сложни жестове и имената на символите на Хартата се отронваха от устата му, докато дланите му

преплитаха светещите символи в сложна нишка, която се спусна от въздуха и се разля върху голото острие.

— Колко време ще отнеме? — попита Елимер.

— Не зная — прошепна Лираел. После повтори по-силно. — Не зная.

Те стояха и чакаха, а тревожните секунди се проточваха в ужасяващи минути, докато Сам призоваваше своите символи на Хартата, а Оранис тътнеше зад хребета с напълно различните си заклинания. Лираел се улови, че поглежда към долината през няколко секунди, където по всичко личеше, че майор Грийн донякъде е успял да накара южняците да залегнат. После поглеждаше Сам, после — огъня на Унищожителя; а след това започваше всичко отначало, изпълнена с различни тревоги и страхове, накъдето и да се обърнеше.

Лираел знаеше, че южняците все още са твърде близо, макар че се намираха много по-ниско в долината отпреди. Сам не даваше признаци, че е близо до финала. Унищожителя ставаше по-висок и по-силен и Лираел разбра, че всеки момент ще възприеме второто си проявление, от което произлизаше името му.

Унищожителя.

Всички подскочиха, когато Сам изведнъж се изправи. И отново подскочиха, когато изрече седемте главни символа, един подир друг. От протегнатите му ръце към окървавения меч на Лираел и панфлейтите, които бе разпределил в отделни тръби, разположени по протежение на посребреното острие, потече река от разтопено злато и сребро.

Секунди по-късно Унищожителя блесна по-ярко и земята под краката им се разтресе.

— Извърнете очи и ги затворете! — изкрещя Лираел. Закри с ръка лицето си и се наведе, извърната към долината. Зад нея едно светещо сребърно кълбо — съединените полусфери — се издигна в небето върху огнения стълб. Устремявайки се нагоре, кълбото ставаше все по-ярко, докато стана по-ослепително от самото слънце. Няколко секунди кръжа високо във въздуха, сякаш изследваше земята, а после се скри от погледа.

Лираел изчака девет много дълги секунди с плътно затворени очи и лице, притиснато към ужасно мръсния ѝ ръкав. Знаеше какво предстои, ала това не ѝ помагаше.

Експлозията последва веднага след това — мощен, нажежен до бяло взрив, който унищожи всичко в долината на езерото. Дъскорезницата и жп линията се изпариха още в първия миг. Секунда по-късно езерото закипя и пресъхна, запращайки огромен, свистящ облак от свръхгорещена пара в небето. Скалите се разтопиха, дърветата се превърнаха в пепел, а птиците и рибите просто изчезнаха. Гръмоотводите избухнаха под формата на разтопен метал, който изхвърча високо във въздуха, за да падне отново като смъртоносен дъжд.

Взривът напълно отсече върха на хребета, унищожавайки земята, скалите, гръмоотводите, дърветата и всичко останало. Всички запалими остатъци горяха, а секунди по-късно бяха угасени от вятъра и парата.

Най-крайният защитен ромб пое остатъка от взрива, след като предпазващата пръст на хълма беше унищожена. Магическата защита проблесна за миг, а после изчезна.

Вторият ромб бе връхлетян от горещия вятър и парата, които можеха да отделят плътта от костите. Той удържа само секунди и също поддаде.

Третият и последен ромб издържа повече от минута, отблъсквайки град от камъни, разтопен метал и отломки. После и той се разпадна, но не и преди най-лошото да отmine. Когато ромбът се развали, вътре нахлу горещ — но поносим — вятър, който заля Седмината, коленичили на земята с все още затворени очи, разтърсени телом и духом.

Над тях се издигна огромен облак от прах, пепел, пара и останки, който се издигна на стотици метри и се разстла като отровна гъба, покрила всичко в сянката си.

Лираел се съвзе първа. Отвори очи и видя, че наоколо се сипе пепел, подобно на черен сняг, а тяхното малко, ромбовидно късче невредима пръст беше остров в една пустош без капчица цвят под небето, наподобяващо облачна нощ, без следа от слънце. Ала ужасът можеше да бъде и по-голям. Тя вече го беше видяла в миналото и мислите ѝ бяха напълно заети, препускайки напред към онова, което трябваше да направят. Което тя трябваше да направи.

— Пазете се от горещината! — извика, когато другите бавно, се изправиха и се огледаха наоколо, а в очите им се четеше шок и ужас.

Тя бързо призова символи за защита и ги остави да потекат от съзнанието ѝ към кожата и дрехите. После потърси оръжието, което се надяваше Сам да е направил.

Той го държеше за острието и изглеждаше озадачен, сякаш не беше сигурен в произведението си.

Подаде го на Лираел и тя хвана дръжката, обзета от страх. Това вече не беше Нехима и мечът не беше същият. Беше по-дълъг отпреди, с много по-широко острие, а зеленият камък от ефеса липсваше. Символите на Хартата пълзяха из целия метал, който имаше сребристочервен отблясък, сякаш беше потопен в някакво странно олио. Екзекуторски меч, помисли си Лираел. Надписът върху острието изглеждаше същият. Или не? Не помнеше точно. Сега пишеше само: „Помни Нехима“.

— Това ли е? — попита Сам. Беше пребледнял от ужас. Погледна покрай нея към долината, но не успя да види и следа от южняците или майор Грийн и неговите хора. Имаше твърде много прах и малко светлина. Ала той не успя и да чуе нищо. Никакви писъци или викове за помощ, и се боеше от най-лошото. — Направих, каквото каза.

— Да — изрече дрезгаво Лираел с пресъхнало гърло. Мечът тежеше в ръката ѝ и още повече на сърцето ѝ. Когато... ако... приковяха Оранис, тя щеше да го използва, за да го раздели на две, защото нямаше ограничаващо заклинание, което да задържи дълго Унищожителя, ако остане цял. Това оръжие можеше да унищожи Оранис, но само с цената на живота на своя притежател.

Нейния живот.

— Всички ли имат звънци? — побърза да попита тя, за да разсее мислите си. — Сабриел, моля те, дай Белгер на Сам и му кажи ограничаващото заклинание.

Без да изчака отговор, тя ги поведе из опустошения хребет през огньовете и разрушения склон, ямите от пепел и изстиващия метал. Надолу, към бреговете на пресъхналото езеро, където Унищожителя си отдъхваше за кратко преди третото си проявление, което щеше да отприщи още по-мощни разрушителни сили.

Следваше я мрачна група, всеки със звънец в ръка, докато отново и отново повтаряха наум ограничаващото заклинание, на което ги беше научила Лираел.

Щом приближиха, зловонието на Свободната магия надделя над дима, докато острата миризма прорязва дробовете им и ги връхлетяха пристъпи на гадене. Тя сякаш разяждаше костите им, но Лираел не пожела да забави ход заради болката или гаденето и останалите я следваха, борейки се със стомашния сок в гърлата си и спазмите, които разяждаха вътрешностите им.

Парата се беше спуснала като мъгла и облаците в небето бяха спуснали почти нощен мрак, така че Лираел можеше да се довери само на инстинкта си. Избираше пътя, който ѝ се струваше най-лош, сигурна, че той ще ги доведе до сферата, която беше сърцето на Унищожителя. Знаеше, че ако се забавят и опитат да изберат път с по-традиционни средства, скоро щяха да видят още един огнен стълб, сигнал, който само щеше да предизвести провала им.

После, съвсем ненадейно, Лираел видя сферата с течен огън, която представляваше настоящото проявление на Унищожителя. Тя беше надвиснала във въздуха отпред, а тъмните течения се редуваха с огнени езици върху гладката ѝ, блестяща повърхност.

— Образувайте кръг около него — нареди Лираел, а гласът ѝ беше немошен и тих в тази бездна на разрухата, сред мрака и мъглата. Извади Астарел с лявата си ръка и потрепна от болката. В цялата суматоха беше забравила за удара на Хедж. Все още нямаше време да се погрижи за него, но после ѝ хрумна, че скоро това ще е без значение. Положи меча на дясното си рамо, готов за нападение.

Нейните спътници — нейното семейство, старо и ново, с болка осъзна Лираел — мълчаливо се разпръснаха, за да образуват кръг около сферата от огън и мрак. Едва тогава тя си даде сметка, че откакто настъпи разрухата, не е виждала Мовет, макар че и той беше в защитните ромбове. Сега също не го виждаше и в сърцето ѝ се породил нов страх.

Кръгът беше завършен. Всички гледаха в Лираел. Тя пое дълбоко въздух и се прокашля, а разяждащата Свободна магия дразнеше гърлото ѝ. И преди да се съземе и да започне заклинанието, сферата започна да се разширява, а от нея изскочиха червени пламъци, които плъзнаха към кръга на Седмината, подобно на хиляди дълги езици, стремящи се да вкусят плътта им.

Докато пламъците се виеха, Оранис проговори.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ИЗБОРЪТ НА ИРАЕЛ

— Така, Хедж ме разочарова, както всички такива слуги — каза Оранис с глас, тих като шепот, но суров и пронизващ. — Както всички живи същества трябва да умрат, докато тишината ме обгърне с вечно спокойствие, сред море от прах.

— А сега идва нова Седмица, надала вой отново да затвори Оранис в метала, дълбоко под земята. Но нима е възможно една Седмица с толкова разредена кръв и нищожна власт да победи Унищожителя, последния и най-могъщ от Деветимата?

Оранис замълча и последва кратък миг на ужасна, пълна тишина. После изрече три думи, които разтърсиха всички наоколо, поразявайки ги като силна плесница в лицето.

— Мисля, че не.

Те бяха произнесени с такава сила, че никой не можа да помръдне или проговори. Лираел трябваше да започне ограничаващото заклинание, ала изведнъж гърлото ѝ се оказа твърде пресъхнало, за да говори, а крайниците ѝ — твърде тежки, за да се движат. Тя отчаяно се бореше със силата, която я владееше, възползвайки се от болката в ръката ѝ, шока от гледката на умирация Ник и ужасната, пълна разруха наоколо.

После езикът ѝ помръдна и тя откри капчица влага в устата си, докато Оранис прииждаше към кръга на Седмината, а огнените му езици се стрелкаха, за да се увият около глупаците, дръзнали да се борят с него.

— Изправлям се срещу теб от името на Астарел — изрече дрезгаво Лираел и рисува символ на Хартата с върха на меча си. Символът увисна във въздуха, светейки, и огнените езици се отдръпнаха леко от него.

Това беше достатъчно да освободи останалите и ограничаващото заклинание да започне. Сабриел също рисува символ с меча си и каза:

— Изправлям се срещу теб от името на Саранет. — Гласът ѝ беше силен и уверен и вдъхна надежда у всички останали.

— Изправлям се срещу теб от името на Белгер — каза Сам, а гласът му ставаше по-силен и гневен, докато си мислеше за Ник, обърнал към него безкръвното си лице, когато му каза да „оправи нещата“. Той бързо нарисова своя символ на Хартата, а пръстите му едва не го изхвърлиха напред.

— Изправлям се срещу теб от името на Дайръм — заяви гордо Елимер, сякаш го предизвикваше на дуел. Бавно нарисова своя символ, като черта в пясъка.

— Правя това, което направих и някога — изрече Падналото куче. — Аз съм Кибет и се изправлям срещу теб.

За разлика от останалите, то не нарисова символ на Хартата, но тялото му се оживи, кафявата кучешка козина бе заменена с дъга от символи, които се разляха из него в необичайно преплетени шарки от форми и цветове. Един от тези символи се спусна пред муцуната му и то го духна, пращайки го напред, за да увисне във въздуха.

— Ние се изправяме заедно срещу теб от името на Мозраел — изрекоха напевно и в един глас Санар и Риел. Нарисуваха заедно своя символ, нанасяйки дръзки щрихи с преплетените си ръце.

— Аз съм Ториган — извика Тъчстоун — и се изправлям срещу теб от името на Ранна — заяви той с царствен глас. Нарисова своя символ и щом той пламна, пръв извънтя със звънеца си. След него Клеър прибавиха гласа на Мозраел, кучето залая ритмично, Елимер размахва Дайръм, Сам извънтя с Белгер, а Сабриел остави Саранет да извиси дълбокия си, тих зов над всички тях.

Накрая Лираел разлюля Астарел и неговата жална песен се вля в кръга от звуци и магия, обградил Оранис. Обикновено Печалния пращаше всички, които го чуят, в смъртта. Тук, съчетан с гласовете на останалите шест, звукът му предизвика тъга, на която не можеха да се подчинят. Заедно, звънците и кучето пееха песен, която бе нещо повече от звук и сила. Това беше песента на земята, луната, звездите, морето и небето, на живота и смъртта и всичко, което е било и ще бъде. Това беше песента на Хартата, песента, оковала Оранис в далечното минало, песента, която копнееше отново да окове Унищожителя.

Звънците пееха и пееха, докато не отеконаха във всяка част от тялото на Лираел. Тя беше пропита със силата им, като сунгер, който не може да поеме повече. Усещаше я у себе си и у другите, прилив, изпълнил целите им същества, който след това трябваше да се излее навън.

И това се случи, приливът се вля в символа, нарисован от нея, който се озари и плъзна встрани, за да се превърне в нишка от светлина, съединила се със следващия символ, а после със следващия, докато образуваше светец пръстен, обгърнал кълбото на Оранис, бляскав обръч, кръжащ в орбитата около мрачната, заплашителна сфера.

Лираел изрече останалата част от ограничаващото заклинание, а думите излитаха от устата ѝ с придोшла сила. С помощта на заклинанието пръстенът стана още по-ярък и започна да се стеснява, изтласквайки назад огнените езици. Той ги принуди да отстъпят с гърчене обратно в мрачната сфера, която представляваше Оранис.

Лираел направи крачка напред и седмината я последваха, затваряйки кръга от хора зад магическия пръстен от светлина. После направиха още една крачка и още една, докато магическият пръстен продължаваше да се стеснява, притискайки и самата сфера. Звънците продължаваха да звънят победоносно, а техните повелители следваха ритъма на кучешкия лай, без да осъзнават това. Лираел бе обзета от силно чувство на триумф и облекчение, примесено със страха от меча на рамото ѝ. Не след дълго щеше да го използва и, уви, твърде скоро, да поеме отново към Деветата порта, за да не се върне никога.

Тогава магическият кръг спря. Звънците секнаха, когато техните повелители също спряха зад него по средата на пътя. Лираел потръпна, усетила ответна сила, сякаш внезапно се беше натъкнала на непредвидена стена.

— Не — изрече Оранис със спокоен глас, лишен от всякакви емоции.

Магическият кръг се разтресе, докато той говореше, и отново започна да се разширява, изтласкан навън от разрастващата се сфера. Огнените езици се появиха отново, още по-многобройни отпреди.

Звънците продължаваха да звънят, ала техните повелители бяха принудени да отстъпят назад, а по лицата им се четяха различни емоции, вариращи от мрачно отчаяние до смъртоносна решителност.

Магическият кръг избледня, когато се разтвори, изтънял от растящата сила на Оранис.

— Прекарах твърде дълго време в моя метален гроб — проговори той. — Твърде дълго понасях обидата на енергичния, бликащ живот. Аз съм Унищожителя — и всичко ще бъде унищожено!

При последната дума пламъците се стрелнаха навън и сграбчиха магическия кръг с хиляди миниатюрни пръсти от мрачен огън. Те го извиваха и усукваха във всички посоки, за да ускорят унищожението му.

Лираел наблюдаваше всичко това, сякаш отдалече. Вече всичко беше изгубено. Нямахме какво друго да опита или да направи. Беше видяла Началото и прикования Оранис. После Седмината бяха победили. Ала сега се бяха провалили. Лираел беше разбрала и приела неизбежността на собствената си смърт в това рисковано начинание и смяташе, че това е справедлива цена за разгрома на Оранис и спасяването на всички нейни любими и познати хора.

Сега те щяха просто да бъдат първите от многото, които щяха да умрат, докато Оранис възтържествува над един свят от пепел и жарава, населен само от мъртви.

После, наскре своето отчаяние Лираел чу Сам да говори и видя как до него лумва ярка, ослепителна светлина, която образува висока фигура от бял огън, смъртно наподобяваща човек.

— Освобождавам те, Мовет! — извика Сам, вдигнал високо червения нашийник. — Направи правилен избор!

Огнената фигура стана по-висока. Извърна се от Сам към Сабриел и приведе глава, сякаш всеки момент щеше да я ухапе. Сабриел я гледаше непоколебимо и тя потрепна. После се понесе към Лираел, която долови топлината ѝ, както и шока от нейната собствена Свободна магия, примесена с пагубното за дробовете влияние на Оранис.

— Моля те, Мовет — прошепна Лираел, твърде тихо, за да бъде чута от когото и да било.

Ала бялата фигура я чу. Спря се и се обърна навътре, към Оранис, превръщайки се от огнен стълб в същество с човешки облик, чиято кожа обаче беше ярка като на горяща звезда.

— Аз съм Ираел — каза то и протегна ръка, за да запрати ивица сребрист огън към разпадащия се магически кръг, а гласът му пращеше

от сила. — И също се изправлям срещу теб.

Магическият кръг отново се стесни и всички автоматично пристъпиха напред. И този път кръгът не спря, а отново се сви. Докато се стесняваше, огнените езици угаснаха и сферата стана по-тъмна. После започна да свети със сребристо сияние — среброто на полусферите, които бяха държали Оранис окован толкова дълго.

Лираел отново пристъпи напред, вперила поглед в смаляващата се сфера. Смътно осъзнаваше, че Астарел все още звъни в ръката ѝ, и още по-смътно осъзна, че сега и Ираел пее, пее на фона на звънците и лая, а гласът му се слива с песента.

Сферата се сви още повече, а среброто се разля из нея като живак във вода, бавно образувайки спирали. Лираел знаеше, че когато тя изцяло се покрие със сребро, трябва да нанесе своя удар, през онези няколко секунди, в които Оранис ще бъде напълно прикован. Прикован не от Седмината, а от Осмината, осъзна внезапно, защото Мовет — Ираел — не можеше да е нищо друго, освен Осмото ярко светило, на свой ред приковано от Седмината в далечното минало.

Звънците звънях, Ираел пееше, Кибет лаеше, Астарел скърбеше. Среброто се лееше, а Лираел се приближи и вдигна оръжието, което Сам ѝ беше направил от кръвта, меча и духа на Седмината в панфлейтите.

Тогава Оранис проговори с остър, язвителен глас: — Защо, Ираел? — каза той, когато и последните остатъци от мрака отстъпиха пред среброто и бляскавата метална сфера бавно се спускаше към земята. — Защо?

Отговорът на Ираел сякаш пропътува огромно разстояние, а думите нахлуваха в съзнанието на Лираел, докато вдигаше меча си още по-високо, извивайки тялото си, за да се подготви за мощния удар, който трябваше да прореже цялата сфера.

— Живот — каза Ираел, който представляваше Мовет повече, отколкото си даваше сметка. — Риби и птици, топло слънце и сенчести дървета, полски мишки в житата, под студената светлина на луната. Всички...

Лираел не можа да чуе повече. Събра целия си кураж и нанесе своя удар.

Мечът се стовари върху сребристия метал с писък, който заглуши всичко останало, а острието му го проряза сред сияние от синьо-бели

искри, които лумнаха в пепеливото небе.

Докато го прорязваше, мечът се разтопи и в ръката на Лираел се разля червен огън. Тя изпищя, щом го усети, но не пусна оръжието, влагайки цялата си тежест, сила и гняв в удара. Усещаше Оранис в огъня, усещаше го в топлината. Той искаше да ѝ отмъсти за последно, да я изпълни с разрушителната си мощ, която щеше да я превърне в пепел.

Лираел изпищя отново, когато пламъците погълнаха дръжката на меч, а ръката ѝ вече беше просто болезнена буца. Но тя продължаваше да стиска меч, за да довърши разбиването.

Мечът прониза сферата и тя се разполови. Макар да знаеше, че няма да успее, Лираел опита да го пусне. Ала Оранис я държеше, духът му беше запазен непокътнат за миг от крехкия мост на меч ѝ, от последните останки от острието между полусферите. Мостът към нейното унищожение.

— Куче! — извика инстинктивно Лираел, без да осъзнава какво говори, когато болката и страхът превъзмогнаха намерението ѝ просто да умре. Отново опита да отвори ръката си, ала пръстите ѝ се бяха споили с метала, а Оранис течеше в кръвта ѝ, разливайки се нататък, за да я погълне в окончателния си пожар.

После внезапно зъбите на кучето се впиха в китката на Лираел. Последва нова болка, но този път чиста, остра и внезапна. Оранис я беше напуснал, както и огънят, който заплашваше да я унищожи. Миг по-късно Лираел осъзна, че кучето е отхапало ръката ѝ.

Цялата отмъстителна сила на Оранис, останала на свобода, беше насочена към Падналото куче. Около него лумна червен огън, когато изплю ръката, захвърляйки я между полусферите, където тя се гърчеше и извиваше като ужасен паяк от обгоряла и почерняла плът.

Изригна огромен огнен език, който погълна кучето и запрати назад олюляващата се Лираел, а веждите ѝ изгоряха напълно. После, с един последен и продължителен писък на провалена надежда, полусферите се разделиха. Едната за малко не удари Лираел, профучавайки покрай нея към езерото и прииждащото море. Другата прелетя край Сабриел и се приземи зад нея сред вихрушка от прах и пепел.

— Прикован и сломен — прошепна Лираел, взирайки се с недоумение в китката си. Все още усещаше ръката си, но там нямаше

нищо, освен един обгорял чуқан и изгорелите остатъци от ръкава ѝ.

После тя се разтрепери и сълзите ѝ потекоха, докато престана да вижда от тях. Хрумна ѝ само едно нещо, което да направи и го направи, препъвайки се сляпо напред, докато викаше кучето.

— Тук съм — извика тихо кучето в отговор. То беше легнало на една страна на мястото на сферата, върху легло от пепел. Размаха опашка, щом чу Лираел, но само върха ѝ, без да се изправи.

Лираел коленичи до него. Животното не изглеждаше ранено, но Лираел видя, че муцуната му е побеляла, а кожата около врата му е увиснала, сякаш внезапно бе остаряло. Кучето вдигна глава много бавно, когато Лираел се надвеси над него, и я близна по лицето.

— Е, всичко приключи, господарке — прошепна то и отпусна глава. — Сега трябва да те напусна.

— Не — проплака Лираел. Прегърна го с осакатената си ръка и зарови буза в муцуната му. — Трябваше да съм аз! Няма да те пусна! Обичам те, куче!

— Ще има и други кучета, и приятели, и любими — прошепна кучето. — Ти намери семейството си, наследството си и си спечели важно място в света. И аз те обичам, но времето ми с теб изтече. Сбогом, Лираел.

И после изчезна, а Лираел остана приведена над малка кучешка статуя от стеатит.

Зад гърба си чу Ираел и Сабриел да говорят, както и краткия звън на Белгер, странен след хоровата песен на всички звънци, чийто самотен глас избави Мовет от хилядолетното робство. Ала звукът беше далечен, в друго място и друго време.

Сам откри Лираел миг по-късно, свита на кълбо в пепелта, прегърнала в извивката на осакатената си ръка статуята на кучето. Държеше Астарел — Печалния — със здравата си ръка, стиснала силно с пръсти езика му, за да не извънни.

ЕПИЛОГ

Ник стоеше в реката и наблюдаваше с интерес как течението тегли коленете му. Искаше му се да тръгне с него, да легне и да бъде отнесен, взел със себе си вината и мъката по пътя на реката. Ала не можеше да помръдне, защото беше прикован на място от някаква сила, която струеше от късчето топлина на челото му, а това беше много странно, след като всичко наоколо беше студено.

След известно време, което би могло да бъде минути, часове или дори дни — защото нямаше как да разбере дали времето изобщо има някакво значение на това място с постоянна сива светлина — Ник забеляза, че до него седи куче. Огромно черно-кафяво куче със сериозно изражение. Стори му се някак познато.

— Ти си кучето от съня ми — каза Ник и се наведе да го почеше по главата. — Само че не беше сън, нали? И имаше крила.

— Да — съгласи се кучето. — Аз съм Падналото куче, Никълъс.

— Приятно ми е — изрече официално Ник. Кучето протегна лапа и Никълъс я стисна. — Случайно да знаеш къде се намираме? Мислех си, че съм...

— Умрял — отвърна весело кучето. — Така е. Това е смъртта.

— О — отвърна Ник. Някога щеше да оспори това. Сега имаше различна гледна точка и други неща, за които да мисли. — Вие... те... полусферите?

— Оранис е прикован отново — заяви кучето. — Затворен е за пореден път в полусферите. Когато му дойде времето, те ще бъдат превозени обратно в Старото кралство, заровени надълбоко под камък и омагьосани.

По лицето на Ник се изписа облекчение, което изглади тревожните бръчки около очите и устата му. Той коленичи до кучето, за да го прегърне, усещайки топлината на козината му в ярък контраст със студената река. Яркият нашийник около врата му също беше приятен. Той сгръваше гърдите му.

— Сам и... и Лираел? — попита с надежда Ник, все така привел глава до ухото на кучето.

— Живи са — отвърна кучето. — Макар и не невредими. Моята господарка изгуби ръката си. Разбира се, принц Самет ще ѝ направи друга, от бляскаво злато и с изкусна магия. Отсега нататък тя ще бъде Лираел Златната ръка. Възпоменател и Абхорсен, и много повече. Но има и други рани, които изискват различни лекове. Тя е много млада. Стани, Никълъс.

Никълъс се изправи. Потръпна леко, когато течението се опита да го препъне и да го повлече надолу.

— Кръстих те посмъртно, за да предпазя духа ти — каза кучето. — Сега носиш знака на Хартата на челото си, за да уравниш Свободната магия, останала в кръвта и костите ти. Знакът на Хартата и Свободната магия ще ти се сторят и дар, и бreme, защото ще те заведат далече от Анселстиер, а пътя, който ще извървиш няма да бъде онзи, който отдавна очакваш да видиш пред себе си.

— За какво говориш? — попита смутено Ник. Докосна знака на челото си и премигна, когато той внезапно се озари от светлина. Нашийникът на кучето също блесна от множество други ярки символи, които обградиха главата му с корона от златиста светлина. — Как така далече от Анселстиер? Как бих могъл да отида някъде? Нали съм мъртъв...

— Изпращам те обратно — каза нежно кучето, побутвайки с муцуна крака на Ник, така че той се обърна с лице към живота. После излая — пронизителен звук, който беше едновременно приветствие и сбогуване.

— Това позволено ли е? — попита Ник, когато усети, че течението го пуска неохотно и направи първата си крачка назад.

— Не — каза кучето. — Но аз все пак съм Падналото куче.

Ник направи още една крачка и се усмихна, когато усети топлината на живота, а усмивката му се превърна в смях, който приветстваше всичко, дори болката, спотайваща се в тялото му.

В живота неговите пробудили се очи се вдигнаха нагоре и той видя как слънцето проби ниските, мрачни облаци, а топлината и светлината му паднаха върху ромбовидно парче земя, където лежеше в безопасност сред опустошени руини. Ник седна и видя приближаващи войници, които си проправяха път сред изпепелената пустош. След

войниците вървяха южняци, с току-що почистени яркосини шапки и забрадки — единственият цвят сред цялата разруха.

Внезапно в краката на Ник се появи бяла котка. Подуши го с отвращение и каза: „Трябваше да се досетя“; после погледна покрай него към нещо несъществуващо и намигна, преди да поеме на север.

Малко по-късно котката беше последвана от уморените стъпки на шест души, които подкрепяха седмия. Ник успя да се изправи и да помахна, и по време на това кратко движение и учудената ответна реакция, се запита какво носи бъдещето и реши, че ще бъде много по-светло от миналото.

Падналото куче остана няколко минути с приведена глава, а мъдрите му, стари очи виждаха много повече от реката, докато бдителните му уши чуваха много повече от бълбукането на течението. След малко дълбоко от гърдите му се изтръгна тих, невероятно удовлетворен тътен. То стана, удължи краката си, за да извади тялото си от водата и се изтръска, за да се изсуши. После пое нататък, следвайки една криволичеща пътека по границата между живота и смъртта, като размахваше опашка толкова силно, че върхът ѝ образуваше пяна в реката зад гърба му.

Издание:

Гарт Никс. Абхорсен

ИК „Инфо ДАР“ ЕООД, София

Редактор: Милена Иванова

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN 978-954-761-280-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.